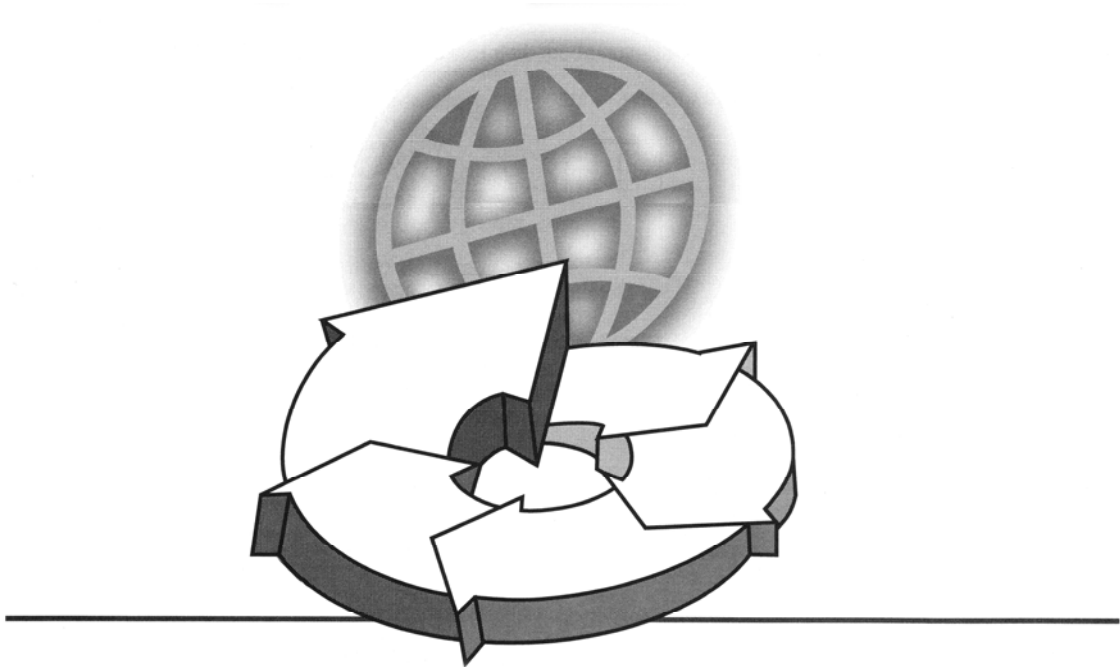

PLANTAREA DE BISERICI PÂNĂ LA SATURAȚIE

Modulul 5

ISBN 973-9212-42-5

© 2001 Misiunea Mondială Unită

Toate drepturile rezervate.

ALIANȚA PENTRU PLANTAREA DE BISERICI PÂNĂ LA SATURAȚIE

str. Iuliu Maniu nr. 12 Cluj Napoca 3400

tel. & fax: 064-198229

e-mail: ro_alliance@mail.dntcj.ro

Toate citatele din Biblie, cu excepția locurilor precizate,
sunt din versiunea Cornilescu 1923-24.

Coperta executată la S.C International Technoprint SRL Cluj

Interiorul tipărit la Imprimeria Ardealul Cluj

CUPRINS

Secțiunea BISERICA

LECȚIA 15 – ÎNCHINAREA COLECTIVĂ ÎN BISERICA LOCALĂ.....	9
INTRODUCERE	9
I. FUNCȚIA ÎNCHINĂRII.....	9
II. CUM POT FI STABILITE FORMELE ADECVATE DE ÎNCHINARE	11
III. ÎNCHINAREA COLECTIVĂ ȘI PLANTAREA DE BISERICI	11
LECȚIA 16 – SERVICIILE PUBLICE DE ÎNCHINARE	15
I. ROLUL LIDERULUI ÎNCHINĂRII	15
II. CALITĂȚILE UNUI LIDER AL ÎNCHINĂRII	15
III. LINII CĂLĂUZITOARE PENTRU CONDUCEREA SERVICIULUI DE ÎNCHINARE	16
IV. EXERCIȚIU DE PLANIFICARE A UNUI SERVICIU DE ÎNCHINARE	18
LECȚIA 17 – BISERICA LOCALĂ ȘI TRUPUL LUI HRISTOS	23
I. ARGUMENTE ÎN FAVOAREA COOPERĂRII.....	23
II. NIVELURI DE ANGAJAMENT ÎN PARTENERIAT	25
III. ZECE CALITĂȚI ALE UNUI PARTENERIAT EFICACE	26
LECȚIA 18 – IMPACTUL ISTORIC AL BISERICII ÎN	29
I. INTRODUCERE	29
II. ÎNCEPUTURILE CREȘTINISMULUI.....	29
III. RĂSPÂNDIREA CREȘTINISMULUI	29
IV. STAREA ACTUALĂ DE LUCRURI	29
V. CONCLUZII	30
VI. BIBLIOGRAFIE.....	30

Secțiunea VIZIUNEA PBS

LECȚIA 13 – VIZIUNEA ȘI EXTINDEREA LUCRĂRII	33
I. DEFINIȚII.....	33
II. VIZIUNEA SECERIȘULUI LUI DUMNEZEU.....	33
III. TELESCOPUL SECERIȘULUI LUI DUMNEZEU	34
IV. AUTORITATEA ȘI PUTEREA SPIRITUALĂ.....	35
LECȚIA 14 – MOBILIZAREA ADUNĂRILOR	39
I. EXEMPLE BIBLICE DE MOBILIZATORI	39
II. CARACTERISTICILE MOBILIZATORILOR EFICACE	40
III. IDEI PRACTICE PENTRU MOBILIZAREA ADUNĂRILOR	42
CONCLUZII.....	43
LECȚIA 15 – CE URMEAZĂ?	47
I. ROLUL JUCAT DE BISERICA NOU-PLANTATĂ ÎN MIȘCARE DE PLANTARE DE BISERICI	47
II. OPȚIUNILE CARE STAU ÎNAINTEA ECHIPEI DE PLANTARE DE BISERICI.....	50
III. FACILITAREA IMPLICĂRII ALTORA ÎNTR-O MIȘCARE DE PLANTARE DE BISERICI	51
ANEXA 15A – MODELE DE PLANTARE DE BISERICI	55
LECȚIA 16 – PREGĂTIREA CA PARTE A UNEI MIȘCĂRI	59
I. PREGĂTIREA CA PARTE A UNEI MIȘCĂRI	59
II. ÎNTREBĂRI LEGATE DE FORMAREA UNOR NOI PLANTATORI DE BISERICI	59
LECȚIA 17 – MOBILIZAREA LIDERILOR PRIN INIȚIATIVE NAȚIONALE	63
I. STRATEGIA ZORI	63
II. CONDIȚIILE NECESARE IMPLEMENTĂRII STRATEGIEI ZORI.....	63
III. DOUĂSPREZECE COMPONENTE ALE STRATEGIEI ZORI.....	64

Secțiunea CARACTERUL DUHOVNICESC

LECȚIA 16 – REZOLVAREA CONFLICTELOR	71
INTRODUCERE.....	71
I. CONSIDERAȚII PRELIMINARE LEGATE DE REZOLVAREA CONFLICTELOR.....	71
II. EVANGHELIA NE ÎNVAȚĂ SĂ NE REZOLVĂM CONFLICTELE.....	72
III. OFENSIVA DRAGOSTEI	73
IV. SUGESTII PRACTICE PENTRU REZOLVAREA CONFLICTELOR	74
LECȚIA 17 – DISCIPLINA ÎN BISERICĂ	77
INTRODUCERE.....	77
I. PRINCIPIILE BIBLICE REFERITOARE LA DISCIPLINA ÎN BISERICĂ.....	77
II. LINII CĂLĂUZITOARE PENTRU MENȚINEREA DISCIPLINEI ÎN BISERICĂ.....	78
LECȚIA 18 – INTEGRITATEA MORALĂ A PLANTATORILOR DE BISERICI	83
INTRODUCERE.....	83
I. UN TRIO POPULAR: BANII, SEXUL ȘI PUTEREA.....	83
II. PRINCIPII GENERALE REFERITOARE LA INTEGRITATEA MORALĂ	86
III. FOLOASELE INTEGRITĂȚII MORALE	87
IV. INTEGRITATEA MORALĂ POATE FI COSTISITOARE	87

Secțiunea GRUPURI-CELULĂ

LECȚIA 12 – CREAREA GRUPURILOR-CELULĂ ÎNTR-O BISERICĂ MAI VECHĂ	91
I. EVALUARE.....	91
II. PLANIFICAREA ȘI IMPLEMENTAREA	93
LECȚIA 13 – CELULELE DE SUPRAVEGHERE.....	97
I. SUPRAVEGHEREA GRUPURILOR-CELULĂ.....	97
II. ORGANIZAREA PROPRIU-ZISĂ A GRUPURILOR-CELULĂ.....	101
III. APLICAȚIA PENTRU LUCRAREA TA PRIN GRUPURI-CELULĂ	102
ANEXA 13A – GRUPURILE-CELULĂ: ULTIMUL PAS	104

Secțiunea FAMILIA

LECȚIA 2 – ECHILIBRUL ÎN CĂSĂTORIE ȘI FAMILIE.....	109
I. SCENARIUL 1 — IRIMIE ȘI LIVIA	109
II. SCENARIUL 2 — TANIA ȘI PAVEL.....	110
III. SCENARIUL 3 — SERGIU ȘI FAMILIA SA	110
IV. SCENARIUL 4 — OLGA ȘI ANDREI	111
V. SCENARIUL 5 — NADIA ȘI FAMILIA EI	112

Secțiunea CONDUCEREA

LECȚIA 11 – DELEGAREA RESPONSABILITĂȚILOR.....	115
INTRODUCERE.....	115
I. PLANTATORUL DE BISERICI — UN OM CARE ÎI IMPLICĂ ȘI PE ALȚII ÎN LUCRARE.....	115
II. DELEGARE	116
III. PRINCIPIILE IMPLICĂRII ALTORA ÎN LUCRARE	117
IV. PĂSTREAZĂ LEGĂTURA CU CEI PE CARE I-AI AJUTAT SĂ SE IMPLICE ÎN LUCRARE.....	118
LECȚIA 12 – PRIVEȘTE-I PE CEIALȚI PRIN OCHII CREDINȚEI.....	121
INTRODUCERE.....	121
I. FIECARE CREDINCIOS UN LUCRĂTOR?	121
II. PREGĂTIREA CREDINCIOȘILOR PENTRU LUCRARE ȘI IMPLICAREA LOR PRACTICĂ.....	121
III. EXEMPLE DE CREDINȚĂ	122
IV. DIFICULTĂȚILE LIDERULUI	122
ANEXA 12A – STUDIU BIBLIC INDUCTIV DIN 1 CORINTENI	126
LECȚIA 13 – LIDERUL-SLUJITOR.....	129
INTRODUCERE.....	129
I. CONDUCEREA LUMEASCĂ	129
II. LIDERUL-SLUJITOR.....	130
III. APLICAȚIE	131
ANEXA 13A – LIDERUL	133

Secțiunea RUGĂCIUNEA

LECȚIA 10 – RUGĂCIUNEA PENTRU O MIȘCARE DE PLANTARE DE BISERICI	139
INTRODUCERE.....	139
I. STRÂNGEREA DATELOR.....	139
II. CONTURAREA VIZIUNII — CE DOREȘTE DUMNEZEU SĂ SE ÎNTÂMPLE ÎN ACEST LOC?.....	140
III. PREGĂTEȘTE OAMENI ȘI ECHIPEAZĂ-I ÎN VEDEREA RUGĂCIUNII.....	140
IV. IDENTIFICĂ LIDERI AI RUGĂCIUNII ȘI STABILEȘTE O LEGĂTURĂ ÎNTRE EI.....	141
V. CERERI BIBLICE ÎN RUGĂCIUNE CARE DUC LA PLANTAREA DE BISERICI PÂNĂ LA SATURAȚIE.....	141
VI. RUGĂCIUNEA CONJUGATĂ.....	142
LECȚIILE 11,12 – RUGĂCIUNEA CONJUGATĂ	147
I. CÂNȚAȚI CÂNTECE DE LAUDĂ LUI DUMNEZEU, DIN PRICINA CREDINCIOȘIEI SALE.....	147
II. AMINTIȚI-VĂ BINECUVÂNTĂRILE DOMNULUI.....	147
III. RUGAȚI-VĂ PENTRU ÎNAINȚAREA LUCRĂRII DE PLANTARE DE BISERICI.....	147
IV. SĂRBĂTORIȚI PRIN CÂNTECE ȘI ÎNCHINARE BUNĂTATEA DOMNULUI.....	148

Secțiunea PREDICAREA

LECȚIA 1 – PREDICAREA BIBLICĂ I	151
INTRODUCERE.....	151
I. PRINCIPIILE STUDIERII INDUCTIVE A UNUI PASAJ BIBLIC.....	151
II. IDEEA PRINCIPALĂ ȘI FORMULAREA SCOPULUI MESAJULUI.....	151
III. SCHIȚA PASAJULUI.....	152
LECȚIA 2 – PREDICAREA BIBLICĂ II	157
I. ILUSTRĂȚIILE.....	157
II. APLICAȚIILE.....	158
III. ILUSTRĂȚII ȘI APLICAȚII CE POT FI ADĂUGATE SCHIȚEI TEXTULUI DIN EFESENI 5:15-21.....	158
LECȚIA 3 – PREDICAREA BIBLICĂ III	163
I. INTRODUCEREA PREDICII.....	163
II. ÎNCHEIEREA PREDICII.....	163
III. PREDICA TERMINATĂ, GATA PENTRU A FI PREZENTATĂ.....	164
IV. TEHNICI ORATORICE.....	167

BISERICA

LECȚIA 15 ÎNCHINAREA COLECTIVĂ ÎN BISERICA LOCALĂ

Introducere

- I. Funcția închinării
- II. Cum pot fi stabilite formele adecvate de închinare
- III. Închinarea colectivă și plantarea de biserici

LECȚIA 16 SERVICIILE PUBLICE DE ÎNCHINARE

- I. Rolul liderului închinării
- II. Calitățile unui lider al închinării
- III. Linii călăuzitoare pentru conducerea serviciului de închinare
- IV. Exercițiu de planificare a unui serviciu de închinare

LECȚIA 17 BISERICA LOCALĂ ȘI TRUPUL LUI HRISTOS

- I. Argumente în favoarea cooperării
- II. Niveluri de angajament în parteneriat
- III. Zece calități ale unui parteneriat eficace

LECȚIA 18 IMPACTUL ISTORIC AL BISERICII ÎN _____

- I. Introducere
- II. Începuturile creștinismului
- III. Răspândirea creștinismului
- IV. Starea actuală de lucruri
- V. Concluzii
- VI. Bibliografie

Închinarea colectivă în biserica locală

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Faza de consolidare

☛ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a-l ajuta pe plantatorul de biserici să mediteze la problema formei și funcției în serviciul de închinare colectivă a bisericii locale.

☛ **Rezultatele dorite**

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să înțeleagă deosebirea dintre funcțiile închinării și formele închinării în cadrul serviciului de închinare colectivă a bisericii locale;
- ◆ Să poată formula o filozofie a închinării pentru biserica nou-plantată.

☛ **Schița lecției**

Introducere

- I. Funcția închinării
- II. Cum pot fi stabilite formele adecvate de închinare
- III. Închinarea colectivă și plantarea de biserici

☛ **Sugestii pentru coordonatori**

- ◆ Această sesiune ar trebui să se desfășoare într-un mod care să încurajeze interacțiunea participanților. Începeți lecția cerându-le cursanților să relateze diversele tipuri de servicii de închinare cu care sunt familiari. Ce forme de închinare cunosc și care este atitudinea lor vizavi de ele? În ce măsură participă membrii adunării la închinare în cazul formelor respective? Pot fi folosite pentru discuții și întrebările de la sfârșitul acestei lecții.

Închinarea colectivă în biserica locală

FORMA ȘI FUNCȚIA ÎN ÎNCHINARE

INTRODUCERE

Gândiți-vă la diversele tipuri de servicii de închinare la care ați participat. Ce anume s-a întâmplat în cazul serviciilor respective — ce fel de cântece s-au cântat, ce fel de rugăciuni s-au făcut, cum a fost predica, cum s-a citit din Scriptură, ce alte evenimente speciale au avut loc etc.? În ce fel v-a ajutat sau v-a împiedicat serviciul respectiv să vă închinați lui Dumnezeu?

Una dintre cele mai controversate chestiuni pentru biserică astăzi este cea a formelor de închinare în cadrul serviciilor de închinare colectivă a bisericii locale. Unele biserici preferă un stil liniștit de închinare contemplativă; altele preferă un stil mai entuziast. În unele biserici nu se folosesc instrumente muzicale; în altele se folosește doar orga sau pianul. În altele se folosesc diverse instrumente, de pildă sintetizatoare, chitare, trompete, viori, flaute, instrumente de percuție și altele. În unele biserici există coruri și trupe de închinare. În altele există doar un lider al închinării.

Din păcate, pentru mulți oameni închinarea în public este doar un ritual sau o datorie de care trebuie să se achite, fără plăcere, în loc să fie o experiență înălțătoare. Pretutindeni în lume vedem înmulțindu-se bisericile la care oamenii vin cu plăcere să participe la serviciile de închinare deoarece în cadrul acestora se întâlnesc cu Dumnezeu și cu oamenii Săi. Atunci când oamenii participă la serviciile de închinare deoarece se simt datori sau pentru că li se pare că astfel l-ar face lui Dumnezeu o favoare, biserica respectivă nu va crește prea mult.

Serviciul colectiv de închinare este perioada de timp în care toți membrii bisericii se adună pentru a se închina lui Dumnezeu împreună. Este important să înțelegi, înainte ca biserica pe care ai înființat-o să înceapă să țină servicii de închinare colectivă, care este funcția închinării pentru a putea alege formele relevante de închinare care să îndeplinească respectiva funcție și care să îi atragă pe oameni pentru a se întâlni cu Dumnezeu cel viu. (vezi *Secțiunea Biserica, Lecția 3, „Forme și funcții”*). Este important să îți dezvolți o filozofie a închinării care să te călăuzească în planificarea și pregătirea serviciilor de închinare din biserica ta.

I. FUNCȚIA ÎNCHINĂRII

Închinarea colectivă celebrează locul central pe care Dumnezeu îl ocupă în viața bisericii. Dumnezeu este vrednic de închinarea noastră. El deține controlul absolut al universului. Are o dragoste curată față de creația Sa și față de creaturile Sale. De asemenea, ne-a chemat să facem parte din familia Sa aici pe pământ. Toate aceste lucruri reprezintă motive suficiente de bucurie și celebrare. Așadar, închinarea este recunoașterea cu bucurie a superiorității absolute a lui Dumnezeu și a bunătății Sale morale. Când ne închinăm participăm cu întreaga noastră ființă — cu mintea, voința, emoțiile și trupul nostru, pentru a transmite ceva din bucuria profundă care nu poate fi pusă în cuvinte obișnuite, dar poate fi înțeleasă cu ajutorul dimensiunii spirituale a ființei noastre.

A. Laude și mulțumiri aduse lui Dumnezeu

Vedem pretutindeni în Scriptură că oamenilor lui Dumnezeu li se poruncește să-l aducă laude și mulțumiri. Vedem multe cazuri în care personajele biblice îl cinstesc pe Creatorul lor, de la Avraam, din cartea Genezei, până la apostolul Ioan în insula Patmos. Atât în ebraică, cât și în greacă sunt folosiți mai mulți termeni pentru a descrie laudele aduse lui Dumnezeu. Analizând câțiva dintre acești termeni vom înțelege mai bine esența, conținutul și natura închinării.

1. Termenii ebraici

- ◆ *Hallel și tehillah* — *Hallel* este termenul cel mai folosit în Vechiul Testament pentru a-l aduce laudă lui Dumnezeu. El apare de 88 de ori. Înțelesul său de bază este „a

produce un sunet clar”. Înseamnă totodată „a lăuda, a celebra, a te fâli cu, a te slăvi cu...”. Adevărata laudă trebuie să fie un sunet clar și distinct. Nu trebuie să existe nici o confuzie cui îi este adresată. *Tehillah* (derivat din *hallal*) accentuează cântatul. Cântăm aducându-l laude lui Dumnezeu. Uneori cântecele și imnurile folosite pentru închinare sunt abstracte și vagi. Cântecele de închinare trebuie să conțină în mod clar, fără nici o confuzie, laude adresate lui Dumnezeu. (2 Cron. 20:19-22; Ps. 71:8; 107:32).

- ◆ *Zamar* — înseamnă „a atinge coardele unui instrument sau a cânta cu instrumente cu coarde”. Are de asemenea sensul de „a cânta laude acompaniați de instrumente muzicale” (Ps. 9:2; 33:2-3; Ps. 149:3).
- ◆ *Yadah* și *Todah* — A te închina cu mâinile întinse. A aduce laude sau mulțumiri. A adora cu mâinile întinse (1 Cron. 16:8; Ps. 97:12; Ps. 99:3).
- ◆ *Shachah* — A te prosterna, a cădea cu fața la pământ, a te închina fizic în semn de cinstire a persoanei care merită un asemenea respect.

2. Termenii grecești

- ◆ *proskuneo* — a cădea cu fața la pământ și a săruta picioarele unuia vrednic de cinste.
- ◆ *aineo* și *epaineo* — a-L lăuda pe Dumnezeu (Lc. 19:37; Fapte 2:47; Evrei 13:15; Apoc. 19:5).
- ◆ *charis* și *eucharistia* — mulțumiri aduse lui Dumnezeu pentru a ne exprima recunoștința (Lc. 17:16; 1 Tes. 5:18; Apoc. 7:12; 11:17).
- ◆ *humneo* — a cânta un imn
- ◆ *psallo* — a cânta la un instrument și cu gura
- ◆ *doxazo* — a proslăvi
- ◆ *eulogeo* — a binecuvânta și lăuda

B. O slujbă adusă lui Dumnezeu

Adevărata închinare nu este posibilă fără a ne preda complet viața lui Dumnezeu și fără a trăi în mod concret respectiva predare slujind altora și implicându-ne în lucrare. Termenii-cheie folosiți în Biblie pentru a descrie această funcție a închinării sunt:

- ◆ *Abad* (ebraică) — a lucra pentru Dumnezeu; a-L sluji pe Dumnezeu; a asculta de poruncile Sale (Exod. 7:16; Deut. 10:12; 1 Sam. 7:3; 2 Cron. 33:16; Ps. 100:2).
- ◆ *Latreuo* (greacă) — a te închina lui Dumnezeu sau a-L sluji (Matei 4:10; Fapte 27:23).
- ◆ *Latreia* (greacă) — a-L sluji pe Dumnezeu; a sta înaintea lui Dumnezeu (Rom. 12:1; Apoc. 7:9-17).

C. Perspectiva lui Isus asupra închinării

În discuția cu femeia samaritană (Ioan 4), Isus a revelat un adevăr nou despre închinarea înaintea lui Dumnezeu. El a spus că Dumnezeu nu este preocupat de *locul* unde ne închinăm Lui, ci de *modul* în care ne închinăm Lui (de atitudinea noastră) — *în duh și adevăr*.

Pentru a fi primită, închinarea noastră trebuie să conțină ambele elemente. Dacă ne închinăm doar în duh, riscăm să ne închinăm unui idol sau unei imagini deformată a singurului Dumnezeu adevărat, deoarece nu-L cunoaștem. Așa ceva nu-l face plăcere lui Dumnezeu. Pe de altă parte, dacă ne închinăm doar în adevăr, închinarea noastră va fi rece, fără dragoste și fără sentimentul părtășiei cu Dumnezeu. Nici acest gen de închinare nu îi este plăcut Lui. *Dumnezeu dorește să înțelegem adevărul cu mintea și să ne închinăm Lui din adâncul inimii.*

D. Elementele serviciilor de închinare colectivă

În întreaga istorie a Bisericii, serviciile de închinare colectivă ale bisericilor locale au exprimat închinarea biblică prin următoarele elemente:

- ◆ Cântări, imnuri și piese muzicale — cântarea Cuvântului și cântece de sărbătoare, laudă și mulțumire (concentrarea emoțiilor noastre și a ființei noastre asupra lui Dumnezeu);
- ◆ Predica — propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu (concentrarea slujirii noastre asupra lui Dumnezeu, prin chemarea la ascultarea de El);
- ◆ Citirea Bibliei — citirea în public a Cuvântului lui Dumnezeu (concentrarea minții noastre asupra lui Dumnezeu prin adâncirea în Cuvântul Lui);
- ◆ Rugăciunea — comunicarea cu Dumnezeu (rugăciuni de laudă, adorare, mărturisire, mijlocire);
- ◆ Sacramentele — Cina Domnului, Botezul;
- ◆ Zecuielile și darurile de bunăvoie — dăruirea bunurilor materiale Domnului;
- ◆ Evenimente speciale — piese muzicale speciale, piese de teatru, recitarea unor poeme, mărturii etc.

Forma pe care o îmbracă aceste elemente poate diferi mult de la o biserică la alta, în funcție de tradiția confesiunii respective și de cultura locală. De pildă, unele biserici celebrează Cina Domnului în fiecare săptămână, altele doar în prima duminică din lună. Unele biserici au întâlniri publice pentru închinare colectivă duminica dimineața, altele au întâlniri publice în fiecare seară sau de două ori pe an. Muzica folosită pentru închinare diferă mult. Stabilirea formelor adecvate pentru închinarea colectivă este discutată în continuare.

II. CUM POT FI STABILITE FORMELE ADECVATE DE ÎNCHINARE

Așa cum am discutat la începutul acestei lecții și cum am văzut în Scripturi, există o mare diversitate de forme de închinare. Ce factori trebuie luați în considerare în planificarea serviciilor de închinare colectivă? Este o chestiune importantă pentru tine și pentru biserica pe care o plantezi, pentru liderii acesteia, chestiune la care va trebui să dai un răspuns. Formele alese pentru închinare vor diferi mult de la o zonă geografică la alta sau de la o cultură la alta. Chiar și în același oraș, oameni de vârste diferite, provenind din medii etnice, culturale sau profesionale diferite, cu diverse niveluri de educație, vor prefera diverse modalități de închinare înaintea lui Dumnezeu în public. Formele de închinare alese trebuie să le permită oamenilor să exprime realitatea credinței lor în Dumnezeu (adevărul) și sentimentele pe care relația lor cu Domnul le provoacă în ei (duh).

Formele trebuie să le permită oamenilor să se apropie de Dumnezeu. Din acest motiv pentru planificarea unui serviciu de închinare este esențială identificarea modalităților naturale de exprimare a dragostei, bucuriei, încrederii și intimității în relații pentru oamenii din zona vizată. Acestea sunt caracteristicile adevăratei închinări. Închinarea nu trebuie să fie niciodată rece, formală sau exprimată într-un mod ce contravine naturii și sentimentelor credinciosului. Ea trebuie să dea glas simțămintelor noastre față de Dumnezeu și gândurilor noastre față de El.

III. ÎNCHINAREA COLECTIVĂ ȘI PLANTAREA DE BISERICI

Așa cum am văzut pe parcursul acestor studii, unul din scopurile Bisericii este de a-L înălța pe Domnul. De aceea, închinarea colectivă reprezintă o funcție importantă a Bisericii. Închinarea în public nu este doar închinarea indivizilor într-un loc public. Vechiul Testament și mai ales cartea Psalmilor ne oferă nenumărate exemple de oameni ai lui Dumnezeu care se închină în colectiv lui Dumnezeu. În Noul Testament, multe dintre problemele discutate în epistole au de a face cu practica închinării colective (de exemplu 1 și 2 Corinteni). Credincioșii sunt îndemnați să nu renunțe la obiceiul de a se întâlni (vezi Evrei 10:25). Închinarea colectivă nu este o formă de amuzament. Adunarea nu este audiența — membrii ei sunt participanții. Unele biserici fac greșeala de a trata serviciile de închinare colectivă ca pe niște spectacole realizate de specialiști. Membrii adunării sunt „audiența”, iar liderul închinării și pastorul sunt „actorii de pe scenă”. Întreaga adunare trebuie să participe la închinarea colectivă.

Închinarea colectivă îi aduce slavă lui Dumnezeu, oferă posibilitatea de a se demonstra unitatea Trupului lui Hristos (Ioan 17; Fapte 2) și întărește Trupul lui Hristos prin practicarea darurilor duhovnicești (1 Cor. 12:7 și urm; Ef. 4:12, 13). Este o mărturie în fața lumii a prezenței lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Deși participarea la serviciile de închinare nu este modalitatea primară de evanghelizare, totuși Dumnezeu folosește închinarea colectivă ca o modalitate de a atrage oamenii păcătoși la Sine. Dar această închinare trebuie să fie sinceră, din inimă, nu doar o rutină sau un ritual.

Calitatea serviciilor de închinare pare să influențeze creșterea bisericii. Între 1994-1996, Institutul pentru dezvoltarea bisericii din Germania a efectuat în întreaga lume un studiu al caracteristicilor bisericilor care cresc (*Natural Church Development*, 1996). Au fost chestionate peste 1000 de biserici din 32 de țări de pe cinci continente. Unul din rezultatele acestui studiu arată că o caracteristică-cheie a bisericilor care cresc o reprezintă serviciile de închinare înălțătoare și pline de bucurie. Participanții la întrunirile publice ale acestor biserici așteptau cu nerăbdare să vină la ele, deoarece considerau că în cadrul lor se întâlneau cu Dumnezeu și cu cei ce sunt ai Lui și se simțeau încurajați și zidiți în credința lor. În urma respectivelor servicii doreau mai puternic să-L asculte pe Dumnezeu, să-L iubească, să-L slujească mai mult și să vorbească despre El și altora.

CONCLUZII

Închinarea colectivă este una din funcțiile primare ale Bisericii. Dumnezeu este vrednic de închinarea noastră. Isus a spus că adevărații închinători se vor închina lui Dumnezeu în duh și adevăr. Pe parcursul istoriei Bisericii, în timpul întrunirilor publice ale credincioșilor, s-au cristalizat câteva componente ale serviciilor de închinare, pentru ca aceasta să fie „în duh și adevăr”. Aceste componente includ: cântatul cu gura și cu instrumentele, rugăciunea, lectura Bibliei, predicarea, sacramentele și evenimentele speciale. Aceste elemente pot îmbrăca o mare varietate de forme, în funcție de tradițiile fiecărei confesiuni și de tradițiile culturale. Dovezile empirice arată că serviciile de închinare înălțătoare caracterizează bisericile care cresc.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ De ce este important să se strângă credincioșii laolaltă pentru a se închina împreună lui Dumnezeu? Care este scopul închinării colective?
- ◆ De ce serviciile de închinare „înălțătoare” contribuie la creșterea bisericii? Care sunt elementele constitutive ale unui serviciu de închinare „înălțător”?
- ◆ Ce înseamnă să te închini Domnului îmbrăcat cu podoabe sfinte (1 Cron. 16:29)? Care sunt convingerile bisericii sau confesiunii din care faci parte în privința prosternării cu fața la pământ și a îngenuncherii în rugăciune — sunt acestea funcții sau forme ale închinării (Ps. 95:6)? Dacă sunt forme, care este funcția?
- ◆ Care este convingerea bisericii sau confesiunii din care faci parte cu privire la ridicarea mâinilor în închinare — este o funcție sau o formă (1 Tim. 2:8)? Dacă este o formă, care este funcția?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Efectuați un studiu inductiv având ca temă închinarea în pasajele din Apocalipsa 4:8-11 și 5:9-14. Răspundeți la întrebările: *cine, ce, când, unde, de ce și cum*.
- ◆ Notați-vă felul în care oamenii din zona vizată își exprimă în mod natural dragostea, bucuria și intimitatea în relații.
- ◆ Gândiți-vă la biserica pe care o plantați. Care dintre formele de mai sus sunt potrivite pentru a vă închina lui Dumnezeu în serviciile publice de închinare? Ce alte forme din tradiția confesiunii tale ați mai putea îmbrățișa? Care nu ar fi potrivite pentru grupul de oameni vizat? Discută concluziile la care ai ajuns cu mentorul sau coordonatorul tău.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Robinson, Martin & David Spriggs, *Church Planting: The Training Manual*, Oxford, England, Lynx Communications, 1995.
- ◆ Rowlands, Gerald, *Build My Church! (Volume 2)*, Singapore, ICM Publications, 1995.
- ◆ Scwhartz, Christian A., *Natural Church Development*, Emmelsbull, Germany, C&P Verlags GmbH, 1996.

Serviciile publice de închinare

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-l pregăti pe cursant să conducă serviciile de închinare ale bisericii locale.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să înțeleagă elementele componente ale unui serviciu de închinare și rolul liderului închinării în biserica locală;
- ◆ Să cunoască modul în care trebuie condus un serviciu public de închinare;
- ◆ Să contribuie la calitatea serviciilor publice de închinare din biserica nou-plantată.

☛ Schița lecției

- I. Rolul liderului închinării
- II. Calitățile unui lider al închinării
- III. Linii călăuzitoare pentru conducerea serviciului de închinare
- IV. Exercițiu de planificare a unui serviciu de închinare

☛ Lista figurilor

Figura 16.1 Formular de planificare a unui serviciu de închinare

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Această lecție trebuie să se desfășoare sub forma unor dezbateri. Cere-le participanților care au experiență în conducerea serviciilor publice de închinare să își împărtășească experiența dobândită. Invitați, dacă aveți această posibilitate, lideri ai închinării experimentați din afara grupului de cursanți care să vină și să le împărtășească acestora modul în care cooperează cu pastorii bisericii și cu biserica lor și felul în care planifică și pregătesc serviciile de închinare.
- ◆ Cere-le cursanților să se împartă în grupuri mici și să efectueze exercițiul de planificare a unui serviciu de închinare. La sfârșit, cere fiecărui grup să împărtășească planul întocmit grupului mare.

Serviciile publice de închinare

PLANIFICAREA ȘI PREGĂTIREA LOR

INTRODUCERE

Unul din principalele scopuri ale existenței bisericii locale este acela de a-L înălța pe Domnul. Închinarea colectivă este o poruncă și o vedem împlinită de oamenii lui Dumnezeu din Biblie. Este o mărturie în fața lumii a realității lui Dumnezeu în mijlocul nostru.

În lecția anterioară s-a discutat funcția închinării, elementele constitutive ale unui serviciu colectiv de închinare și modul în care pot fi stabilite formele adecvate ale închinării. Această lecție discută rolul liderului închinării, calitățile pe care acesta trebuie să le aibă, și oferă linii călăuzitoare pentru conducerea și planificarea unui serviciu de închinare.

I. ROLUL LIDERULUI ÎNCHINĂRII

Rolul liderului închinării este de a coopera cu liderii bisericii în vederea planificării serviciilor colective de închinare. În plus, liderul închinării va conduce serviciul propriu-zis de închinare. Această responsabilitate include numirea și coordonarea oamenilor care vor răspunde de diversele elemente constitutive ale serviciului de închinare, de pildă de cântări, rugăciune, strângerea zecuielii, predică, Cina Domnului etc.

În unele Biserici, liderul închinării și pastorul bisericii este una și aceeași persoană. În alte biserici, liderul închinării este un membru al echipei de conducere a bisericii și conlucrează îndeaproape cu pastorul în vederea planificării și pregătirii serviciilor de închinare colectivă. De regulă, în acest caz pastorul este cel care pregătește și ține predica, împarte cina și botează, în timp ce liderul închinării pregătește și conduce celelalte elemente ale serviciului de închinare (cântările, rugăciunile, strângerea dărniciilor, evenimentele speciale etc.).

Când nu există un lider al închinării, pastorul răspunde de toate aceste componente ale serviciului de închinare. O asemenea organizare este adecvată bisericilor mici, dar dacă biserica va crește din punct de vedere numeric, este de presupus că Dumnezeu a pregătit printre membrii ei lideri talentați care pot conduce închinarea, de aceea este de dorit ca pastorul să le încredințeze o parte din responsabilități. În felul acesta el nu va avea pe umerii săi o povară prea mare și va crea totodată posibilitatea dezvoltării unor noi lideri în biserică.

Același principiu se aplică și în cazul bisericilor nou-plantate. Plantatorul de biserici poate conduce serviciile de închinare o vreme, dar de îndată ce va identifica oameni talentați în această direcție, este recomandabil să se ocupe de formarea lor și să le încredințeze această responsabilitate. În felul acesta și membrii bisericii se vor simți responsabili de ceea ce se întâmplă în ea.

II. CALITĂȚILE UNUI LIDER AL ÎNCHINĂRII

Liderul închinării trebuie să întrunească condițiile spirituale minime cerute de la orice alt lider al bisericii (de pildă, învățători la Școală duminicală, liderii unui grup-celulă etc.); în unele biserici, liderului închinării i se cere să întrunească toate condițiile spirituale ale unui prezbiter. Liderii închinării trebuie să realizeze importanța lucrării lor. Ei trebuie să conducă închinarea într-un mod în care atenția oamenilor să nu fie atrasă spre ei înșiși, ci să se îndrepte spre Dumnezeu.

Pe lângă condițiile de natură spirituală, un lider bun al închinării trebuie să mai îndeplinească și următoarele condiții:

A. Să fie un închinător

Un om chemat să conducă pe alții în închinare, trebuie să fie el însuși un om care l se închină lui Dumnezeu și știe cum să facă lucrul acesta. Nu poți să îi conduci pe alții într-o

activitate pe care nu o cunoști. O asemenea persoană trebuie să practice în mod regulat închinarea în viața sa personală.

B. Să aibă talent muzical

Un lider bun al închinării trebuie să fie talentat din punct de vedere muzical. Este necesar, în special, talentul de a conduce cântările — cu gura sau cu instrumentele. Totodată, trebuie să poată organiza modul de folosire a fondului muzical etc. În Vechiul Testament, închinarea era condusă de muzicieni talentați.

C. Să aibă sensibilitate spirituală

Un lider bun al închinării trebuie să fie sensibil la călăuzirea Duhului Sfânt. Închinarea trebuie să fie condusă de Duhul Sfânt. Liderul închinării trebuie să discearnă glasul Duhului Sfânt și să conducă închinarea în consecință.

D. Să fie smerit

Un lider bun va căuta întotdeauna „să se ascundă în spatele lui Hristos”. El trebuie să își poată stăpâni emoțiile, pentru a nu le lăsa să interfereze cu desfășurarea serviciului. Nimic nu distruge mai repede o atmosferă spirituală de închinare decât un lider egoist care caută să se scoată pe sine în evidență. Întotdeauna liderul trebuie să caute să îndrepte atenția oamenilor asupra lui Dumnezeu.

E. Să aibă capacitatea de a-i conduce pe alții în închinare

Un lider bun al închinării nu trebuie „să se piardă în închinare”. Un exemplu des întâlnit în acest sens este cel al liderului închinării care își închide ochii și pare să uite de ceea ce se întâmplă în jur. Liderul închinării trebuie să urmărească ceea ce se întâmplă în adunare și să îi încurajeze pe toți membrii acesteia să participe. Un om poate să se închine și totodată să rămână sensibil la ceea ce se întâmplă în jurul său. În același timp, liderul trebuie să rămână deschis față de călăuzirea Duhului Sfânt și să exercite o influență plăcută în timpul serviciului.

III. LINII CĂLĂUZITOARE PENTRU CONDUCEREA SERVICIULUI DE ÎNCHINARE

Pentru a conduce un serviciu de închinare este nevoie de talent, sensibilitate la călăuzirea Duhului Sfânt și experiență. Fără îndoială, forma pe care o va îmbrăca serviciul de închinare va fi influențată de tradiția confesiunii din care faci parte și de experiențele tale anterioare. Există însă câteva linii călăuzitoare de bază care, dacă sunt aplicate, pot contribui la calitatea serviciului de închinare, ajutându-i pe credincioși să se apropie de Dumnezeu într-un mod plăcut Lui.

A. Tema

Este benefică alegerea unei teme de bază care să fie reflectată apoi în toate componentele serviciului — cântări, predici, rugăciuni etc.

B. Tranzițiile

Legăturile dintre componentele serviciului sunt importante. Rostind câteva cuvinte potrivite, gândurile adunării se vor îndrepta mai ușor de la un subiect la altul, iar trecerea de la participare la ascultare activă, de la reflecție la acțiune, va fi mai lină. Liderul închinării trebuie să fie sensibil la ceea ce face Dumnezeu și, dacă este cazul, să facă schimbări din mers. Totodată, piesele muzicale reprezintă o modalitate bună de a trece de la un element component la altul, asigurând fluentă serviciului.

De exemplu, după mai multe cântări ritmate de laudă, muzicienii pot interpreta la instrumente un scurt interludiu muzical cu ajutorul căruia să se facă trecerea de la lauda biruitoare la meditația liniștită, pregătind adunarea pentru niște piese mai liniștite sau pentru rugăciune sau pentru o altă componentă a închinării.

C. Ordinea elementelor constitutive

Este logică succesiunea elementelor serviciului de închinare? De exemplu, când trebuie programată predica: înainte sau după rugăciune? Cina Domnului va fi sărbătorită la început,

la mijloc sau la sfârșitul serviciului? Care este proporția între timpul petrecut în picioare și șezând, între ascultare și participare etc.? Unele confesiuni au tipare de închinare care dictează practic ordinea elementelor serviciului de închinare.

D. Cântările — muzica

Cântatul cu gura și cu instrumentele sunt formă importantă a închinării care le permite oamenilor să se închine lui Dumnezeu exprimându-și sentimentele. Există o mare varietate de muzică „sacră” — atât tradițională, cât și contemporană. Iată câteva lucruri care trebuie avute în considerare în alegerea pieselor muzicale pentru închinarea colectivă:

1. Dificultatea acestora

Alegeți cântări care sunt relativ ușor de învățat și cântat. Ele trebuie cunoscute bine de echipa de plantare de biserici. Când doriți să învățați un cântec nou, repetați-l pe parcursul mai multor întâlniri, astfel încât adunarea să aibă timp să îl învețe bine. De asemenea, nu introduceți mai mult de două cântări noi într-un singur serviciu de închinare. Este dificil ca oamenii să se concentreze asupra închinării lui Dumnezeu dacă atenția lor este acaparată de învățarea unei piese noi. Oamenii trebuie să aibă la îndemână textul cântărilor; folosiți în acest scop cărți de cântări sau un retroproiector cu ajutorul căruia să afișați textul acestora. În felul acesta participarea va crește.

2. Varietatea

Încercați să includeți un amestec de muzică tradițională și contemporană, dacă lucrul acesta este posibil. Când una din confesiunile mai importante din Estonia a decis revizuirea cărții de cântări, la începutul anilor '90, comitetul însărcinat să facă lucrul acesta a căutat să includă cele mai frumoase imnuri tradiționale și să adauge totodată imnurile contemporane care deveniseră parte a serviciului de închinare colectivă a noilor biserici baptiste înființate. În felul acesta s-a construit o punte între diferențele existente în stilul de închinare mai vechi al bisericilor tradiționale și cel al bisericilor recent înființate.

3. Atmosfera

Încercați să creați o atmosferă variată. Puteți alege un cântec de celebrare la început și un cântec de biruință la sfârșit, în timpul serviciului selectând cântări mai liniștite. Piese instrumentale pot fi folosite pentru a face trecerea de la celebrare la contemplare și înapoi la celebrare. Procedând astfel, serviciul va avea fluentă și nu va părea „fragmentat”.

4. Instrumentele muzicale

Instrumentele muzicale au fost folosite în mod frecvent în Scriptură pentru a lăuda și închinare. Instrumentele pe care le vedem în Vechiul Testament (harpa, trambita, lira etc.) erau instrumente obișnuite pentru oamenii din acea vreme. Orga, pianul sau chitara nu au nimic sacru în ele însele. O biserică mică din Bosnia Herțegovina a primit șase orgi de la diverse biserici din Occident, pe considerentul că această biserică trebuie să aibă o orgă pentru a se putea închina „cum se cuvine” Domnului. Din nefericire, în biserică nu exista nici un membru care să știe cînta la orgă, așa că au fost duse în pivniță. Orga nu este un instrument prea răspîndit în zona respectivă, de aceea credincioșii nu-l folosesc în serviciile de închinare. Cântăreții trebuie „să facă să răsună coardele” instrumentelor lor (Ps. 33:3). Care sunt membrii adunării tale cu talent muzical? Ce instrumente sunt populare în zona vizată?

Nu trebuie pus accentul pe talentul muzicienilor, ci pe măreția și frumusețea lui Dumnezeu. Tot ceea ce se întâmplă în cadrul serviciului de închinare trebuie să îi ajute pe oameni să se apropie de Dumnezeu.

E. Echipamentul

Echipamentul care urmează să fie folosit în timpul serviciului de închinare trebuie să fie pregătit și în stare bună de funcționare. Sosind mai devreme și verificând echipamentul contribuim la creșterea calității serviciului de închinare. Un retroproiector care nu funcționează sau sistemele de amplificare defectuoase îi împiedică pe oameni să se concentreze.

F. Repetițiile

Uneori ideea repetițiilor în vederea închinării stârnește repulsie. Dar închinarea este o jertfă pe care I-o aducem lui Dumnezeu și trebuie să dorim să-I dăm lui Dumnezeu în închinarea noastră colectivă ce avem noi mai bun. Pregătindu-ne temeinic și repetând piesele muzicale, mărturiile, din timpul serviciului de închinare, vom contribui la eficacitatea acestuia. Atenția oamenilor nu va fi distrasă de greșelile pe care le-am putea face. Totodată, în cadrul repetițiilor putem evalua fluența serviciului, asigurându-ne că toate elementele sale constitutive sunt compatibile. Dacă vom stăpâni bine piesele muzicale, ne vom putea concentra asupra călăuzirii Duhului Sfânt, și nu asupra notelor.

G. Rugăciunea

Liderul închinării, liderul bisericii și alți participanți la serviciul de închinare ar trebui să se întâlnească înaintea acestuia și să se roage împreună. Încredințați serviciul respectiv Domnului, rugați-L să-I binecuvânteze și cereți-I ca Duhul Sfânt să vă călăuzească. Rugați-vă pentru mântuirea necredincioșilor care vor fi prezenți cerând ca inimile lor să fie îndemnate să se pocăiască și să creadă în Hristos. Rugați-vă pentru credincioși să fie atrași spre Hristos. Rugați-vă Domnului să protejeze timpul de închinare de atacurile celui rău.

IV. EXERCIȚIU DE PLANIFICARE A UNUI SERVICIU DE ÎNCHINARE

Parcurgând pașii descriși în continuare, veți câștiga experiență în planificarea unui serviciu de închinare împreună cu echipa de plantare de biserici. Împărțiți-vă în grupuri mici, în clasă. Discutați fiecare pas în parte și completați tabelul care urmează. La sfârșit prezentați planul vostru întregului grup.

A. Pasul 1: Alege o temă

Care va fi tema serviciului de închinare? De regulă, ideea principală a predicii este potrivită în acest scop. De exemplu, în lecțiile de omiletică din acest curs, ați pregătit o predică din pasajul Efeseni 5:15-21. Ideea principală a acestui pasaj este: „Dumnezeu dorește să fim plini de Duhul, deoarece este un lucru înțelept și are ca urmare o viață plină de bucurie”. Tema serviciului de închinare respectivă ar putea fi: „Fiți plini de Duh”. Dacă este o zi specială, de exemplu Rusaliile, Crăciunul sau Paștele, tema aleasă va fi legată, probabil, de evenimentul respectiv.

B. Pasul 2: Alegeți cântările

Ce cântări veți folosi în timpul serviciului de închinare? Selectați-le pe cele care au legătură cu tema aleasă, îmbinând muzica tradițională cu cea contemporană. Asigurați-vă că ritmul pieselor alese este variat — reflectând atât celebrarea, cât și contemplarea. Decideți dacă veți include piese muzicale speciale, un solo vocal sau instrumental, dacă va exista o piesă de teatru care să ilustreze un anumit aspect al predicii, dacă vor fi prezentate mărturii. Asigurați-vă că mărturiile alese au legătură cu tema serviciului.

C. Pasul 3: Stabiliți ordinea elementelor serviciului de închinare

Decideți ora de începere și încheiere a serviciului. Includeți toate aspectele acestuia — cântările, predica, elementele speciale, rugăciunea, citirea Bibliei etc. În Figura 16.1 găsiți un tabel pe care îl puteți folosi pentru a stabili modul de desfășurare a serviciului. Planul respectiv va putea fi folosit de liderul închinării și de pastor pentru a conduce efectiv serviciul propriu-zis.

D. Pasul 4: Precizați echipamentul necesar

Faceți o listă cu echipamentul de care aveți nevoie în timpul serviciului de închinare. De pildă: retroproiector, folii cu cântări, cărți de cântări, microfoane, orice alt echipament special etc. Stabiliți cine răspunde de pregătirea echipamentului înaintea începerii serviciului și de folosirea acestuia pe parcursul lui.

E. Pasul 5: Stabiliți data și ora repetițiilor

Stabiliți când veți face o repetiție. Asigurați-vă că toți participanții află ora și data respectivă și că pot veni la repetiție.

F. Pasul 6: Rugați-vă pentru serviciul de închinare

Cereți-I Domnului să conducă El serviciul respectiv. Rugați-vă ca inimile oamenilor să fie pregătite să se închine Domnului. Rugați-vă pentru necredincioșii care vor participa, ca inimile lor să fie cercetate. În unele biserici există echipe de rugăciune pentru serviciul de închinare, care se roagă în timpul desfășurării acestuia. Alte biserici au echipe de rugăciune care sosesc la biserică mai devreme ca să se roage pentru timpul de închinare.

G. Pasul 7: Evaluați serviciul de închinare

După încheierea serviciului, evaluați-l. A fost fluent? Care a fost atmosfera? Ce trebuie schimbat? Ce a mers bine și merită folosit pe viitor? A cercetat Dumnezeu într-un mod deosebit adunarea? Au fost oamenii mișcați în timpul serviciului de închinare? S-a convertit cineva? Folosiți lucrurile învățate din această evaluare în planificarea viitoarelor servicii de închinare.

CONCLUZII

Închinarea colectivă reprezintă una dintre principalele funcții ale bisericii și un privilegiu al acesteia. Conducerea serviciului de închinare este o responsabilitate importantă care nu trebuie tratată superficial. Un lider priceput al închinării este un dar al lui Dumnezeu dat bisericii. Asemenea oameni trebuie identificați și încurajați să își asume responsabilitatea. Rugăciunea pentru serviciul de închinare și planificarea adecvată a acestuia vor contribui la creșterea eficacității lui, ajutând adunarea să se închine Creatorului. Alegerea unei teme, stabilirea din timp a cântărilor și a succesiunii diverselor elemente ale serviciului de închinare sunt aspecte importante ale creării unui mediu propice închinării.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Există modalități de exprimare a trăirilor emoționale utilizate frecvent în cultura ta care să poate fi incluse în serviciul de închinare (de pildă, recitarea poeziilor)? Cum pot fi ele folosite?
- ◆ De ce este importantă planificarea serviciului de închinare?
- ◆ Care ar trebui să fie rolul pastorului în planificarea serviciului de închinare?
- ◆ Care ar trebui să fie rolul liderului închinării?
- ◆ Descrie modul în care a decurs un serviciu de închinare care te-a impresionat. Ce elemente constitutive ale acestuia au avut cel mai mare impact? Ce anume poți învăța din el și aplica în planificarea serviciilor de închinare a bisericii pe care o plantezi?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Planifică un serviciu de închinare. Condu efectiv un asemenea serviciu, iar la sfârșitul lui, evaluează-l. Ce anume a mers bine? Ce anume trebuie schimbat? Discută concluziile la care ajungi cu mentorul sau coordonatorul tău.
- ◆ Dacă ai posibilitatea, vizitează și alte biserici din zona vizată. Observă modul în care decurge serviciul de închinare și formele folosite. Ce anume poți folosi din lucrurile învățate astfel?

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Robinson, Martin & David Spriggs, *Church Planting: The Training Manual*, Oxford, England, Lynx Communications, 1995.
- ◆ Rowlands, Gerald, *Build My Church! (Volume 2)*, Singapore, ICM Publications, 1995.

Biserica locală și Trupul lui Hristos

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de multiplicare

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-i ajuta pe participanți să învețe principiile cooperării eficiente și ale parteneriatului în Trupul lui Hristos (adică cu alte biserici, confesiuni și organizații parabisericești).

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să înțeleagă cum poate contribui la nașterea cooperării și parteneriatului în vederea atingerii diverselor obiective în lucrare;
- ◆ Să cunoască principiile modelării unor parteneriate eficiente;
- ◆ Să contribuie la nașterea unor relații de parteneriat, în vederea unui impact mai mare în lucrare.

☛ Schița lecției

- I. Argumente în favoarea cooperării
- II. Niveluri de angajament în parteneriat
- III. Zece calități ale unui parteneriat eficient

☛ Lista figurilor

- Figura 17.1 Cercurile concentrice ale relațiilor
- Figura 17.2 Niveluri de angajament în parteneriat
- Figura 17.3 Zece calități ale relațiilor eficiente de parteneriat

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Lecția trebuie să combine prelegerea cu discuțiile. Cere-le participanților să discute problema cercurilor concentrice ale relațiilor. Folosim noi în mod practic această abordare în viața noastră? Care este prețul pe care trebuie să-l plătească fiecare participant la fiecare nivel de parteneriat? Care sunt avantajele acestora?

Biserica locală și Trupul lui Hristos

COOPERAREA CA PARTENERI

I. ARGUMENTE ÎN FAVOAREA COOPERĂRII

Există două motive mari în favoarea cooperării cu alte biserici și organizații din regiunea sau țara în care lucrezi, situate în cercul nostru de responsabilitate. Un argument este de natură teologică, iar celălalt este de natură practică.

A. Argumentul teologic

Argumentul teologic reprezintă unitatea esențială a Trupului lui Hristos. Toți cei născuți din nou au fost adoptați în familia lui Dumnezeu (Ioan 1:12, 13). Această familie mai este numită și trup, care este unul singur, nu mai multe (Ef. 4:3-6). În rugăciunea Sa de Mare Preot, Hristos S-a rugat pentru unitatea noastră, pentru ca astfel lumea să vadă că Tatăl L-a trimis pe El (Ioan 17:20, 21). Într-adevăr, taina Evangheliei constă în faptul că Dumnezeu i-a făcut pe toți oamenii una în Hristos, îndepărtând barierele care îi despărțeau (Ef. 3:2-6; Gal. 3:26-28). Dezbinările și competiția dintre diversele mădulare ale Bisericii au reprezentat un impediment în calea înaintării Evangheliei, o pricină de poticnire pentru necredincioși și un afront adus unității Dumnezeirii.

Dacă noi, în întreaga noastră diversitate și cu toate deosebirile dintre noi, facem parte din Trupul lui Hristos, trebuie să începem să ne comportăm ca atare. Lumea va vedea unitatea și dragostea dintre noi și astfel va ajunge să creadă în Isus Hristos.

B. Argumentul practic

În țările în care populația evanghelică se situează sub 2%, este puțin probabil ca o singură confesiune sau organizație creștină să poată împlini de una singură Marea Însărcinare în țara respectivă. Pentru a umple întreaga națiune cu adunări de credincioși care să ducă Evanghelia mai departe, este necesară participarea tuturor copiilor lui Dumnezeu din respectiva națiune.

În plus, la o cercetare atentă, vom descoperi că alte organizații sau biserici posedă resursele necesare unor lucrări creștine. Există biserici care au publicat materiale utile despre ucenicie. Altele au dezvoltat programe de pregătire a credincioșilor, în timp ce altele s-au specializat în închinarea contemporană. Unele organizații s-au specializat în domeniul comunicării în masă. Altele în lucrarea cu tinerii, în evanghelizarea prin practicarea sportului, în evanghelizarea prin vizionarea filmului „Isus” etc. Punând aceste resurse la dispoziția celorlalți, întregul Trup va fi îmbogățit.

Dacă ne rugăm împreună, depunem împreună eforturi să strângem datele necesare și le oferim și altora acces la resursele aflate în administrarea noastră, s-ar putea să descoperim că Domnul ne-a pus deja la dispoziție tot ce avem nevoie pentru a duce la bun sfârșit sarcina încredințată nouă. Spunând aceasta, nu sugerăm ca diferitele confesiuni să fuzioneze sau să planteze biserici unele pentru altele. Fiecare confesiune își poate păstra caracteristicile distincte și poate influența biserici care să respecte tradiția lor. Dar lucrul acesta se poate face cooperând totodată cu alte grupuri.

UN MODEL PRACTIC

Mulți oameni au întrebat dacă este posibil parteneriatul cu o altă biserică sau organizație, cu caracteristici distincte, fără ca biserica sau organizația lor să își piardă propria identitate și să compromită doctrinele sau tradițiile pe care le prețuiesc.

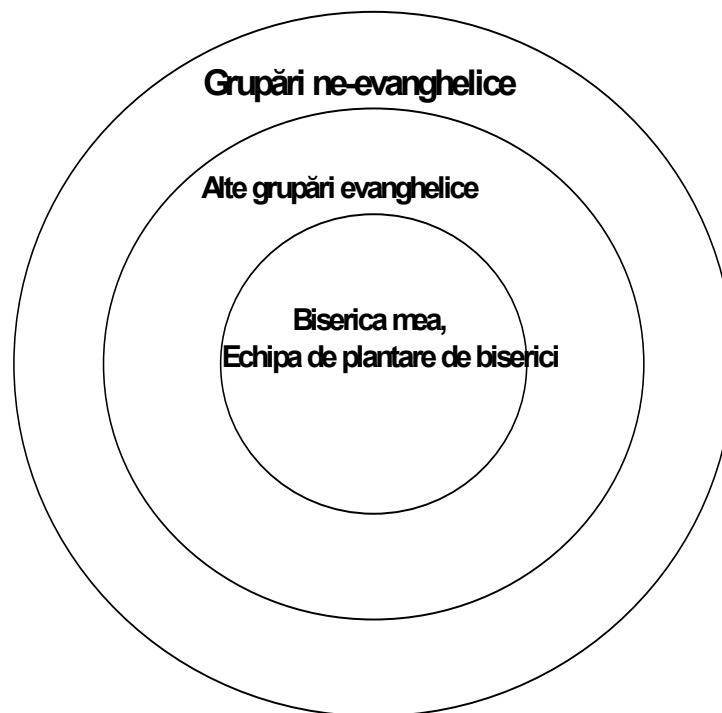
Este utilă analiza paradigmei cercurilor concentrice din Figura 17.1. În centrul cercului avem biserica sau echipa de plantare de biserici sau organizația din care facem parte. A fi membru al grupului respectiv înseamnă a accepta convingerile fundamentale ale respectivei

grupări, altfel nu poate exista armonie în viață și lucrare. Dar este posibilă cooperarea cu alte grupuri de credincioși evanghelici din regiunea respectivă în domeniul străngerii datelor, rugăciunii, folosirii în comun a resurselor disponibile și a pregătirii credincioșilor în vederea saturării respectivei regiuni cu biserici. Diferite grupări cooperează la diverse niveluri fără să își sacrifice caracteristicile distincte, permițând totodată celorlalte grupări să și le păstreze pe ale lor.

Este posibilă totodată cooperarea cu organizații ne-evangelice în acțiuni benefice pentru națiunea respectivă. De exemplu cooperarea cu grupări ne-evangelice pentru a determina autoritățile locale să adopte legi care să susțină valorile morale biblice. Un alt exemplu îl poate reprezenta cooperarea în vederea oferirii asistenței de care au nevoie victimele unui dezastru natural.

Figura 17. 1 Cercurile concentrice ale relațiilor

Cercurile concentrice ale relațiilor

C. Parteneriatul — Studiu de caz

În România, plantatorii de biserici din confesiuni diferite înființează biserici fiecare pentru confesiunea lui. Cu toate acestea, membrii diverselor confesiuni cooperează unii cu alții în următoarele domenii:

- ◆ Rugăciune
- ◆ Strângerea datelor
- ◆ Pregătirea plantatorilor de biserici
- ◆ Strategii regionale

Fiecare confesiune își păstrează caracteristicile distincte, dar beneficiază de pe urma acestui parteneriat, din ideile care se conturează prin discuții și prin resursele la care are acces (în vederea pregătirii lucrătorilor, organizării unor acțiuni de evanghelizare etc.). Ca urmare a acestui parteneriat, toate confesiunile cunosc o creștere mai accentuată.

II. NIVELURI DE ANGAJAMENT ÎN PARTENERIAT

Există diverse niveluri de cooperare posibilă, fiecare necesitând un grad mai mare de angajament din partea partenerilor. Nici unul dintre aceste niveluri nu este bun sau rău în sine însuși. Fiecare nivel de cooperare este adecvat unei anumite situații. De fapt, de regulă, este recomandabil ca partenerii potențiali să înceapă prin a se consulta unii pe alții urmând ca, pe măsură ce se înțeleg mai bine reciproc și au mai multă încredere unul în celălalt, parteneriatul lor să evolueze. Deoarece parteneriatul are la bază relațiile, este necesară dezvoltarea unor relații suficient de puternice pentru a face față situațiilor mai dificile care pot apărea în viitor, după ce ia naștere o mișcare. Figura 17.2 arată diversele niveluri ale costului organizațional aferent diverselor niveluri de parteneriat.

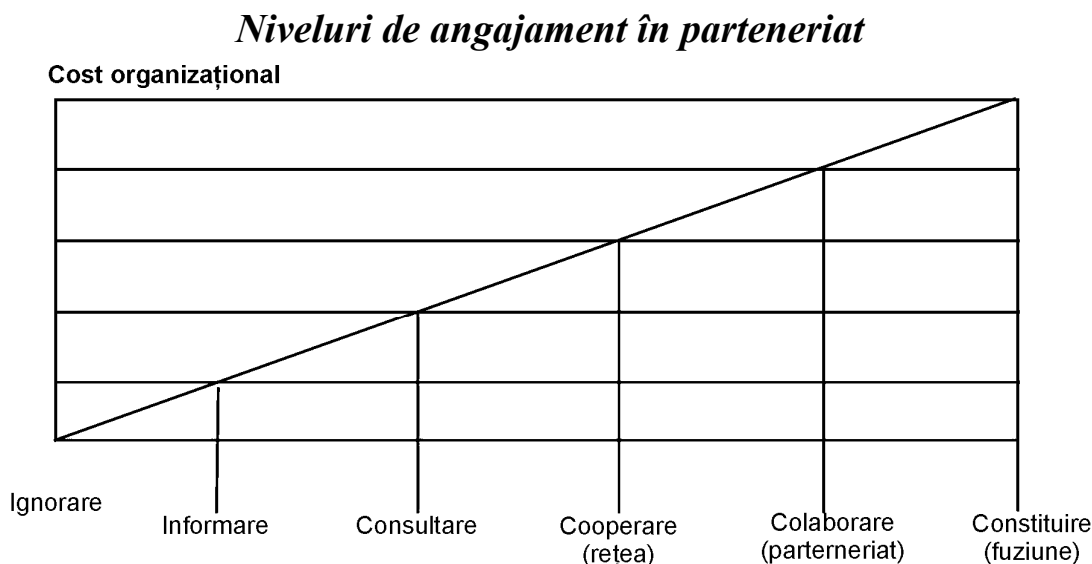

Figura 17. 2 Niveluri de angajament în parteneriat

A. Nivelul 1: Ignorare (nici o cooperare)

Primul nivel este cel al ignoranței, de multe ori aceasta fiind situația normală întâlnită. Lucrările creștine își desfășoară activitatea în același oraș una lângă cealaltă fără a ști că există și alți credincioși având credință și viziune și încercând să obțină aceleași rezultate. Ca urmare, respectivele lucrări se suprapun conducând la conflicte și oportunități neexploatate.

B. Nivelul 2: Informare

În momentul în care diverse biserici sau organizații dintr-o zonă realizează existența altora cu scopuri similare, acceptându-le ca grupări creștine legitime, se naște un sentiment de comunitate.

C. Nivelul 3: Consultare

Atunci când diverse lucrări dintr-o zonă se întâlnesc uneori pentru a se informa reciproc despre activitățile și planurile lor și pentru a se ruga unele pentru altele, ele cooperează la un nivel consultativ.

D. Nivelul 4: Cooperare (rețea)

Are loc atunci când a fost pus la punct un sistem organizat de comunicare a informației. Participanții cad de acord să coopereze pentru atingerea anumitor obiective într-o perioadă limitată de timp. De exemplu, strângerea datelor într-un anumit oraș sau o zi de post și rugăciune.

E. Nivelul 5: Colaborare (parteneriat)

Dacă un grup de biserici sau organizații decid să coopereze în vederea finanțării unui program de pregătire a plantatorilor de biserici sau a unei școli biblice interconfesionale la care să contribuie fiecare grup, s-a născut un parteneriat.

F. Nivelul 7: Fuziune

Are loc atunci când două sau mai multe biserici ori grupări decid să se unească

III. ZECE CALITĂȚI ALE UNUI PARTENERIAT EFICACE

Figura 17.3 conține un tabel în care sunt identificate zece calități ale unui parteneriat eficace. Probabil cea mai importantă dintre acestea o reprezintă încrederea reciprocă a partenerilor. De asemenea, parteneriatele fără o viziune și obiective clar definite nu rezistă în timp. Ce crezi, în baza propriei tale experiențe în încercarea de a coopera cu alții, care calități sunt mai greu de realizat într-un parteneriat? Dacă în trecut ai încercat să cooperezi cu alți creștini, dar lucrurile nu au mers bine, ce anume a determinat respectivul eșec?

Zece caracteristici ale unui parteneriat eficace

1. **Relațiile eficace de parteneriat au la bază încrederea, sinceritatea și preocuparea reciprocă pentru binele celuilalt.** A fi partener înseamnă mai mult decât a coordona, planifica, dezvolta strategii și tactici.
2. **Un parteneriat viabil are nevoie de un coordonator,** de o persoană acceptată de cei implicați, având rolul de a da viață respectivei relații de parteneriat și de a o menține.
3. **O relație eficace de parteneriat se naște în vederea realizării unui obiectiv specific.** Relațiile viabile de parteneriat se concentrează asupra a ceea ce trebuie făcut (obiective) și nu asupra *modului* (structura) în care trebuie făcut ceva. Forma se subordonează întotdeauna funcției.
4. **Relațiile eficace de parteneriat pleacă de la identificarea nevoilor oamenilor care urmează să fie evanghelizați sau slujiți.** Ele nu încep prin elaborarea unei afirmații teologice comune. Plecând de la aceste nevoi, de la prioritățile Împărăției, de la obstacolele de natură spirituală care ne stau în față și de la resursele disponibile sau necesare, se pot formula priorități realiste, asupra cărora să cadă toată lumea de acord.
5. **Parteneriatul este un proces, nu un eveniment.** El se naște în urma unor perioade îndelungate de explorare și investiții în relații. Până și programarea prea timpurie a unei întâlniri de explorare reciprocă poate omorî în fașă un posibil parteneriat. În ultimă instanță, este necesară încrederea reciprocă, iar aceasta se naște în timp.
6. **Relațiile eficace de parteneriat sunt mai dificil de menținut decât de inițiat.** Este necesară multă concentrare și mult devotament pentru a păstra viziunea vie, obiectivele clare, comunicarea neîntreruptă.
7. **Relațiile eficace de parteneriat se nasc între partenerii de lucru având fiecare o identitate clară și o viziune clară.** Fiecare partener trebuie să își aibă propria sa misiune clar definită și să trăiască în conformitate cu ea. În caz contrar, nu vor reuși să înțeleagă în ce mod pot „contribui” la realizarea obiectivului comun sau beneficia de pe urma acestei cooperări.
8. **Relațiile eficace de parteneriat recunosc, ba chiar celebrează deosebirile existente între parteneri în ceea ce privește istoria, viziunea și lucrarea lor.** Dar, în ultimă instanță, partenerii trebuie să se concentreze asupra lucrurilor comune, de pildă, asupra viziunii și valorilor, asupra obiectivelor de lucru și nu asupra deosebirilor.
9. **Relațiile eficace de parteneriat se concentrează asupra obiectivelor finale sau asupra viziunii.** Cei angajați într-o astfel de relație nu se lasă distrași de problemele de zi cu zi. În mod frecvent este mai ușor să te concentrezi asupra „modalităților” prin care faci ceva, decât asupra „obiectivului final”.

10. **Relațiile eficace de parteneriat pleacă de la premisa că este normal să apară probleme și de aceea trebuie făcute pregătiri în vederea rezolvării lor.** Trebuie discutate și precizate modalitățile în care partenerii vor face schimbările necesare, vor accepta excepțiile care vor apărea, vor supraviețui amăgirilor de care vor avea parte, vor trece peste angajamentele neîndeplinite și vor învinge problemele neașteptate care vor surveni.

Notă: „Zece calități” adaptat după un mesaj a lui Phil Butler de la Interdev.

Figura 17. 3 Zece calități ale relațiilor eficace de parteneriat

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Precizează câteva modalități practice de construire a unor relații noi, bazate pe încredere, cu credincioși aparținând altor grupuri din regiunea în care te afli.
- ◆ Precizează modul specific în care plantatorii de biserici din diverse confesiuni dintr-un oraș pot beneficia de pe urma cooperării.
- ◆ Care este punctul de vedere a lui Dumnezeu în ceea ce privește competiția dintre grupările creștine evanghelice?
- ◆ Cum trebuie să se raporteze evanghelicii la comunitățile ne-evangelice din zona lor, în special la bisericile tradiționale (Biserica Ortodoxă sau Romano-catolică)?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Analizați bisericile sau organizațiile din zona voastră care se încadrează în primul cerc, în al doilea și al treilea.
- ◆ Revedeți datele strânse despre zona în care lucrați și precizați bisericile sau lucrările care activează în ea.
- ◆ Stabilește contacte personale cu liderii grupărilor din primul cerc și din cel de-al doilea cerc, construind relații cu ei. Începe prin a-i întreba care este viziunea lor pentru respectiva regiune.
- ◆ Analizează posibilitatea inițierii unei cooperări de tip consultativ, rețea sau parteneriat, care să urmărească saturarea respectivei regiuni cu biserici.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Butler, Phil, *Effective Partnerships*, Seattle, WA, Interdev, 1990.

Impactul istoric al Bisericii

în _____

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de multiplicare

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-i ajuta pe participanți să își formeze o perspectivă istorică asupra rolului jucat de Biserică în țara lor și să cunoască succesele și eșecurile Bisericii din țara lor.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea scopului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să poată relata, pe scurt, istoria Bisericii din țara sa și impactul acesteia asupra societății;
- ◆ Să realizeze că Dumnezeu se află la lucru în țara sa de multă vreme și să vadă modul în care și-a îndeplinit fiecare generație de credincioși mandatul ducerii Evangheliei la oamenii nemântuiți din vremea respectivă;
- ◆ Să participe la acțiunile de plantare de biserici apreciind mai mult eforturile depuse de credincioșii din generațiile anterioare.

☞ Schița lecției

- I. Introducere
- II. Începuturile creștinismului
- III. Răspândirea creștinismului
- IV. Starea actuală de lucruri
- V. Concluzii
- VI. Bibliografie

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Această lecție este specifică fiecărei țări în parte. Ea trebuie să fie scrisă de oameni din țara respectivă. Materialul prezentat în continuare este doar o schiță ajutătoare pentru culegerea informațiilor necesare desfășurării lecției. Limitați lucrarea scrisă la maxim 10 pagini.
- ◆ Lecția se va desfășura prin citirea lucrărilor scrise de studenți, urmată de discutarea acestora, cât și a lecțiilor învățate și care pot fi aplicate în zilele noastre.
- ◆ La sfârșitul lecției aduceți-l mulțumiri și laude lui Dumnezeu pentru moștenirea creștină pe care v-a dat-o. Faceți-vă timp să vă rugați pentru Biserica din generația voastră, ca ea să fie sare și lumină printre oameni și să aibă un impact semnificativ asupra lumii.

Impactul istoric al Bisericii în _____ ISTORIA CREȘTINISMULUI ÎN ȚARA TA

Scopul acestei lecții este de a-i ajuta pe plantatorii de biserici să înțeleagă că fac parte dintr-o mișcare istorică a lui Dumnezeu în țara lor, să învețe lucruri noi și să fie îmbărbătați văzând eforturile depuse în trecut pentru plantarea de biserici. Această lecție este rezumatul istoriei Bisericii dintr-o anumită țară și ea trebuie scrisă de credincioșii din țara respectivă. În continuare veți găsi o schiță ajutătoare care vă sugerează cuprinsul acestei lecții. Orice materiale vizuale ajutătoare (hărți ale distribuției creștinilor în țară sau diagrame istorice de creștere a Bisericii) vor constitui o resursă deosebit de utilă.

I. INTRODUCERE

Afirmă scopul acestei lecții și materialul acoperit în ea.

II. ÎNCEPUTURILE CREȘTINISMULUI

Describe cum a început creștinismul în țara ta — de unde a venit, prin cine?

- ◆ În ce mod a afectat întreaga societate?
- ◆ Precizează dacă creștinismul a îmbrăcat o formă instituțională și a devenit „religie de stat”. Ce impact a avut lucrul acesta asupra răspândirii Evangheliei în țară?
- ◆ Identifică existența unor creștini-cheie sau a unor martiri.
- ◆ Care sunt obstacolele cu care s-au confruntat creștinii? În ce mod le-au depășit?

III. RĂSPÂNDIREA CREȘTINISMULUI

Describe modul în care s-a răspândit creștinismul de la începuturi până în zilele noastre.

- ◆ După pătrunderea inițială a Evangheliei în țară, ce alte mișcări creștine au venit în ea? Când? Prin cine? Cum?
- ◆ Ce impact au avut acestea asupra societății și asupra răspândirii creștinismului?
- ◆ Discută perioadele semnificative din istorie în care Biserica a îndurat persecuții, a cunoscut o creștere deosebită sau a avut un impact deosebit, producând reforme sociale; de asemenea, perioadele în care nu s-a observat nici un fel de influență a acesteia asupra societății.
- ◆ Notează-ți accentul pus de Biserică pe trimiterea de misionari în alte țări, preocuparea pentru anumite grupuri de oameni sau pentru implicarea în nevoile societății. Describe modul în care s-au făcut aceste lucruri.

IV. STAREA ACTUALĂ DE LUCRURI

Describe starea actuală a Bisericii.

- ◆ Ce se întâmplă din punctul de vedere al creșterii, al apariției de noi confesiuni etc.? Ce impact are lucrul acesta asupra creștinismului în comparație cu impactul pe care-l au necreștinii sau religiile tradiționale în țara ta?
- ◆ Care este impactul Bisericii asupra societății?
- ◆ Care sunt principalele probleme cu care se confruntă Biserica în răspândirea Evangheliei?

V. CONCLUZII

- ◆ Identifică principalele lecții care pot fi desprinse din istoria Bisericii.
- ◆ În ce mod pot fi folosite aceste lecții pentru împlinirea Marii Însărcinări în această generație?
- ◆ Precizează câteva lucruri care pot fi o îmbărbătare sau un avertisment pentru plantatorii de biserici din zilele noastre.

VI. BIBLIOGRAFIE

- ◆ Enumeră sursele folosite în redactarea lucrării. Aduă orice alt material care poate fi folosit pentru un studiu mai detaliat al istoriei creștinismului din țara ta.

VIZIUNEA PBS

LECȚIA 13 VIZIUNEA ȘI EXTINDEREA LUCRĂRII

- I. Definiții
- II. Viziunea secerișului lui Dumnezeu
- III. Telescopul secerișului lui Dumnezeu
- IV. Autoritatea și puterea spirituală

LECȚIA 14 MOBILIZAREA ADUNĂRILOR

- I. Exemple biblice de mobilizatori
- II. Caracteristicile mobilizatorilor eficace
- III. Idei practice pentru mobilizarea adunărilor

LECȚIA 15 CE URMEAZĂ?

- I. Rolul jucat de biserica nou-plantată în mișcarea de plantare de biserici
- II. Opțiunile care stau înaintea echipei de plantare de biserici
- III. Facilitarea implicării altora într-o mișcare de plantare de biserici

ANEXA 15A MODELE DE PLANTARE DE BISERICI

LECȚIA 16 PREGĂTIREA CA PARTE A UNEI MIȘCĂRI

- I. Pregătirea ca parte a unei mișcări
- II. Întrebări legate de formarea unor noi plantatori de biserici

LECȚIA 17 MOBILIZAREA LIDERILOR PRIN INIȚIATIVE NAȚIONALE

- I. Strategia ZORI
- II. Condițiile necesare implementării strategiei ZORI
- III. Douăsprezece componente ale strategiei ZORI

Viziunea și extinderea lucrării

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de multiplicare

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a motiva bisericile locale să vestească Evanghelia în imediata lor vecinătate, în regiunea în care sunt situate, la alte culturi și chiar în întreaga lume.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să înțeleagă cum își poate forma o viziune biblică în ceea ce privește înaintarea Evangheliei plecând de la biserica locală și ajungând până la „marginile pământului”;
- ◆ Să cunoască principiile extinderii lucrării pentru a folosi cât mai eficace resursele bisericii pentru evanghelizarea mondială;
- ◆ Să participe la implementarea unei viziuni biblice local, regional, inter-cultural și în lumea întreagă.

☞ Schița lecției

- I. Definiții
- II. Viziunea secerișului lui Dumnezeu
- III. Telescopul secerișului lui Dumnezeu
- IV. Autoritatea și puterea spirituală

☞ Lista figurilor

Figura 13.1 Înaintarea Evangheliei în lume (Telescopul)

Figura 13.2 Telescopul unei biserici locale

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Cere-le cursanților să analizeze telescopul din Figura 13.2 și să completeze spațiile goale. În felul acesta vor putea identifica ce înseamnă pentru ei „Iudea, Samaria și până la marginile pământului”. Dumnezeu poate folosi această lecție pentru a pune pe inima unor cursanți lucrarea de evanghelizare în alte culturi sau mijlocirea în rugăciune pentru o asemenea lucrare, în vederea trimiterii de misionari din bisericile pe care le vor forma.

Viziunea și extinderea lucrării

DUCEREA EVANGHELIEI ÎN LUME

I. DEFINIȚII

Această lecție îndeamnă Biserica să asculte Marea Însărcinare făcând ucenici din națiunea lor și din toate națiunile. Textul de bază pentru această lecție este Fapte 1:8 și el invită Biserica să învingă obstacolele distanței, culturii și limbii. Și biserica din care faci parte poate fi un martor al lui Isus în Ierusalim (local), în Iudeea (regional), în Samaria (inter-cultural) și până la marginile pământului (în noi culturi, în zone în care se vorbesc alte limbi, în alte țări).

Pentru ca o biserică locală să participe în mod eficace la împlinirea Marii Însărcinări trebuie să aibă această viziune. Viziunea este capacitatea de a vedea ceea ce ar putea fi, dincolo de ceea ce există la un moment dat. Viziunea spirituală de a duce Evanghelia lui Isus Hristos lumii întregi este capacitatea de a vedea națiunile, regiunile și diversele țări ale lumii drept locuri potențiale în care Evanghelia poate ajunge prin evangelizare și plantare de biserici.

Această viziune poate fi descrisă ca o încercare de a privi înainte spre viitor la marea sarcină pe care Dumnezeu ne-a dat-o să o îndeplinim. Avem responsabilitatea de a fi martori ai lui Isus în lumea întreagă! De asemenea, putem adăuga faptul că este necesar să avem credința că Dumnezeu va duce la îndeplinire această sarcină prin cei care acceptă chemarea de a se angaja la ea.

Viziunea este doar o idee interesantă până în clipa în care devine realitate. Extinderea lucrării înseamnă a-ți forma o imagine de ansamblu care să cuprindă diversele modalități de vestire a Evangheliei (din punct de vedere geografic și cultural) în vederea împlinirii Marii Însărcinări de către Biserică. Această ducere a Evangheliei de către Biserică se aseamănă cu un telescop care se extinde și crește, permițând observarea cu claritate a unor lucruri din ce în ce mai îndepărtate. Fiecare modalitate de vestire a Evangheliei va necesita parcurgerea unor pași concreți care pentru biserică locală vor presupune sacrificii și devotament. Bisericile locale trebuie să ducă Evanghelia oamenilor din comunitatea lor, din națiunea lor și altor popoare.

II. VIZIUNEA SECERIȘULUI LUI DUMNEZEU

Biserica trebuie să aibă viziunea secerișului sufletelor oamenilor. Isus a folosit metafora secerișului în Matei 9:38, când le-a poruncit ucenicilor Săi să se roage ca Dumnezeu să scoată suficienți lucrători pentru seceriș, care este atât de mare. La Cincizecimea, Israel sărbătorea secerișul grâului. O dată cu venirea Duhului Sfânt în acea zi, prin nașterea Bisericii viziunea secerișului s-a schimbat. În loc să se bucure de secerișul grâului, Biserica a vestit slava lui Dumnezeu oamenilor din diverse popoare, în limbile lor, secerând suflete omenești — trei mii în prima zi! Prin credința în Hristos — noul înțeles dat de Dumnezeu secerișului — oamenii respectivi au devenit parte a Bisericii nou-înființate.

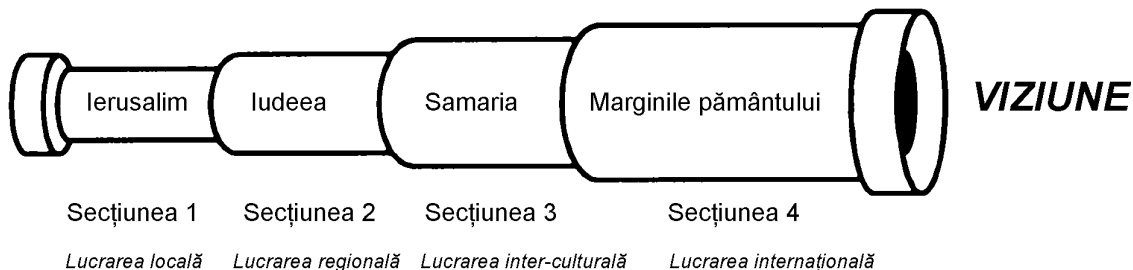
Poate am putea folosi terminologia plantatorului de biserici pentru a afirma că Cincizecimea a fost prima ocazie în care s-a plantat o biserică nou-testamentală. Biserica formată în ziua Cincizecimii a dus la nașterea a mii și mii de alte noi biserici, pe toate continentele locuite de om de pe pământ! Secerișul trebuie însă să continue și mai trebuie plantate nenumărate alte biserici. Jim Montgomery, în cartea sa *ZORI 2000*, spune că ar fi necesare aproximativ încă șapte milioane de biserici pentru ca Evanghelia să ajungă în întreaga lume. Trebuie să avem viziunea propovăduirii Evangheliei, plantării de noi biserici și includerii oamenilor în biserici pentru a-i ajuta să devină ucenici ai lui Hristos. Biserica își însușește această viziune a secerișului lui Dumnezeu „deschizându-și ochii” și „privind holdele” lumii. Viziunea este primul pas înspre împlinirea Marii Însărcinări.

III. TELESCOPUL SECERIȘULUI LUI DUMNEZEU

Pavel a folosit ilustrația secerișului și semănatului când a vorbit despre dărnicia creștină (1 Cor. 3:5-8 și 2 Cor. 9:6-7). Bisericile împlinesc Marea Însărcinare într-un mod practic și concret rugându-se, trimitând oameni să planteze noi biserici și susținându-i financiar.

Pe vremuri, navigatorii foloseau telescopul pentru a vedea cât mai departe. Extinzându-și telescopul, locuri pe care cu ochiul liber abia le-ar fi văzut, erau apropiate și deveneau mai clare. Putem aplica această analogie la chemarea de a împlini Marea Însărcinare, imaginându-ne un telescop cu patru secțiuni (Figura 13.1). Observați în această figură că fiecare secțiune a telescopului se leagă de porunca dată de Isus ucenicilor în Fapte 1:8: „... Și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului”.

Figura 13.1 Înaintarea Evangheliei în lume (Telescopul)

A. Secțiunea 1: Lucrarea locală

Cu ajutorul primei secțiuni a telescopului putem analiza lucrarea locală a unei biserici. Una din primele teme din acest curs a fost identificarea unei „zone-țintă” în care începi să plantezi o biserică la această oră. Lucrarea ta de plantare de biserici s-a concentrat asupra unui sat sau a unui oraș sau a unui cartier dintr-o zonă țintă. O dată înființată biserica, ea va continua să slujească oamenii din respectiva zonă geografică, dar pe plan local. Acesta este „Ierusalimul” bisericii locale.

B. Secțiunea 2: Lucrarea regională

Deschiderea celei de-a doua secțiuni a telescopului permite bisericii să vadă dincolo de contextul ei imediat și să se concentreze asupra unei zone geografice mai extinse. Această acțiune corespunde mărturiei în Iudeea din Fapte 1:8. Prin acest gen de efort de evanghelizare Trupul lui Hristos se mobilizează pentru a planta o biserică nouă într-o zonă geografică apropiată unde, probabil, cultura și limba oamenilor sunt aceleași cu cele ale membrilor bisericii locale. Astfel va lua naștere o „biserică-fiică” a primei biserici.

Fiecare biserică trebuie să înțeleagă încă de la început că scopul ei este de a da naștere la noi biserici. Plantarea unei biserici-fiică într-o zonă apropiată trebuie să fie consecința naturală a extinderii lucrării bisericii respective. În Brazilia, în decurs de douăzeci de ani, o anumită biserică a plantat în zona geografică în care era situată două sute de noi adunări. Un misionar trimis de aceste biserici în Albania, vorbind plantatorilor de biserici despre lucrarea de înființare de noi biserici, a spus: „Biserica noastră a fost mai lentă în efortul de plantare de noi biserici decât altele, dar cu toate acestea ori de câte ori plantăm o biserică nouă, imediat biserica-fiică începe să facă planuri în vederea plantării unui noi biserici cât mai curând posibil. Încă de la început bisericile noastre sunt conștiente că scopul lor este de a planta noi biserici”. Existența unui asemenea obiectiv și a unui asemenea mod de a gândi face ca bisericile să se mobilizeze încă de la început.

Atunci când o biserică are dorința și credința necesară împlinirii acestei viziuni de extindere a lucrării prin plantarea de biserici-fiice, ea va trebui să facă câțiva pași concreți. Pentru a planta o biserică nouă este nevoie de sacrificii și de un devotament mai mare. Pașii practici vor include pregătirea de lucrători, trimiterea acestora, colectarea fondurilor necesare și, cel mai important lucru, susținerea întregii lucrări prin rugăciune.

C. Secțiunea 3: Lucrarea inter-culturală

Deschiderea celei de-a treia secțiuni a telescopului poate fi comparată cu mărturisirea lui Hristos în Samaria. Este etapa înaintării Evangheliei într-o altă cultură din aceeași zonă. Cu toate că samaritenii, din punct de vedere geografic, nu erau situați la distanță mare de credincioșii iudei din Ierusalim și Iudeea, reprezentau un grup etnic și cultural distinct. Aveau multe obiceiuri și tradiții diferite, cât și practici religioase diferite. Deși iudeii aveau o puternică antipatie față de samariteni, Isus i-a iubit și pe unii, și pe ceilalți! Din dragoste pentru Isus trebuie să ducem Evanghelia la grupurile etnice din zona noastră, în ciuda existenței unor eventuale tensiuni politice sau etnice.

Biserica are responsabilitatea de a duce Evanghelia în alte culturi, la alte grupuri etnice. Lucrul acesta va necesita de multe ori pregătirea specială a respectivilor lucrători pentru evanghelizarea oamenilor aparținând altei culturi, învățarea limbii sau studierea culturii acestora. În mod frecvent, acest efort suplimentar depus va constitui cauza progresului lucrării printre oamenii respectivi.

D. Lucrarea internațională

Deschiderea completă a telescopului corespunde ducerii Evangheliei până la marginile pământului în Fapte 1:8. Este extinderea lucrării Bisericii până la oameni aflați la mari distanțe din punct de vedere geografic, cultural sau lingvistic. Prin rugăciune, dărnicie și trimiterea de misionari până la marginile pământului o biserică locală completează procesul telescopului. În acest caz lucrarea ei se desfășoară la toate nivelurile — „Ierusalim... Samaria... marginile pământului”.

Este important să ne rugăm pentru diverse grupuri de oameni și este un lucru biblic (Rom. 10:1; 1 Tim. 2:1-2; Efes. 6:18). Bisericile nou formate trebuie să se roage încă de la început pentru înaintarea Evangheliei printre toate popoarele de pe pământ și pentru ca Dumnezeu să scoată lucrători la seceriș. Se întâmplă ceva în biserică ta? Există în ea oameni care să se roage și pentru alte națiuni?

Pomind de la această viziune misionară, telescopul poate fi extins și prin dărnicii financiare în scopuri misionare. Biserica din Filipi a făcut o colectă pentru lucrarea misionară a lui Pavel și pentru susținerea eforturilor lui de plantare de noi biserici (Filip. 4:17-19). În felul acesta telescopul unei biserici poate fi extins prin susținerea financiară a unor misionari care lucrează într-o zonă îndepărtată, chiar dacă ei nu sunt membrii adunării respective.

Este o mare bucurie atunci când o biserică trimite misionari în lume dintre cei mai buni membri ai săi. Atunci când adunarea trimite pe cineva drag ei, se identifică mai profund cu dragostea pe care Dumnezeu o are pentru toate națiunile de pe pământ. Nu toate bisericile pot susține singure misionari. Dar prin asocierea mai multor biserici locale, aceștia pot fi trimiși. Trimițându-și proprii misionari, membrii bisericii locale pot gusta bucuriile și greutățile înaintării Evangheliei în locuri din lume în care aceasta nu a fost vestită.

IV. AUTORITATEA ȘI PUTEREA SPIRITUALĂ

Tot ce face o biserică, de la plantarea unei noi adunări în imediata ei vecinătate, până la înființarea unei biserici la marginile pământului, totul se desfășoară sub autoritatea lui Hristos și prin puterea Duhului Sfânt. Când Isus le-a dat ucenicilor Săi Marea Însărcinare, a început prin a le spune: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Mat. 28:18). A încheiat asigurându-i că: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 28:20). Între aceste două promisiuni a fost intercalată sarcina ce le revenea ucenicilor — să facă ucenici din toate neamurile.

Cu puțin timp înainte de a se întoarce în ceruri, Isus le-a promis ucenicilor Săi: „Voi veți primi o putere, când se va coborî Duhul Sfânt peste voi” (Fapte 1:8). Consecința primirii acestei puteri era că ucenicii vor fi martori ai lui Hristos până la marginile pământului. Copiii lui Dumnezeu primesc atât autoritatea Lui, cât și puterea Sa pentru a putea face ucenici până la marginile pământului. Restul cărții Faptele Apostolilor arată modul în care credincioșii au pornit la drum, sub această autoritate, în ciuda avertismentelor autorităților pământești de a nu face lucrul acesta. Erau hotărâți să asculte de Dumnezeu mai mult decât de oameni. Făcând lucrul acesta, prin puterea Duhului Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu s-a răspândit în întreaga regiune.

În calitate de credincioși, și noi avem autoritatea Hristosului care locuiește în noi. Avem puterea Duhului Sfânt. Plini de încredere putem duce Evanghelia la vecinii noștri și chiar mai departe, știind că Dumnezeu ne va purta de grijă de cele necesare pentru a face ucenici din toate neamurile.

CONCLUZII

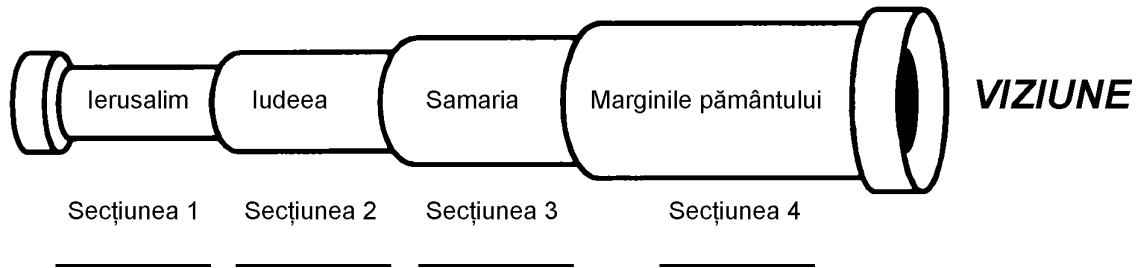
O biserică ascultătoare este o biserică cu viziune și a cărei lucrare se extinde. A avea o viziune înseamnă a privi spre viitor pentru a împlini Marea Însărcinare pe care Domnul a dat-o Bisericii Sale de a duce Evanghelia până la marginile pământului. Extinderea lucrării reprezintă ascultarea unei biserici de porunca de a duce cât mai departe Evanghelia. Ea înseamnă în mod concret parcurgerea câtorva pași practici (rugăciune, dărnicie, trimitere) pentru a duce Evanghelia în zone noi sau la culturi noi, astfel încât să vedem că „pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului” (Hab. 2:14). Nu este necesar ca o biserică locală să fi evanghelizat complet zona din imediata ei vecinătate înainte de a se ruga sau a trimite lucrători pentru a planta biserici în alte zone ale lumii. Cele două lucruri trebuie să aibă loc simultan. În plus, este important ca bisericile nou-înființate să aibă încă de la început dorința de a duce mai departe Evanghelia în lume. O biserică, dintr-un anumit loc, poate avea un impact semnificativ și o contribuție deosebită la nașterea unui mișcări prin care promisiunea din Fapte 1:8 să se îplinească.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Care sunt piedicile în calea nașterii unei viziuni și cum le poți depăși?
- ◆ Cum poți contribui la nașterea unei viziuni și la extinderea lucrării unei biserici nou-formate?
- ◆ În ce măsură telescopul tău este extins? Dar cel al bisericii tale?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Folosește Figura 13.1 pentru a împărtăși bisericii tale viziunea ducerii Evangheliei cât mai departe.
- ◆ Privește telescopul din Figura 13.2. Scrie corespunzător fiecărei secțiuni a telescopului care este Ierusalimul tău, Iudeea ta, care sunt Samaria și marginile pământului în cazul tău. Care sunt secțiunile în care biserica ta activează? Există vreo secțiune a telescopului în care biserica nou-înființată nu este implicată? Dacă da, ce poți face pentru a o ajuta să se implice?

Figura 13.2 Telescopul unei biserici locale**BIBLIOGRAFIE**

- ♦ Montgomery, Jim, *DAWN 2.000: 7 Million More Churches to Go*, Pasadena, CA, William Carey Library, 1989.

Mobilizarea adunărilor

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Etapa nașterii unei mișcări

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a-i ajuta pe plantatorii de biserici să înțeleagă rolul strategic al mobilizării în vederea nașterii unei mișcări de plantare de biserici.

☞ **Rezultatele dorite**

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să înțeleagă importanța mobilizării;
- ◆ Să cunoască trăsăturile caracteristice ale oamenilor care îi pot mobiliza pe alții;
- ◆ Să se implice în mobilizarea indivizilor și bisericilor locale în vederea plantării altor biserici.

☞ **Schița lecției**

- I. Exemple biblice de mobilizatori
- II. Caracteristicile mobilizatorilor eficace
- III. Idei practice pentru mobilizarea adunărilor

☞ **Sugestii pentru coordonatori**

- ◆ Conținutul acestei lecții se va însuși cel mai bine prin discuții. Discutați definiția mobilizării, analizați exemplele biblice și discutați modul în care puteți contribui concret la mobilizarea bisericilor locale din care faceți parte.
- ◆ Pregătește-te întâmplări, idei sau resurse la care poți apela pentru a mobiliza și pe alții, pe care să le poți împărtăși cursanților.

Mobilizarea adunărilor

INTRODUCERE

În vremuri de război, tot ceea ce oamenii spun sau fac este dominat de caracterul presant al situației în care se află și de dorința de a supraviețui. Indiferent dacă oamenii se află în linia întâi a războiului sau acasă departe de câmpul de luptă, războiul afectează gândurile, modul în care se raportează la alții și modul în care-și administrează timpul și resursele. Imperativul zilei, în vremuri de război, este MOBILIZAREA! „A te mobiliza”, simplu spus, înseamnă a strânge oameni pentru a fi gata să participe cum pot mai bine la realizarea unei cauze comune, mârșăți fiind de un obiectiv comun.

În lupta bisericilor de a crește din punct de vedere numeric se află destinul etern a milioane de oameni. Mobilizatorii consideră creșterea bisericii ceea ce și este de fapt — un război spiritual. Cu un zel asemănător celui al militarilor, ei cheamă la mobilizare. Satana a invadat pământul și doar prin ducerea Evangheliei la cei pierduți aceștia au posibilitatea de a scăpa din robie, primind adevărul care le aduce libertatea. Mobilizatorii sunt conștienți de lucrul acesta și ei știu că nu pot duce războiul spiritual doar prin propriile forțe. Dumnezeu a chemat întreaga Biserică să se angajeze în ducerea Evangheliei în lumea întreagă, de aceea mobilizatorii cheamă întregul Trup al lui Hristos să se împotrivescă amenințării lui Satan.

Mobilizatorii înțeleg că atunci când întregul trup al lui Hristos se mobilizează în mod conștient în jurul cauzei mărturisirii lui Hristos, cu ajutorul lui Dumnezeu Biserica va înainta înspre atingerea obiectivului facerii de ucenici atât din națiunea lor, cât și din celelalte națiuni! Ei ajută fiecare mădular al Trupului lui Hristos să-și înțeleagă rolul, iar darurile existente în el să se manifeste. Astfel, mobilizatorii îi însușesc pe membrii Trupului lui Hristos să se alăture cauzei lor și să contribuie la atingerea obiectivului comun. Mobilizatorii încearcă să creeze condițiile necesare pentru ca bisericile să accepte în mod natural această viziune, să se roage în vederea realizării ei și să pregătească lucrători în vederea ei.

Pe scurt, mobilizatorii sunt instrumentele folosite de Dumnezeu pentru mobilizarea la acțiune a Trupului lui Hristos. În această lecție vom discuta caracteristicile mobilizatorilor eficace și modalitățile practice prin care atât bisericile, cât și indivizii pot fi încurajați să se mobilizeze în vederea împlinirii Marii Însărcinări.

I. EXEMPLE BIBLICE DE MOBILIZATORI

A. Barnaba

Barnaba este un exemplu remarcabil de mobilizator eficace. Numele său inițial fusese Iosif, dar deoarece demonstrase într-un mod atât de eficace darul îmbărbătării altora, apostolii i-au pus numele Barnaba, care înseamnă „fiul îmbărbătării”. El era, de asemenea, un om generos și a făcut dărnicii pentru lucrarea Domnului din Ierusalim (Fapte 4:37). Barnaba dorea să vadă Evanghelia înaintând în lumea întreagă. A fost gata să slujească în biserica din Antiohia, după care a depus eforturi pentru răspândirea Evangheliei în Asia Mică.

Cea mai mare contribuție a lui Barnaba la înaintarea Evangheliei în lume a fost însă mobilizarea apostolului Pavel în vederea angajării lui efective în lucrare. După convertirea lui Pavel de pe drumul Damascului, acesta a mers la Ierusalim și a încercat să li se alăture ucenicilor, însă ei se temeau de el, nevenindu-le să creadă că era un ucenic adevărat. Barnaba a crezut însă în puterea transformatoare a lui Dumnezeu și riscându-și propria reputație, cât și securitatea credincioșilor din Ierusalim, l-a prezentat pe Pavel apostolilor. Le-a explicat acestora modul în care Domnul i s-a arătat lui Pavel și că Pavel propovăduise fără frică Evanghelia în Damasc (Fapte 9:27). Pe baza afirmațiilor lui Barnaba, Pavel a fost acceptat de apostoli.

După ce a luat naștere biserica din Antiohia, Barnaba, realizând necesitatea darurilor lui Pavel în locul respectiv, cât și oportunitatea de manifestare a acestora acolo, a plecat la Tars pentru a-l chema cu sine în Antiohia. Pavel a devenit unul din liderii bisericii respective și a fost trimis de acolo în lucrarea sa din Asia Mică (Fapte 13:1-3).

B. Pavel

Fără îndoială, apostolul Pavel a avut pe inimă mobilizarea Bisericii. El vorbește în mod frecvent în epistolele sale despre darurile duhovnicești (Rom. 12; 1 Cor. 12; Efes. 4) și le amintește bisericilor de potențialul pe care îl au de a face ceea ce dorește Dumnezeu (1 Cor. 1:4-9; Rom. 15:14). Pavel a plantat biserici despre care credea că au primit din partea lui Dumnezeu potențialul necesar împlinirii scopului pentru care au luat naștere în zonele respective. A lăudat biserica din Tesalonic pentru că a urmat tiparul de mobilizare din Fapte 1:8, având o mărturie locală, regională și chiar în zone îndepărtate (1 Tes. 1:7, 8).

Unele biserici plantate de Pavel erau slabe, cu probleme spirituale. Biserica din Corint, de pildă, era afectată de dezbinări și invidii, folosea greșit darurile duhovnicești, nu practica corect Cina Domnului și nu știa cum trebuia să reacționeze față de cazul de imoralitate din sânul ei. În ciuda lipsurilor acestei biserici, Pavel a fost alături de ea, lucru demonstrat prin epistolele pe care i le-a trimis.

Pavel a mobilizat mulți alți oameni să ducă la îndeplinirea chemarea pe care Dumnezeu le-a dat-o. L-a pregătit pe Timotei și l-a îndemnat să folosească cu îndrăzneală darul duhovnicesc primit, învățându-l să îi mobilizeze și pe alții (2 Tim. 2:2). Timotei nu este singurul om mobilizat de Pavel. Ultima călătorie misionară a acestuia pare să fi fost o călătorie de formare de ucenici și de mobilizare a lucrătorilor. Vedem că în această călătorie a fost însoțit de șapte oameni, care au avut ocazia să învețe de la el (Fapte 20:4). În epistolele sale Pavel îi menționează pe Epafra, Dima, Arhip, Tit, Fivi și mulți alții. În Romani 16 Pavel transmite salutări la 27 de oameni. Pe mulți dintre aceștia el i-a influențat sau i-a ajutat să se angajeze în lucrare, ceea ce dovedește numărul mare de oameni pe care Pavel i-a mobilizat în călătoriile sale. Vedem așadar că în mod constant mobiliza oameni, se ocupa de formarea lor, îi ajuta să-și descopere darurile duhovnicești și să le folosească și îi învăța să lucreze în echipă cu alții.

II. CARACTERISTICILE MOBILIZATORILOR EFICACE

Mobilizatorii eficace par a avea următoarele caracteristici comune:

A. Viziunea

Viziunea mobilizatorilor cuprinde întreaga lume. Ei sunt oamenii care îi ajută și pe alții să vadă dincolo de nevoile locale imediate, îi încurajează să creadă că Dumnezeu are planuri mai mari decât își pot ei imagina.

Un renumit consultant în probleme de afaceri a afirmat că „toate lucrurile sunt create de două ori”. O dată în mintea celui care a avut ideea, a doua oară în mâinile celui care transformă ideea în realitate. Înainte de a construi o casă, se face un plan. Înainte de a porni o afacere, se pune la punct un plan clar prin care se precizează obiectul de activitate al respectivei afaceri și modul de desfășurare a ei. Înainte de a picta un tablou, artistul are o idee sau un sentiment pe care dorește să îl exprime. În toate aceste exemple vedem o dublă creație. Mai întâi o imagine a lucrului dorit, apoi realizarea practică a respectivei dorințe.

În unele regiuni lucrarea de evanghelizare stagnează pentru că Trupul lui Hristos (biserici locale) nu are viziunea nașterii unei mișcări de plantare de biserici. Cum s-ar putea strădui oamenii să realizeze ceva ce nu există în mintea lor? Mobilizatorii le zugrăvesc oamenilor voia lui Dumnezeu. Ei vestesc obiectivul „Z”, le oferă o cauză în jurul căruia să se mobilizeze. Mobilizatorii îi ajută, de asemenea, pe oameni să înțeleagă care sunt pașii practici pe care trebuie să-i facă pentru transformarea respectivei viziuni în realitate — prin pregătire, crearea de legături între diverse grupuri de oameni, folosirea în comun a resurselor existente.

B. Credința

Mobilizatorii sunt oameni ai credinței. A avea credință înseamnă a privi dincolo de realitatea imediată spre ceea ce Dumnezeu poate să facă și dorește să facă. Dacă credința poate muta munți, oare nu va putea ea trezi Trupul lui Hristos făcându-l să se mobilizeze în jurul cauzei din Fapte 1:8 pentru atingerea obiectivului din Matei 28:18-20? A avea credință înseamnă a crede cuvintele rostite de Isus că Își va zidi Biserica. Un om al credinței va fi un om dedicat Bisericii.

Credința mobilizatorului îi afectează modul în care se raportează la alții. El va privi dincolo de imperfecțiunile oamenilor și, prin credință, va vedea dorința și chemarea acestora de a-L sluji pe Isus. Mobilizatorii nu se vor concentra asupra aspectelor negative, cum fac mulți oameni, ci asupra lucrurilor pe care Dumnezeu le va putea realiza prin ei, tratându-i ca și cum s-ar afla deja în punctul în care le cere să ajungă chemarea pe care o au.

Pentru a mobiliza bisericile la acest război spiritual este nevoie de un om spiritual. Mobilizatorii sunt oameni spirituali care văd lumea prin ochii lui Dumnezeu. Asemenea bărbaților din Isahar, sunt sensibili la călăuzirea Duhului Sfânt și înțeleg ce anume trebuie să facă Biserica (1 Cron. 12:32). Pentru a-și dezvolta această sensibilitate spirituală, mobilizatorii studiază Cuvântul lui Dumnezeu, se roagă, postesc, petrec timp în prezența Celui care zidește Biserica, Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos.

D. Îmbărbătare

Mulți mobilizatori au darul îmbărbătării. Nu se lasă blocați de obstacolele și dificultățile întâlnite și se concentrează asupra aspectelor pozitive. Barnaba era cunoscut drept „Fiul îmbărbătării”. Mobilizatorii îi ajută pe creștini să înțeleagă statutul special pe care îl au pentru că îi aparțin lui Dumnezeu, au primit din partea Lui daruri prin care să se poată angaja în slujirea altora și pot avea o contribuție semnificativă în lume prin harul și puterea lui Dumnezeu.

E. Influență

Mobilizatorii sunt oameni cu influență. Și ei își folosesc această influență pentru împlinirea planurilor lui Dumnezeu. Oamenii îi ascultă pentru că se bucură de credibilitate — au o reputație bună în biserică, au demonstrat o inimă gata să slujească și au experiență în lucrare. Îi pot ajuta pe oameni să identifice resursele de care au nevoie și îi pot ajuta totodată să folosească resursele pe care deja le au pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu aici pe pământ. Ei nu le cer oamenilor să facă sacrificii pe care ei înșiși nu sunt gata să le facă.

Barnaba era „un om de bine, plin de Duhul Sfânt și de credință. Și destul de mult norod s-a adăugat la Domnul” (Fapte 11:24). Era, de asemenea, un om darnic, care a contribuit la lucrarea Domnului din Ierusalim (Fapte 4:37). Avea o asemenea reputație încât atunci când a venit înaintea apostolilor se le spună că în viața lui Pavel s-a produs o schimbare, aceștia l-au acceptat pe Pavel în baza mărturiei sale, deși la început le fusese frică de el (Fapte 9:26-31).

F. Biserica

Mobilizatorii sunt caracterizați de dragoste și devotament pentru Trupul lui Hristos. Ei înțeleg că Biserica este instrumentul prin care Dumnezeu lucrează astăzi. Când întreaga biserică se mobilizează în jurul obiectivelor trasate de Dumnezeu, El va binecuvânta eforturile respectivei biserici de formare a noilor ucenici atât pe plan local, cât și printre toate popoarele (Ioan 17:20-21).

Mobilizatorii cred că Dumnezeu Și-a echipat Biserica cu tot ce are nevoie pentru a-și împlini chemarea primită. Știu că pentru ca o biserică să fie eficace ea trebuie să înțeleagă chemarea care i-a fost adresată și să se mobilizeze în vederea ei. De aceea, mobilizatorii îi ajută pe frații lor de credință să înțeleagă care este această chemare și să fie credincioși în împlinirea ei.

G. Lucrarea în echipă

Mobilizatorii încearcă să implice și alți oameni în lucrare. Nu sunt oameni care să lucreze singuri. Mobilizatorii înțeleg că echipa este creuzetul care scoate la iveală adevăratul caracter

și adevăratele daruri ale oamenilor, contribuind totodată la formarea acestora. Dacă un om nu poate lucra în echipă, cum va putea sluji altora? De aceea tiparul obișnuit de lucrare al unei biserici mobilizate este cel al muncii în echipă.

H. Pregătirea altora

Ori de câte ori au prilejul, mobilizatorii îi ajută pe oameni să își dezvolte darurile primite și să își formeze deprinderile necesare pentru lucrare. Fac o prioritate din formarea oamenilor. Nu-i lasă pe oamenii lui Dumnezeu să rămână ignoranți în ceea ce privește Cuvântul Lui, voia Sa, ori căile Sale. Unii mobilizatori sunt învățători hăruiți. Alții, chiar dacă nu au un asemenea dar, creează ocaziile necesare ca oamenii să poată învăța de la alții.

III. IDEI PRACTICE PENTRU MOBILIZAREA ADUNĂRILOR

O biserică locală se mobilizează când oamenii din ea au pe inimă evanghelizarea celor pierduți și acționează pe baza acestei viziuni. Mobilizarea țintește inima oamenilor — îi ajută să vadă lumea prin ochii lui Dumnezeu. Cea mai mare parte a procesului de mobilizare se produce la nivelul de bază, în rândul membrilor unei adunări. Paragrafele care urmează discută câteva idei simple de mobilizare a membrilor unei adunări locale astfel încât să aibă pe inimă viziunea ducerii Evangheliei în întreaga lume. Lucrurile discutate nu au caracter exhaustiv, ci mai degrabă doresc să fie o sursă de idei. Vei putea adăuga la ele propriile tale idei.

A. Rugăciunea colectivă

Una dintre cele mai importante modalități de mobilizare a oamenilor pentru evanghelizarea lumii întregi este organizarea unor sesiuni de rugăciune colectivă. Poți folosi hărți și diverse date statistice pentru a-i ajuta să se roage în mod specific pentru anumite popoare sau zone din lume în care nu a ajuns Evanghelia. Vă puteți ruga pentru anumiți misionari. Când oamenii încep să se roage și află mai multe despre cei pierduți, doresc să se implice în vestirea Evangheliei. Așa cum am menționat în alte lecții, organizarea unor întâlniri de rugăciune conjugată se poate dovedi un instrument foarte prețios pentru a atinge inimile oamenilor, prin Duhul lui Dumnezeu, și a-i ajuta să devină preocupați de soarta celor pierduți.

Iată un exemplu al modului în care rugăciunile pentru eforturile evanghelice din diverse părți ale lumii au ajutat o biserică să se mobilizeze să ducă Evanghelia la un anumit grup. În fiecare săptămână, o persoană prezenta un mic raport despre o anumită țară sau un anumit grup etnic, după care se rugau pentru înaintarea Evangheliei în zona respectivă. Se rugau să fie trimiși misionari la acești oameni nemântuiți și să se înființeze biserici printre ei. Același grup de rugăciune mai cerea ca Dumnezeu să trimită dintre membrii bisericii lor o echipă de plantatori de biserici care să lucreze printre oamenii care nu au auzit Evanghelia. Rugându-se pentru diverse grupuri etnice la care nu a ajuns Evanghelia, Domnul le-a pus în mod deosebit pe inimă kazahii din Asia Centrală. În următorii doi ani, trei membri din grupul respectiv de rugăciune au devenit misionari printre kazahi. Membrii adunării respective au făcut din acest popor obiectivul lor principal de evanghelizare și au început să trimită în Kazahstan pe termen scurt asistenți medicali, muncitori în construcții, personal specializat în munca cu copiii, muzicieni și oameni de afaceri. În cele din urmă, biserica a trimis o echipă de plantare de biserici care să stea o perioadă mai lungă de timp și să lucreze în partea de vest a Kazahstanului. Grupul inițial de rugăciune s-a dizolvat, iar acum un grup mai mare de oameni se întâlnește în fiecare lună pentru a se ruga pentru kazahi.

B. Programe pentru copii, pentru tineret sau Școala duminicală

Dacă dorim ca și copiii noștri să fie preocupați de evanghelizarea lumii întregi și să se implice activ în înaintarea Împărăției lui Dumnezeu, trebuie să le oferim posibilitatea de a avea experiențe în acest domeniu încă de mici. Copiii joacă un rol important în mobilizarea bisericilor pentru evanghelizarea lumii. Ei sunt adesea punctul de legătură cu familiile de oameni nemântuiți. De mult ori copiii care cresc cu o dragoste puternică pentru Dumnezeu, sunt folosiți de El într-un mod deosebit când sunt mari.

Cântecul, piesele de teatru, vizitarea misionarilor, servicii prestate în interesul comunității — toate acestea pot fi folosite pentru a-i învăța pe copii despre dragostea pe care Dumnezeu o are față de lume și dorința Lui de a fi vestită Evanghelia celor nemântuiți. Mobilizatorii și

conducerea bisericii ar trebui să îi trimită pe învățătorii de la Școala duminicală și pe cei care se ocupă de programele copiilor la conferințe și seminarii în care să învețe cum îi pot pregăti pe copii pentru evanghelizarea întregii lumi. De multe ori, alegerea unei anumite familii de misionari ca subiect regulat de rugăciune, corespondența cu aceasta, strângerea de bani pentru proiecte speciale îi pot ajuta pe copii să se implice în evanghelizarea lumii și să înțeleagă ce înseamnă viața de misionar.

Una din cele mai bune modalități de a-i ajuta pe copii și pe tineri să fie preocupați de evanghelizarea lumii este de a-i implica practic în lucrare. Conducerea bisericii le poate oferi diverse ocazii de a se implica în slujirea comunității, de pildă lucrând în orfeline, ajutându-i pe oamenii mai în vârstă, pe handicapați, pe refugiați sau participând la alte forme de slujire a comunității. Asemenea ocazii îi ajută pe tineri să vadă că există și alte nevoi decât cele ale lor și să înceapă să fie preocupați de starea altor oameni. Grupurile de tineri pot ajuta echipele de plantatori de biserici prin cântece, piese de teatru și participarea la acțiuni de vestire a Evangheliei unor tineri nemântuiți din zona în care se încearcă plantarea unei noi biserici. O altă modalitate eficientă o reprezintă întâlnirile de rugăciune ale tinerilor pentru școlile pe care le frecventează și pentru colegii lor de clasă nemântuiți. În felul acesta ei vor ajunge să înțeleagă că Dumnezeu îi poate folosi ca ambasadori ai Săi în școala respectivă.

C. Mobilizarea adulților

Rețineți că a mobiliza înseamnă a aduna și a pregăti oameni care să participe cu ce pot ei mai bine la o cauză comună, având un obiectiv comun care să-i motiveze. Adulții trebuie să fie convinși de importanța evanghelizării întregii lumi (obiectivul comun) și trebuie să vadă locul ce le revine lor în acest efort. Mobilizarea trebuie să se producă prin prezentarea învățăturii biblice despre natura și scopul Bisericii, despre Marea Însărcinare și despre rolul credinciosului în evanghelizarea lumii. În plus, biografiile misionarilor și relatările progreselor făcute în evanghelizare în diverse părți ale lumii îi pot motiva și inspira pe oameni să se implice în evanghelizare și plantarea de biserici.

În fine, oferirea unor oportunități concrete de implicare în evanghelizare și plantarea de biserici îi poate ajuta să descopere locul ce le revine lor în secerișul lui Dumnezeu. De pildă, o anumită biserică locală i-a ajutat pe refugiații cambodgieni să își găsească o casă în care să locuiască, să-și facă rost de mobilă și să obțină un loc de muncă. Atunci când cambodgienii i-au întrebat cu le pot răsplăti amabilitatea, membrii bisericii respective i-au răspuns: „Veniți o dată la serviciile bisericii noastre!”. Cambodgienii au venit, dar exista o problemă: pentru că nu cunoșteau limba, stăteau politicoși în bănci fără să înțeleagă nimic. Atunci biserica respectivă a aranjat traducerea simultană în limba lor, pentru a putea înțelege ce se întâmplă. Ca urmare și grupurile de vietnamezi, chinezi și spanioli au cerut să li se traducă în limbile lor, ceea ce s-a și făcut. De asemenea, atunci când participau și surzi la serviciile bisericii respective, exista cineva care să le traducă în limbajul semnelor. Interacționând cu oameni din diverse culturi, membrii adunării respective au început să aibă pe inimă evanghelizarea lumii întregi. Astăzi, această biserică are trimise peste două zeci de familii pe câmpurile de misiune din lumea întreagă și contribuie în mod substanțial la susținerea lor financiară!

CONCLUZII

Mobilizarea adunărilor constituie un aspect important al nașterii unei mișcări de plantare de biserici. În felul acesta sunt puse în valoare resursele existente în vederea evanghelizării lumii întregi — a înființării de noi biserici printre oameni la care nu a ajuns Evanghelia din națiunea respectivă, cât și din alte națiuni.

Cum arată o adunare care s-a mobilizat? Biserica din Antiohia este un exemplu în acest sens (Fapte 13:1-3). Conducerea ei era puternic implicată în lucrarea lui Dumnezeu, se închina Domnului și practica disciplinele spirituale. Era sensibilă la călăuzirea Duhului Sfânt și asculta de poruncile primite. Biserica a fost gata să renunțe la câțiva dintre cei mai buni lideri ai ei de dragul evanghelizării lumii. I-au trimis pe Paul și Barnaba în lucrarea la care Dumnezeu i-a chemat. O biserică mobilizată contribuie la înaintarea Evangheliei în lume.

Mobilizarea este o lucrare spirituală importantă. Atât Pavel, cât și Barnaba sunt exemple de mobilizatori eficace. Mobilizatorii eficace au viziune, credință, influență, dragoste pentru biserică și capacitatea de a lucra împreună cu alții. Sunt oameni care îi îmbărbătează pe alții și îi ajută să identifice potențialul

primit de la Dumnezeu. Doresc să vadă slava lui Dumnezeu umplând pământul. Contribuie la înaintarea cauzei lui Hristos în lume și nu își urmăresc propriile obiective. Fără o mobilizare eficace mișcarea de plantare de biserici nu poate reuși.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Realizezi caracterul presant al poruncilor din Fapte 1:8 și Matei 28:18-20?
- ◆ Practici în mod regulat disciplinele spirituale, cu entuziasm, asemenea lui Barnaba?
- ◆ Faci regulat dărnicii pentru înaintarea Evangheliei?
- ◆ Cunoști pe cineva care dorește să-L slujească pe Dumnezeu și care poate fi mobilizat?
- ◆ Care sunt câteva modalități concrete prin care îi poți mobiliza pe membrii bisericii tale în vederea lucrării de evanghelizare și de plantare de noi biserici?
- ◆ Care dintre calitățile unui mobilizator le posezi? Care dintre ele prezintă o dificultate pentru tine?
- ◆ Cum îți poți ajuta biserica să se mobilizeze pentru înaintarea Evangheliei și să contribuie la plantarea de noi biserici?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Începe să-l slujești lui Dumnezeu folosind darurile spirituale primite și contribuind financiar la înaintarea Evangheliei.
- ◆ Cere-I lui Dumnezeu să îți pună pe inimă un om care dorește să-L slujească lui Dumnezeu, începe să te împrietenești cu respectivul și ajută-l să se mobilizeze.
- ◆ Precizează trei pași pe care îi poți parcurge pentru a mobiliza biserica din care faci parte în vederea evanghelizării și plantării de noi biserici.

Ce urmează?

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de multiplicare

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-l ajuta pe plantatorul de biserici să mediteze la deciziile pe care trebuie să le ia referitor la lucrarea care îl așteaptă în viitor, la echipa de plantatori de biserici și la biserica recent plantată.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să înțeleagă opțiunile de implicare pe viitor în lucrare, atât pentru el personal, cât și pentru echipa de plantatori de biserici din care face parte și pentru biserica recent plantată;
- ◆ Să lucreze cu echipa de plantatori de biserici pentru a trece la etapele următoare ale lucrării;
- ◆ Să ajute biserica recent înființată să înțeleagă responsabilitatea pe care o are de a trimite plantatori de biserici care să înființeze o nouă biserică;
- ◆ Să mediteze la modul în care îi poate ajuta pe alții în eforturile lor de plantare de biserici, astfel încât să ia naștere în orașul sau în regiunea respectivă o mișcare de plantare de biserici.

☛ Schița lecției

- I. Rolul jucat de biserica nou-plantată în mișcarea de plantare de biserici
- II. Opțiunile care stau înaintea echipei de plantare de biserici
- III. Facilitarea implicării altora într-o mișcare de plantare de biserici

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Conținutul acestei lecții poate fi cel mai bine însușit prin discuții. Împărtășește-le participanților propria ta experiență în lucrarea de plantare a unei noi biserici. Dă-le ocazia să-ți pună întrebări și să împărtășească frământările pe care le au în propria lor lucrare.

Ce urmează?

PLANTAREA DE NOI BISERICI

INTRODUCERE

Te apropii de sfârșitul programului de pregătire în vederea plantării de biserici. La această oră ar trebui să fii implicat în vreun fel în plantarea de biserici. Ce se va întâmpla de acum încolo? Cum se trece de la a planta sau ajuta pe cineva să planteze o biserică la a contribui la nașterea unei mișcări de plantare de biserici? Bisericile în care lucrezi — atât biserica ce te-a trimis, cât și biserica nou înființată, la a cărei plantare ai contribuit — sunt chemate de Dumnezeu să se implice în plantarea de noi biserici.

Este corect să afirmăm că plantarea de biserici este primul pas al lucrării creștine! Dacă nu plantează mai întâi cineva o biserică, atunci cum ar putea un pastor să predice, să-i învețe pe oameni și să-i păstorească? Cum ar putea liderii confesionali să conducă bisericile dacă cineva nu le-a plantat mai întâi? De unde vor apărea evangheliștii? Dar cealaltă daruri și slujbe din biserică? Cineva trebuie să planteze bisericile în care aceștia își vor desfășura lucrarea.

Pentru a împlini chemarea lui Dumnezeu o biserică trebuie să formeze plantatori de biserici și să îi trimită în lume. Plantarea de biserici și contribuirea la nașterea unei mișcări de plantare de biserici constituie o chemare specială din partea lui Dumnezeu — dar făcută întregii Biserici. Orice mișcare care contribuie la înaintarea Evangheliei trebuie să planteze noi biserici. Dacă iubim Biserica și o slujim, trebuie să facem o prioritate din funcția plantării de noi biserici.

Lecția de față discută atât rolul pe care îl joacă biserica nou-plantată în mișcarea de plantare de biserici, cât și opțiunile de angajare în lucrare pe care trebuie să le analizeze echipa de plantatori de biserici pentru a trece în etapa următoare de lucrare în vederea nașterii unei mișcări de plantare de biserici în orașul sau regiunea respectivă.

I. ROLUL JUCAT DE BISERICA NOU-PLANTATĂ ÎN MIȘCARE DE PLANTARE DE BISERICI

Așa cum am discutat în alte lecții, nădăjduim că, în urma lucrării pe care ai făcut-o, biserica nou plantată este gata să dea naștere unei noi biserici. Înțelegând planul lui Dumnezeu, dorim să trimitem plantatori care să planteze biserici deoarece viziunea noastră depășește granițele bisericii locale. Această viziune urmărește nașterea unei mișcări prin care Evanghelia să fie dusă în noi zone geografice sau la alte popoare.

Biserica nou plantată are de jucat un rol în împlinirea Marii Însărcinări în comunitatea din care face parte, în comunitățile învecinate, cât și în alte părți ale lumii (vezi *Lecția 13, Viziunea PBS, „Viziunea și extinderea lucrării”*). În acest scop, conducerea bisericii nou formate trebuie să-i pregătească pe membrii acesteia în vederea plantării de noi biserici prin formarea și trimiterea ca misionari a unora dintre membrii ei pentru a planta noi biserici, cât și prin cooperarea cu alte biserici locale în îndeplinirea mandatului primit de la Dumnezeu de evanghelizare a celor pierduți.

A. Pregătirea bisericii în vederea plantării de noi biserici

1. *Începe să înțelegi ce anume dorește Dumnezeu să lucreze în comunitatea sau regiunea respectivă.*

Bisericile trebuie să-și pună următoarea întrebare: „Ce anume dorește Dumnezeu să se întâmple în acest loc sau printre acești oameni?” Știm că dorește ca toți să audă Evanghelia, cum s-a întâmplat în Fapte 19:10: „Toți cei ce locuiau în Asia, Iudei și Greci, au auzit Cuvântul Domnului”. Lucrarea pastorală vizează în principal oamenii dintr-o anumită biserică locală. Bisericile care își cunosc chemarea doresc totodată să se implice în lucrarea de plantare a noi biserici în alte regiuni, grupuri etnice sau țări.

Trebuie să privești dincolo de biserica locală și să vezi imaginea de ansamblu. De exemplu, obiectivul lui Pavel de a duce Evanghelia în toată Asia Mică era definit în

raport cu o anumită zonă geografică. Poți dori să duci Evanghelia la un anumit grup etnic sau la un anumit popor. În Galateni 2:7-8 vedem că Petru lucra printre iudei, iar Pavel printre neamuri. În Romani 11:13 Pavel spune deschis: „Sunt apostol al Neamurilor”. Care este zona geografică în care Dumnezeu te-a chemat să lucrezi și să duci Evanghelia? Ce grupuri de oameni din zona respectivă trebuie să ajungă să cunoască Evanghelia?

Conducerea unei biserici trebuie să le amintească în permanență membrilor acesteia care este scopul bisericii, rolul și responsabilitatea ce îi revine în împlinirea Marii Însărcinări. Dacă cei care conduc o biserică îi echipează pe credincioși în vederea lucrării de slujire, membrii bisericii respective vor crește din punct de vedere spiritual și își vor forma deprinderile necesare pentru lucrare, cât și o viziune adecvată. Astfel vor lua naștere lucrări de evanghelizare a celor nemântuiți.

Este necesar un avertisment: Unii oameni își însușesc o viziune mai repede decât alții. Unora le trebuie o perioadă mai îndelungată de timp pentru a se decide dacă sprijină o anumită cauză sau nu. Cei care se alătură mai repede unei anumite viziuni trebuie încurajați, iar cei care au nevoie de timp mai mult trebuie acceptați cu dragoste și ajutați. De multe ori Dumnezeu îi folosește pe oamenii care au nevoie de mai mult timp pentru a accepta o anumită viziune pentru a-i ajuta pe ceilalți să rămână cu picioarele pe pământ.

Pe termen lung, Evanghelia va avea un impact mai mare dacă întreaga adunare acționează în unitate. Cei care și-au însușit viziunea trebuie să îi încurajeze și pe ceilalți să facă pași înainte. Cei care sunt mai lenți în decizii dau un plus de stabilitate mișcării. Pe măsură ce înțeleg importanța eforturilor de plantare de noi biserici pentru împlinirea Marii Însărcinări, acești „gânditori” verifică fiecare pas făcut să vadă dacă este realist și sănătos. O biserică are nevoie de ambele genuri de oameni și prin cooperarea lor Evanghelia va putea fi vestită în noi zone.

Ajută-ți adunarea să înțeleagă responsabilitatea ce îi revine în evanghelizarea lumii. Definiți împreună care este pentru voi Ierusalimul, Iudeea, Samaria și marginile pământului (vezi *Lecția 13, Secțiunea PBS, „Viziunea și extinderea lucrării”*). Încurajează-i pe membrii adunării să strângă mai multe informații despre eforturile de evanghelizare și plantare de biserici în diverse părți ale lumii și lucrarea desfășurată de misionari. Dacă biserica voastră are o școală duminicală, încurajează-i pe învățătorii acesteia să includă în programul lor lecții despre eforturile misionare în lume.

2. *Încurajează-i pe oameni să se roage pentru evanghelizarea întregii lumi*

Rugăciunea este unul dintre cele mai puternice instrumente folosite de Dumnezeu pentru a-i motiva pe oameni să se implice în evanghelizarea întregii lumi. (Acest subiect a fost discutat atât în lecțiile despre rugăciune, cât și în *Lecția 14, Secțiunea Viziunea PBS, „Mobilizarea adunărilor”*.)

3. *Identificați diverse modele de plantare de biserici și luați legătura cu oameni care le aplică în lucrarea lor*

Decideți modul în care veți acționa pentru a planta o nouă biserică. Metoda aleasă va determina modul în care vor fi pregătiți lucrătorii, fondurile necesare, obținerea unor ajutoare externe etc. Vizitând alte biserici implicate în lucrarea de plantare de biserici veți fi îmbărbătați. Oamenii vor vedea biserici „ca ale lor” implicate în lucrarea lui Dumnezeu și astfel se va naște în ei convingerea că Dumnezeu îi va ajuta și pe ei să planteze biserici. *Anexa 15A („Modele de plantare de biserici”)* rezumă câteva metode pe care adunarea ta le poate folosi pentru a planta noi biserici. Stai de vorbă, de asemenea, cu plantatori de biserici din confesiunea ta sau din țara sau din țările învecinate, a căror lucrare a dat roade.

B. Formează o echipă de plantatori de biserici și trimite-i în lucrare

1. *Roagă-te ca Dumnezeu să scoată oameni chemați să planteze biserici și caută să-i identifice pe acești oameni*

Plantarea de biserici este o sarcină ce revine întregii biserici. Așa cum am văzut, biserica este instrumentul primar folosit de Dumnezeu pentru evanghelizarea lumii. De aceea ne putem aștepta ca Dumnezeu să-i pună deoparte pe anumiți membri ai bisericii

noastre în vederea lucrării de plantare de biserici. Rugați-vă lui Dumnezeu să facă lucrul acesta și căutați să identificați potențialii plantatori de biserici și misionari din adunarea voastră (Matei 9:36-38). Probabil unul din cele mai importante lucruri pe care le poate face conducerea unei biserici este să se roage lui Dumnezeu cerându-l să scoată lucrători la secerișul Lui, din mijlocul adunării respective, după care să-i formeze pe acești oameni, să-i susțină financiar și să-i trimită în lucrare.

Încercați să identificați oameni din biserica voastră în a căror inimă s-a născut convingerea că Dumnezeu îi cheamă să se implice în lucrarea de plantare de biserici. Apostolul Pavel a vorbit de multe ori despre chemarea sa (Rom. 1:1; 1 Cor. 1:1; 2 Cor. 1:1; Gal. 1:1, 15-16). Această conștiință a chemării lui Dumnezeu îl face pe un om să meargă mai departe chiar și atunci când totul pare să-i spună să se oprească.

Această „chemare” presupune: o viziune crescândă pentru lucrare; un caracter încercat; rezultate vizibile în lucrare; recunoașterea darului omului respectiv de către biserica din care face parte, de către conducerea acesteia, de către echipa de lucrători din care face parte și de către ceilalți plantatori de biserici; de asemenea, putere de la Duhul Sfânt pentru a asculta de chemarea primită (1 Tim. 4:15; Efes. 3:7; Col. 1:28-29).

În plus, asemenea oameni trebuie să fie gata să se sacrifice de dragul Evangheliei. A planta biserici înseamnă a fi angajat în linia întâi a războiului pentru Împărăția lui Dumnezeu. Majoritatea primilor apostoli au murit ca martiri, pentru credința lor. Plantatorii de biserici vor fi chemați să facă sacrificii. Lucrul acesta nu va presupune întotdeauna să moară ca martiri, să sufere naufragii sau să fie întemnițați, dar îi poate face să fie înțeleși greșit, poate necesita renunțarea la confortul personal etc. Apostolul Pavel a vorbit despre disponibilitatea sa de a renunța la drepturile personale pentru a putea duce Evanghelia la alți oameni (1 Cor. 9).

2. *Stabiliți locul în care veți trimite echipa de plantatori de biserici*

Rugați-vă și cereți-l lui Dumnezeu să vă călăuzească unde să trimiteti echipa de plantatori de biserici. Analizați zona respectivă, cât și grupurile etnice care locuiesc acolo (vezi *Lecția 4, Secțiunea PBS, „Principiile cercetării”*). În baza concluziilor la care ajungeți stabiliți pregătirea de care au nevoie oamenii respectivi, mobilizați întreaga adunare la rugăciune, strângeți fondurile necesare și puneți la punct strategia care va fi adoptată în vederea evanghelizării zonei-țintă.

3. *Mobilizează resursele bisericii în vederea implicării în plantarea de biserici*

Plantarea de biserici are loc doar atunci când resursele bisericii sunt mobilizate în acest scop. Resursele în discuție includ oamenii care vor forma echipa de plantare de biserici, fondurile necesare susținerii acestei echipe, asigurarea materialelor și mijloacelor de transport necesare și oferirea de ajutor pe termen scurt. Caută să implicii cât mai mulți oameni în efortul de plantare de biserici, chiar dacă vor activa numai pentru o perioadă scurtă de timp. Membrii bisericii se pot implica în efortul de plantare a noii biserici prin rugăciune, cântări, activități de evanghelizare și activități cu caracter social. În modul acesta, pe lângă faptul că vor prelua o parte din povara echipei de plantare de biserici, viziunea lor va crește și dorința de a duce Evanghelia la noi oameni se va intensifica.

4. *Formează echipa de plantatori de biserici, poartă-i de grijă și ajută-o în continuare*

Stabilește ce anume presupune formarea oamenilor din echipa de plantare de biserici. Au nevoie de pregătire în domeniul plantării propriu-zise a bisericii, în munca într-o altă cultură? Această pregătire poate avea loc, în cea mai mare măsură într-un cadru informal, dar în funcție de nevoile specifice ale oamenilor care vor fi trimiși în zona-țintă ar putea fi necesară și o pregătire formală. După plecarea echipei în zona în care-și va desfășura lucrarea, este important să fie vizitată regulat de un membru al conducerii bisericii care are darul pastoral. Astfel între biserică și echipa de plantare de biserici se va păstra o relație sănătoasă de veghere reciprocă. Echipa va putea beneficia de ajutorul spiritual sau practic necesar rezolvării problemelor care vor apărea pe parcurs. Pe lângă asistența personală, este important ca echipa de plantatori de biserici să aibă unul sau mai mulți mentori care să-i ajute să parcurgă diversele etape ale procesului plantării de biserici.

C. Ajută și alte biserici să se angajeze în plantarea de noi biserici

Atunci când biserica nou-plantată se mobilizează pentru a trimite plantatori de biserici în zone în care Evanghelia nu a ajuns, ea poate împărtăși această experiență și altor biserici locale. Acest tip de lucrare, denumit „facilitare”, poate contribui la nașterea unei mișcări de plantare de biserici într-o anumită regiune sau țară. Facilitarea va fi discutată mai detaliat în secțiunea III a acestei lecții.

II. OPȚIUNILE CARE STAU ÎNAINTEA ECHIPEI DE PLANTARE DE BISERICI

În analiza opțiunilor privind lucrarea viitoare, cele mai importante chestiuni sunt: transferul conducerii bisericii nou-înființate de la echipa care a plantat-o la membrii acesteia și relația viitoare dintre echipă și biserică. Așa cum am văzut în Faptele Apostolilor, se pare că Pavel a păstrat o relație neîntreruptă cu bisericile pe care le-a plantat — le-a scris scrisori, le-a dat sfaturi, a ajutat conducerea bisericii. De asemenea, după formarea lor, a numit în ele prezbiteri care să le conducă (vezi *Lecția 8, Viziunea PBS, „Caracteristicile unei mișcări de plantare de biserici”*). Plantatorii de biserici, fiind părinții spirituali ai bisericii înființate, au o responsabilitate în ceea ce privește viața spirituală a membrilor acesteia. A înființa o biserică și a o abandona prematur este ca și cum un părinte și-ar abandona copilul de curând născut. Atunci când echipa decide care este următorul pas pe care îl va face în lucrarea ei, trebuie să se asigure că biserica pe care a înființat-o este bine îngrijită. Analizați următoarele posibilități:

A. Echipa de plantare de biserici pleacă

Echipa de plantare de biserici predă conducerea bisericii în întregime altcuiva și revine în biserică ce a trimis-o sau pleacă în altă parte, pentru a planta o altă biserică.

Se pune următoarea întrebare importantă: „Cui îi va fi încredințată conducerea bisericii înființate?” Înainte de a încredința cuiva conducerea unei biserici trebuie ținut cont de următoarele lucruri:

- ◆ Plantatorii de biserici trebuie să pregătească biserica. Responsabilitatea părintelui unei biserici noi include și luarea în considerare a viitorului. Pentru ca biserica respectivă să crească, să dea naștere unor noi biserici și să își împlinească lucrarea la care a fost chemată, plantatorii bisericii trebuie să se asigure că noua conducere a bisericii înființate și-a însușit viziunea răspândirii Evangheliei prin înființarea de noi biserici.
- ◆ Dacă este ales un pastor sau un lider din afara bisericii, nu ajunge ca el să aibă calități pastorale bune, ci trebuie să aibă viziunea pe care ai încercat să o transmiți bisericii înființate. Multe biserici nou-formate au ajuns să se dezbină deoarece a fost adus din afară un pastor care crede că are aceeași viziune cu biserica. Dar din pricina lipsei de experiență sau datorită cunoașterii într-o măsură prea mică a oamenilor din biserică, pastorul venit din afară face lucruri cu care el este familiar, dar care contravin viziunii bisericii respective. Pentru a evita o asemenea problemă viitoare trebuie să se țină cont încă de la început că respectiva biserică va avea un conducător adus din afară. În acest caz, este de dorit ca respectivul să fie implicat în procesul plantării bisericii. Este înțelept ca biserica nou-înființată să își aleagă lideri care au fost implicați în viața respectivei biserici încă din momentul plantării ei.
- ◆ Atașamentul oamenilor nu se schimbă foarte ușor, nici foarte repede. Trebuie să existe o legătură între liderii numiți și membrii bisericii. Este de dorit un transfer treptat al responsabilității către noua conducere. O schimbare bruscă la nivelul conducerii va fi un duș rece pentru oameni. Dacă oamenii observă că în acest proces al transferului treptat al responsabilităților nu se formează o relație bună între ei și cei care vor conduce biserica, își pot cere părerea. În acest caz va trebui să intervii cu mult tact, pentru a nu înrăutăți situația.

B. Echipa de plantare de biserici rămâne în biserică nou-plantată

Întreaga echipă de plantatori de biserici sau o parte a acesteia rămâne în biserică nou-înființată și unul din membrii ei devine pastorul noii biserici.

În acest caz întrebarea primordială este: „Are liderul echipei de plantare de biserici darul pastoririi?” Dacă devine pastor un lider cu multă inițiativă, potrivit pentru lucrări de pionierat,

dar fără darul pastorei, s-ar putea întâmpla ca membrii bisericii respective să nu primească hrana de care au nevoie, nici îngrijirea necesară. Într-un asemenea caz, s-ar putea ca altcineva din echipă să aibă darul păstoririi. Liderul înzestrat pentru munca de pionierat poate rămâne și el în biserica respectivă pentru a organiza, pregăti și conduce noi echipe de plantare de biserici care să fie trimise în viitor de biserica respectivă. Dacă însă, liderul deschizător de drumuri poate fi totodată un păstor bun al bisericii nou-înființate există șansa unei înaintări deosebite a Evangheliei prin plantarea de noi biserici în viitor. De regulă acest gen de pastori au grijă de noua biserică, dar se ocupa totodată de formarea noilor plantatori de biserici și astfel din biserica nou-înființată se va naște o lucrare de plantare de biserici.

C. Echipa de plantare de biserici se dizolvă

Membrii echipei aleg direcții diferite în ceea ce privește lucrarea lor viitoare

Unii membri ai echipei pot rămâne în biserica nou-înființată, alții se pot întoarce în biserica ce i-a trimis, iar alții pleacă pentru a înființa noi biserici. În acest caz fiecare membru al echipei de plantare de biserici trebuie să decidă pentru el însuși care sunt etapele următoare ale lucrării sale personale, în funcție de chemarea și darurile sale, de relația cu biserica ce l-a trimis și de nevoile existente în biserica nou plantată.

D. Echipa de plantare de biserici devine o echipă de facilitare

Echipa de plantare de biserici devine o echipă de facilitare având ca obiectiv plantarea de noi biserici în regiunea respectivă.

Ce este o echipă de facilitare? Este un grup de oameni care lucrează împreună pentru a-i ajuta pe alții să înțeleagă ce dorește Dumnezeu să facă prin ei și a-i ajuta pe respectivii să-și împlinescă viziunea. Rolul ei este de a contura o viziune, de a-i ajuta pe oameni să identifice resursele de care au nevoie, să pregătească și să încurajeze credincioșii să se implice pe orice cale pot în mișcarea de plantare de biserici. Rolul echipei de facilitare este discutat în secțiunea care urmează.

III. FACILITAREA IMPLICĂRII ALTORA ÎNTR-O MIȘCARE DE PLANTARE DE BISERICI

„A facilita” înseamnă a-i ajuta pe oameni să înțeleagă rolul ce le revine în formarea de noi biserici, până la saturație, în orașele sau țările în care trăiesc, și a le arăta că își pot îndeplini rolul respectiv făcând ceea ce Dumnezeu le cere.

Atât echipa de plantare de biserici, cât și biserica nou plantată trebuie să se implice în lucrarea de facilitare. Lucrul acesta este necesar în vederea răspândirii Evangheliei în toată zona respectivă. În acest scop oamenii trebuie să-și înțeleagă viziunea plantării de noi biserici, după care să fie pregătiți și mobilizați în vederea acestei lucrări.

A. Conturează o viziune

Rolul echipei de facilitare este de a împărtăși în permanență altora viziunea lucrării pe care Dumnezeu dorește să o vadă având loc într-o anumită regiune, oraș, națiune sau grup etnic. Pentru ca respectiva viziune să se contureze sunt necesare predici despre scopul bisericii, oamenii trebuie să învețe care este rolul conducerii unei biserici și care este responsabilitatea acesteia. Probabil una dintre cele mai importante funcții ale echipei de facilitare o constituie conturarea viziunii. Credincioșilor trebuie să li se aducă permanent aminte că Dumnezeu dorește ca cei pierduți să se împace cu El. Prin conturarea viziunii, bisericile locale își verifică prioritățile. O dată viziunea conturată, echipa de facilitare trebuie să îi poată ajuta pe oameni să acționeze în baza ei.

B. Organizează întâlniri de rugăciune

Rugăciunea face legătura între eforturile noastre și eforturile lui Dumnezeu. Plantarea de biserici este o muncă spirituală și necesită depunerea unui efort spiritual. O dată ce oamenii îmbrățișează viziunea umplerii națiunii, regiunii sau orașului lor cu biserici până la saturație, echipa de facilitare îi poate chema să se roage împreună pentru împlinirea acestei viziuni. Poate fi vorba de doi sau trei indivizi dintr-o anumită biserică, de oameni din biserici diferite care au aceeași viziune sau de biserici întregi care se întâlnesc pentru a se ruga împreună.

Ideea este de a aduna tot mai mulți oameni pentru a se ruga împreună pentru lucrarea de plantare de noi biserici.

C. Pregătește oameni în vederea lucrării de plantare de noi biserici

Una din cele mai bune modalități de facilitare a angajării bisericilor în lucrarea de plantare de biserici este de a transforma biserica nou-plantată într-un centru de pregătire pentru regiunea respectivă. Organizând pregătirea lucrătorilor în biserica nou-înființată, conducerea bisericii respective poate influența și alți credincioși, determinându-i să se angajeze în mișcarea de plantare de biserici. Această idee este discutată mai detaliat în *Lecția 16, Secțiunea Viziunea PBS „Pregătirea ca parte a unei mișcări de plantare de biserici”*. O dată pregătiți, plantatorii de biserici vor fi trimiși de bisericile sau confesiunile din care fac parte.

D. Construiește parteneriate în vederea plantării de biserici

De multe ori bisericile locale ajung la concluzia că nu au resursele necesare pentru a pregăti sau susține singure plantatorii de biserici. Cu toate acestea au responsabilitatea de a contribui la împlinirea Marii Însărcinări. Echipa de facilitare poate ajuta mai multe biserici să își unească eforturile, pentru a pregăti, susține din punct de vedere financiar și trimite împreună misionari la un anumit grup de oameni sau într-o anumită zonă. În felul acesta, în special bisericile mai mici, au posibilitatea de a participa la împlinirea Marii Însărcinări într-o măsură mai mare decât ar fi putut-o face singure.

CONCLUZII

O dată biserica înființată, ea trebuie să înțeleagă foarte clar rolul ce-i revine în mișcarea de plantare de biserici. Trebuie ca membrii ei să aibă dorința de a contribui la pregătirea și trimiterea unor noi plantatori de biserici, rugându-se pentru evanghelizarea lumii întregi și facilitând implicarea altor biserici în împlinirea Marii Însărcinări.

Echipa de plantare de biserici trebuie să ia mai multe decizii privind rolul pe care îl va juca în viitor și modul în care va fi condusă biserica nou-plantată. Echipa de plantare de biserici poate alege dintre patru variante: a) ea încredințează conducerea bisericii altcuiva, după care se întoarce în biserica ce a trimis-o sau merge în altă parte pentru a planta o altă biserică; b) întreaga echipă de plantare de biserici sau o parte a acesteia rămâne în biserica nou-formată și unul din membrii acesteia devine pastorul bisericii nou-înființate; c) membrii echipei aleg direcții diferite de lucrare în viitor; d) echipa de plantare de biserici devine o echipă de facilitare în vederea angajării mai multor biserici în plantarea de biserici în zona respectivă. În alegerea etapei următoare de lucrare a echipei de plantare de biserici trebuie să se țină cont de creșterea bisericii înființate, de capacitatea ei de a da naștere la noi biserici și de existența unor echipe angajate în nașterea unei mișcări de plantare de biserici.

Pentru a încuraja nașterea unei mișcări de plantare de biserici este necesară existența unei echipe de facilitare care să îi ajute pe oameni să înțeleagă ce dorește Dumnezeu să lucreze prin ei, după care să îi ajute să se implice practic în transpunerea în realitate a viziunii respective. O asemenea echipă de facilitare are rolul de a contura o viziune, de a identifica resursele necesare și de a pregăti și încuraja credincioșii să se angajeze pe orice cale pot în susținerea mișcării de plantare de biserici. Facilitarea este necesară în vederea nașterii unei mișcări de plantare de biserici în întreaga zonă sau în întreaga țară.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Ce rol va trebui să îți asumi acum în cadrul efortului de plantare de biserici?
- ◆ Are biserica pe care o plantezi acum viziunea înființării unei noi biserici? Dacă nu, ce anume trebuie să faci pentru ca o asemenea viziune să se nască?
- ◆ Ce sacrificii va trebui să faci pentru a vedea născându-se mai multe biserici?
- ◆ Cum poți facilita implicarea altora în plantarea de biserici, indiferent că este vorba de membrii bisericii care te-a trimis sau de cei ai bisericii nou-înființate?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Roagă-te și discută împreună cu echipa de plantare de biserici sau mentorul tău care ar trebui să fie următorul tău pas în lucrare.
- ◆ Identifică unul sau doi potențiali plantatori de biserici în biserica recent înființată. Fă-ți timp să discuți cu ei despre viziunea pe care o au și ajută-i să se pregătească pentru lucrarea de plantare de biserici în cadrul unei echipe de plantare de biserici.

Modele de plantare de biserici

I. MODELUL BISERICII-FIICĂ

Probabil acest model este cel mai răspândit și este primul care ne vine de obicei în minte atunci când se discută subiectul plantării de biserici. Acest model oferă cele mai mari șanse de naștere a unei biserici sănătoase și de dezvoltare corectă ulterioară a acesteia, deoarece biserica-mamă asigură resursele necesare, o susține și veghează asupra ei încă de la început. Există trei situații mai des întâlnite în care ia naștere o biserică-fiică.

A. Membrii provin dintr-o altă zonă geografică

Dacă mai mulți oameni dintr-o anumită biserică se deplasează într-o altă zonă, biserica respectivă poate ajunge la concluzia că are ocazia de a planta o biserică nouă în acea zonă, trimițând un grup de oameni acolo.

B. Necesitatea unui stil diferit de închinare

Poate că stilul de închinare din biserica-mamă este potrivit pentru cei mai mulți membri ai acesteia, dar unii membri ai bisericii sau ai comunității s-ar simți mai în largul lor dacă s-ar adopta un stil diferit de închinare. Dacă acest stil nou nu poate fi introdus în biserică pentru că ar produce tulburări, atunci înființarea unei biserici-fiică în aceeași clădire sau în apropiere reprezintă o alternativă potrivită. Biserica-fiică poate să atragă oameni care în mod normal nu participă la serviciile unei biserici, dar cărora le place stilul respectiv de închinare.

C. Există dorința de a duce Evanghelia la alte grupuri socio-economice

Chiar și atunci când o biserică crește și se convertesc mulți oameni în zona respectivă, totuși anumite grupuri de oameni din regiunea respectivă nu sunt evanghelizați. Lucrul acesta se poate datora diferențelor de clasă, de rasă sau de vârstă, care îi fac pe oameni să nu se simtă în largul lor atunci când participă la serviciile unei anumite biserici. Pentru a împlini nevoile acestor grupuri poate fi necesară înființarea unei biserici care să îmbrățișeze normele lor culturale și astfel să-i slujească mai bine.

II. PLANTAREA DE BISERICI FOLOSIND MODELUL „MLĂDIȚEI DE CĂPȘUN”

În natură, căpșunul dă lăstari la nivelul solului la distanță mică de locul unde este plantat. Acest lăstar este numit „mlădiță”. De regulă la capătul mlădiței se dezvoltă o nouă plantă. Cu timpul, această plantă-fiică dă la rândul ei mlădițe care dau naștere la alte plante, așa încât după o vreme vor exista mai multe plante, dar toate legate între ele prin mlădițe.

Unele biserici-mamă plantează adunări noi fără intenția de a le transforma în biserici independente, ci le acordă doar un anumit grad de independență. Asemenea adunări se află la distanță suficient de mică unele de altele pentru a se putea întâlni împreună la anumite servicii publice o dată pe săptămână sau pe lună. Astfel, de exemplu, adunările se pot întâlni separat pentru serviciul de închinare de dimineață, dar pot avea un serviciu comun de închinare după-masa.

III. PLANTAREA DE BISERICI PRIN COLONIZARE

Modelul colonizării se aplică atunci când mai multe cupluri sunt trimise într-o localitate la o oarecare distanță de biserica-mamă pentru a începe o lucrare nouă. În asemenea situații, de regulă, distanța este atât de mare încât biserica-mamă nu trimite un grup mare de membri, întrucât în cazul acestui model deschizătorii de drumuri trebuie să își găsească locuințe și poate chiar locuri de muncă în zona în care va fi plantată noua biserică.

IV. PLANTAREA DE BISERICI PRIN ADOPTARE

Uneori un anumit grup (de rugăciune sau un grup-celulă) sau o anumită adunare invită o altă adunare sau confesiune să preia munca desfășurată de ei până atunci. Grupul adoptat așteaptă ca biserica-mamă pe care și-a ales-o să îi ofere în continuare direcția de lucrare, să asigure coordonarea acesteia și uneori resursele suplimentare necesare proiectului respectiv (bani și/sau oameni).

V. MODELUL ECHEIPEI DE MISIUNE

Unele confesiuni și organizații folosesc echipe de misiune care asigură coordonarea procesului de plantare de biserici. Aceste echipe pot avea între patru și patruzeci de membri care pot proveni de oriunde. Din motive practice, de obicei, cu cât numărul membrilor echipei este mai mare, cu atât durata misiunii va fi mai scurtă. O echipă mai mică poate rămâne în zona respectivă chiar și un an de zile, fiind sprijinită de mai multe echipe mai numeroase, care în ultimele 2-4 săptămâni dinaintea lansării publice vin să o ajute pentru o perioadă scurtă de timp.

VI. PLANTAREA PRINTR-O LUCRARE DE PIONIERAT

Unii oameni, prin firea lor, sunt deschizători de drumuri. Acești oameni pur și simplu înființează biserici! Sunt genul de oameni care și dacă ar rămâne singuri în deșert, tot ar găsi cumva apă și ar cultiva o oază pentru a atrage oameni. De multe ori acești oameni văd potențialul înființării unei noi biserici în locuri în care nimeni altcineva nu-și poate imagina așa ceva. Deschizătorii de drumuri diferă mult între ei. Unii pot lucra cu confesiuni mari sau cu organizații de plantare de biserici. Alții sunt persoane atât de active încât le este foarte greu să se încadreze în structurile unei anumite organizații și de aceea lucrează pe cont propriu. Ei pot da naștere multor biserici. O dată ce adunarea a luat naștere și funcționează, este vremea ca ei să meargă mai departe. Dacă ar rămâne în același loc ar strica, pentru că au capacitatea creării unor lucruri noi, dar nu a întreținerii lor.

VII. MODELUL PASTORULUI ÎNIȚIAL

De multe ori se implică în plantarea de biserici și credincioșii cu darul păstoririi, dacă au această viziune. Se prea poate ca asemenea oameni să nu aibă toate darurile necesare plantării unei biserici. Însă darurile pe care nu le au vor putea fi identificate la ceilalți membri ai echipei. Acest gen de plantatori de biserici conduc echipa o perioadă lungă de timp și după înființarea bisericii rămân în ea ca pastori.

VIII. MODELUL CRUCIADELOR SAU MISIUNILOR

Unele confesiuni organizează cruciade în vederea înființării de noi biserici. Acestea pot începe de la un grup mic de credincioși devotați dintr-o zonă în care nu există nici o biserică. Este de dorit ca un pastor sau un evanghelist să ajute acest grup să își formeze relații cu oamenii din zonă. Ca urmare a noilor convertirii, grupul ajunge să numere cel puțin douăzeci de membri înainte să fie organizată cruciada de evanghelizare. Cu ajutorul unor voluntari din alte zone este anunțată și organizată respectiva cruciadă, care poate dura de la o săptămână până la o lună. Obiectivul poate fi, de exemplu, să se convertească cel puțin 50 de oameni, astfel încât împreună cu ceilalți 20 și cu pastorul din mijlocul lor să se formeze neîntârziat o biserică cu cel puțin 70 de membri.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Robinson, Martin & David Spriggs, *Church Planting, The Training Manual*, Oxford, England, Lynx Communications, 1995.

Pregătirea ca parte a unei mișcări

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de multiplicare

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a le oferi cursanților sugestii practice privind modul în care pot pregăti noi plantatori de biserici în vederea nașterii unei mișcări de plantare de biserici.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să înțeleagă cum să înceapă să pregătească noi plantatori de biserici;
- ◆ Să cunoască principiile formării unor noi lucrători în vederea nașterii unei mișcări;
- ◆ Să se implice efectiv în pregătirea de noi oameni în vederea nașterii unei mișcări de plantare de biserici.

☛ Schița lecției

- I. Pregătirea ca parte a unei mișcări
- II. Întrebări legate de formarea unor noi plantatori de biserici

☛ Lista figurilor

Figura 16.1 Pregătirea ca parte a unei mișcări

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Această lecție trebuie să se desfășoare sub forma unui seminar. Prezintă subiectul discutat cu ajutorul unui studiu de caz — cum a început actuala pregătire a plantatorilor de biserici.
- ◆ Subliniază diferitele activități care preced formarea lucrătorilor: rugăciunea, discutarea viziunii, discuții cu liderii bisericii, traducerea și publicarea materialelor necesare, găsirea unui loc adecvat pentru întâlniri, recrutarea oamenilor care urmează să fie pregătiți etc. Împarte cursanții în grupuri mici și cere-le să parcurgă lecția răspunzând la întrebări și discutând modul în care pot parcurge un nou ciclu de pregătire a plantatorilor de biserici. Rezervă timp la sfârșitul lecției pentru discuții în grupul mare.
- ◆ Cere-I lui Dumnezeu să-ți dea credința că acest proces de formare a oamenilor se poate repeta în viitor.

Pregătirea ca parte a unei mișcări

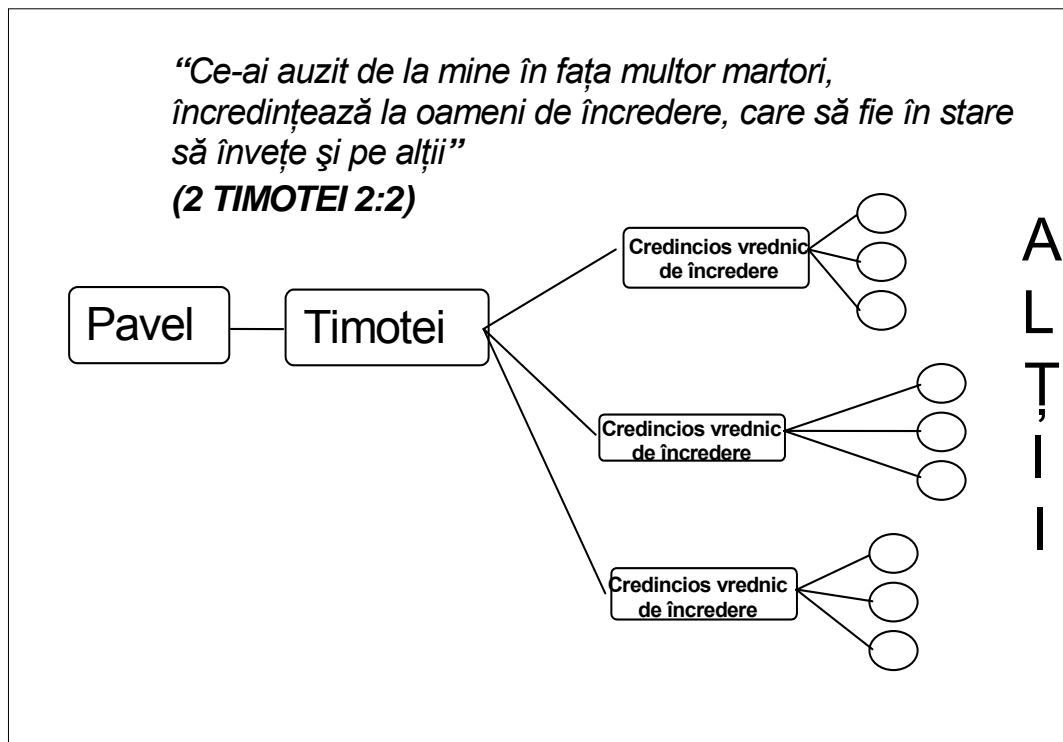
PLANTATORII DE BISERICI ÎNCEP SĂ PREGĂTEASCĂ NOI LUCRĂTORI

I. PREGĂTIREA CA PARTE A UNEI MIȘCĂRI

Plantarea de biserici până la saturație înseamnă a înființa biserici pretutindeni! Cineva trebuie să planteze bisericile, de aceea trebuie să existe suficienți plantatori de biserici.

Pavel i-a spus lui Timotei în 2 Timotei 2:2: „Ce-ai auzit de la mine în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții”. Observați că în acest pasaj sunt menționate patru generații: Pavel, Timotei, oameni de încredere, alții (vezi Figura 16.1). Acesta este modul în care se produce multiplicarea.

Figura 16.1 Pregătirea ca parte a unei mișcări

Pentru ca o mișcare de plantare de biserici să se nască și să continue să existe și în generațiile următoare, trebuie pregătiți în permanență noi plantatori de biserici. După cum apostolii au devenit conducătorii Bisericii și i-au învățat pe oameni, la fel unii plantatori de biserici vor trebui să devină oameni care să formeze noi plantatori de biserici — în stare să pregătească și să ajute noi plantatori de biserici.

II. ÎNTREBĂRI LEGATE DE FORMAREA UNOR NOI PLANTATORI DE BISERICI

Există câteva întrebări importante legate de formarea a noi plantatori de biserici într-o anumită zonă sau țară. Parcurge împreună cu alți cursanți întrebările de mai jos și analizează cazurile de studiu prezentate pentru a întocmi un plan de creare a unor locuri în care să fie formați plantatori de biserici.

1. Cine trebuie să pregătească noi plantatori de biserici?
2. În 2 Tim. 2:2 ni se spune că cei care vor să formeze noi lucrători trebuie să aibă două calități: să fie oameni de încredere și să fie în stare să învețe pe alții.
 - a. Ce înțelegi prin „om de încredere”?
 - b. A fi „în stare să învețe pe alții” înseamnă cumva că omul respectiv trebuie să aibă darul duhovnicesc al învățării altora? Ce alte caracteristici trebuie să posede un om pentru a fi un profesor eficace?
3. Există vreo deosebire între a învăța pe cineva și a-l forma? Dacă da, care este ea?
4. Cum pot oameni cu daruri diferite (al ajutorărilor, al cărmuirii, al evanghelizării etc.) să-și folosească darurile în formarea unor noi plantatori de biserici?
5. Citește următoarele studii de caz.

Studiul de caz 1: Prezbiterii bisericii „Vestea Bună” s-au hotărât să planteze o nouă biserică. Membrii adunării au fost îndemnați să se roage și să ceară călăuzirea lui Dumnezeu dacă să intre sau nu în echipa de plantare a acestei biserici. Cei care s-au decis să facă parte din ea trebuiau pregătiți. Această pregătire a fost asigurată prin întâlnirile săptămânale ale echipei de plantatori de biserici — o seară pe săptămână. Biserica a plătit majoritatea cheltuielilor legate de pregătirea acestor oameni și de înființarea noii biserici prin colecte speciale făcute pentru „misiune”.

Studiul de caz 2: Membrii bisericii „Bucuria” au auzit despre un program de formare de plantatori de biserici. Au început să discute între ei, cât și cu alte biserici din confesiunea lor, aflate în vecinătate, despre organizarea unor asemenea cursuri de pregătire pentru planatorii de biserici. Bisericile au hotărât să pună la punct împreună un program de formare a tuturor celor interesați de plantarea de biserici. Pentru că majoritatea oamenilor lucrau cu normă întreagă și nu își puteau lua zile libere pentru a participa la un seminar de o săptămână, s-a hotărât ca fiecare modul să fie parcurs în două sesiuni. Fiecare sesiune se desfășura pe parcursul unui week-end. Sesiunile au fost programate mai multe luni la rând. De exemplu, *Modulul 1* a fost parcurs ca *Modulul 1A* în septembrie, iar a doua jumătate a lui ca *Modulul 1B* în octombrie. După trei sau patru luni a fost parcurs *Modulul 2* în mod similar.

Nici una dintre biserici nu avea facilități suficient de mari pentru grupul respectiv. Întrucât cursurile se desfășurau la sfârșit de săptămână, ele au putut fi organizate într-o școală locală. Școala a fost chiar de acord să fie servită masa la cantina ei, pentru un cost foarte scăzut. Credincioșii din biserica-gazdă (care era cea mai apropiată de școală) le-au asigurat pe parcursul cursurilor celor veniți de departe cazarea în casele lor.

Cu ocazia fiecărei sesiuni de pregătire, lângă cutia pentru dărnicii era afișată o listă cu cheltuieli. Fiecare dăruia după puterile sale. Cheltuielile legate de pregătirea oamenilor au fost întotdeauna acoperite de dărniciile făcute.

Studiul de caz 3: Lideri din mai multe confesiuni dintr-o anumită țară au dorit să pregătească plantatori de biserici pentru confesiunile din care făceau parte. În loc ca fiecare confesiune să își creeze propriul program de pregătire, au contribuit asigurând fiecare câte un instructor și o parte din fondurile necesare. De asemenea, fiecare confesiune a ales mai mulți oameni care urmau să fie pregătiți pentru plantarea de biserici. A fost închiriat pentru o săptămână un centru de conferințe pentru a le permite cursanților să locuiască în același loc pe parcursul respectivei săptămâni, cât dura un modul al pregătirii. Astfel, la fiecare trei luni a fost parcurs câte un modul.

6. Care model dintre cele trei prezentate în studiile de caz de mai sus crezi că s-ar putea aplica cel mai bine în situația în care te afli?
7. Cum ai proceda dacă ai dori să formezi o echipă formată din oameni cu daruri diferite care să-i pregătească pe alții?
8. Ce program ai sugera pentru formarea de plantatori de biserici?
9. De unde ar fi selectați respectivii cursanți? Precizează pașii concreți pe care ar trebui să-i faci pentru a recruta plantatori de biserici care să fie pregătiți printr-un asemenea program.
10. Unde s-ar desfășura cursurile?

11. Cine ar coordona programul? Ce pregătire ar trebui să aibă oamenii care ar coordona cursurile?
12. Ce materiale ai folosi pentru a pregăti oameni care să-i pregătească pe alții? Ce materiale ai folosi pentru a pregăti plantatori de biserici?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Folosește concluziile la care ai ajuns în acest seminar pentru a întocmi un plan de pregătire de noi plantatori de biserici. Roagă-te și alege un loc în care să se desfășoare pregătirea acestor oameni. Începe să pui planul în aplicare.

Mobilizarea liderilor prin inițiative naționale

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa mișcării

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-i informa pe plantatorii de biserici în legătură cu procesul de mobilizare a liderilor confesionali și a liderilor grupurilor de biserici pentru întocmirea unui plan de plantare de biserici până la saturație în țara lor.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să înțeleagă cum poate iniția un program de plantare de biserici până la saturație în țara sa;
- ◆ Să cunoască condițiile necesare pentru aplicarea strategiei ZORI (facerea de ucenici dintr-o națiune întreagă), cât și componentele acesteia;
- ◆ Să se implice practic într-un program de plantare de biserici până la saturație într-o anumită țară.

☛ Schița lecției

- I. Strategia ZORI
- II. Condițiile necesare implementării strategiei ZORI
- III. Douăsprezece componente ale strategiei ZORI

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Comandă mai multe exemplare din cartea *ZORI 2000* în limba voastră, pe care cursanții să le poată cumpăra.
- ◆ Această lecție se desfășoară cel mai bine sub forma unui seminar în care cursanților li se cere să se gândească la modul în care se pot implica într-o mișcare prin care Evanghelia să fie vestită în întreaga lor națiune. Iată câteva sugestii pentru acest seminar:
 1. Începeți punând din nou întrebarea: „Ce dorește Dumnezeu să se întâmple în această țară?”
 2. Folosind o hartă a țării voastre, cere-le cursanților să le împărtășească celorlalți modul în care cred ei că ar arăta țara respectivă dacă ar fi plină de ucenici ai lui Hristos. Este de dorit să aveți pregătite datele demografice pertinente — populația țării, numărul de județe, numărul de grupuri etnice etc. Plecând de la aceste date veți putea discuta ce anume trebuie făcut pentru a umple țara respectivă de ucenici ai lui Hristos (îndrăzniți să aveți visuri mari).
 3. Discutați cei 13 numitori comuni pentru ZORI.
 4. Rugați-vă pentru țara respectivă și pentru împlinirea visului de a vedea Evanghelia dusă tuturor oamenilor, de a vedea întreaga țară plină cu biserici vii.
 5. Gândește-te ce lucruri concrete ai putea face pentru a așeza temelia strategiei ZORI, astfel încât ea să poată fi pusă în aplicare.

Mobilizarea liderilor prin inițiative naționale

STRATEGIA „ZORI”

INTRODUCERE

La începutul acestui program am discutat despre gândirea „Z”. Am discutat despre importanța întrebării: „Ce anume dorește Dumnezeu de la regiunea, orașul, grupul etnic din care fac parte sau de la națiunea mea?” Știm din Scriptură că într-o zi „pământul va fi plin de cunoștința Domnului” (Isaia 11:9) și că Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului (1 Tim. 2:3-4; 2 Petru 3:9). De asemenea, știm din Scriptură că Dumnezeu a ales Biserica să Îl reprezinte pe pământ, să fie instrumentul primar de zidire a Împărăției Sale, până la revenirea Sa. De aceea, Dumnezeu dorește să vadă regiunile, orașele și grupurile etnice, națiunile acestui pământ pline de biserici vii care să vestească măreția Lui tuturor oamenilor.

La începutul acestui program de pregătire ți s-a cerut să definești ce înseamnă „Z” pentru tine — zona în care crezi că te cheamă Dumnezeu să Îl slujești. Ne propunem acum să facem câțiva pași mai departe în această direcție răspunzând la întrebările:

- ◆ *Ce anume dorește Dumnezeu de la națiunea mea?*
- ◆ *Ce ar însemna ca națiunea mea să fie plină de cunoștința slavei Domnului?*
- ◆ *Ce s-ar putea face pentru ca toți oamenii din națiunea mea să aibă ocazia să audă Evanghelia și să vină la cunoștința adevărului?*
- ◆ *În ce mod mă pot implica în vestirea Evangheliei tuturor segmentelor societății din națiunea mea?*

I. STRATEGIA ZORI

Această lecție este adaptată după cartea lui Jim Montgomery, *ZORI 2000*. În această carte este discutată o strategie simplă de umplere a unei zone geografice cu biserici. Ea prezintă câțiva pași practici de implementare a strategiei pe care Montgomery o denumește „Facerea de ucenici dintr-o națiune întreagă” (acrostihul de la „Discipling A Whole Nation” — DAWN, în lb. engleză însemnând „zori”, n.trad.). Strategia ZORI, dacă este aplicată, permite mișcărilor de plantare de biserici din diverse confesiuni să progreseze datorită sinergiei rezultate prin cooperarea credincioșilor din diverse confesiuni, liderii lor propunându-și obiective comune și discutând împreună rezultatele obținute, încurajându-se și susținându-se unul pe altul în vederea înaintării Evangheliei în națiunea lor. Fiecare grup își păstrează propria sa identitate, dar conlucrează cu celelalte pentru Împărăția lui Dumnezeu, contribuind la umplerea respectivei națiuni cu biserici!

De exemplu, cu douăzeci și trei de ani în urmă, în Filipine, liderii mai multor confesiuni și-au propus împreună ca în următorii douăzeci și cinci de ani să înființeze 50.000 de biserici noi. Astăzi, la data scrierii acestui curs, în 1998, și-au atins toate obiectivele propuse până acum. Strategia ZORI a dat rezultate nu numai în Filipine, ci și în alte țări, de exemplu în Guatemala, în El Salvador, în Ghana, în Zimbabwe și în India. În fiecare caz numărul de biserici a crescut foarte mult. La această oră se încearcă aplicarea strategiei ZORI în țări europene care în general sunt considerate închise față de Evanghelie. Și totuși, aplicarea strategiei ZORI în aceste țări, de pildă în Norvegia, Anglia, Danemarca și Belgia, i-a ajutat pe liderii creștini din ele să obțină roade semnificative în eforturile de plantare de biserici.

II. CONDIȚIILE NECESARE IMPLEMENTĂRII STRATEGIEI ZORI

Strategia ZORI dă rezultate plecând de la mișcările pentru înaintarea Evangheliei care există deja. Ea contribuie la dezvoltarea lor și la conturarea unei viziuni clare, după care propune parcurgerea

câtorva pași concreți pentru transpunerea viziunii în realitate. Este un instrument bun de canalizare a eforturilor spirituale care se depun deja într-o anumită zonă. De aceea, pentru ca strategia ZORI să dea roade, trebuie să fie îndeplinite câteva condiții în națiunea respectivă. Aceste condiții sunt:

A. Să existe deja mișcări

Trebuie deja să existe mișcări de evanghelizare și plantare de biserici. Ele sunt dovada că Duhul lui Dumnezeu se află la lucru chemându-i pe oameni la Sine și în slujba Sa. De multe ori aceste mișcări relativ mici sunt izolate unele de altele. Prin unirea lor în cadrul strategiei ZORI se produce sinergia, iar potențialul acestor eforturi mici poate fi valorificat pentru vestirea Evangheliei în națiunea respectivă. În lipsa acestor mișcări mici încercarea de a duce Evanghelia tuturor oamenilor din națiunea respectivă poate fi asemănată cu încercarea de a muta un munte fără a avea o lopată.

B. Unitatea Trupului lui Hristos

Trebuie să existe un grad suficient de unitate în Trupul lui Hristos care să le permită liderilor diverselor confesiuni să se întâlnească și să se încurajeze reciproc în atingerea unor obiective comune, în loc să încerce să-și submineze reciproc eforturile.

C. O holdă gata pentru seceriș receptivă

Strategia ZORI dă cele mai bune rezultate acolo unde există o holdă pregătită pentru seceriș, unde oamenii sunt receptivi față de Evanghelie. Strategia ZORI contribuie la creșterea rapidă a numărului de biserici, astfel încât recolta să poată fi secerată și să nu rămână pe câmp să putrezească.

Mișcărilor spirituale dintr-o națiune pot fi comparate cu niște cai iuți pe un câmp. Strategia ZORI poate fi asemănată cu șaua și zăbala cu ajutorul cărora respectivii cai pot fi conduși de călăreții lor. Călăreții pot folosi puterea și energia respectivilor cai pentru a se îndrepta împreună în aceeași direcție. Liderii creștini pot canaliza mișcărilor spirituale din Trupul lui Hristos din țările lor în direcția înaintării Evangheliei prin plantarea de biserici până la saturație.

III. DOUĂSPREZECE COMPONENTE ALE STRATEGIEI ZORI

Strategia ZORI are 12 componente. Creșterea Bisericii este un lucru biblic. Dumnezeu dorește ca nimeni să nu piară, ci toți să vină la El. Isus a afirmat că Își va zidi Biserica. Hristos Își zidește Biserica prin devotamentul, rugăciunile și eforturile celor ce sunt ai Săi. Pentru a înhăma acest potențial folosind șaua și zăbala strategiei ZORI, liderii diverselor biserici și confesiuni trebuie să folosească elementele discutate în continuare pentru a-și ajuta bisericile să se angajeze în plantarea de noi biserici. Fiecare confesiune își va stabili propriile obiective și strategii de plantare de biserici, care vor fi o componentă a obiectivului comun, împărtășit de celelalte confesiuni, într-un spirit de unitate, urmărind ca împreună respectiva națiune să fie umplută cu biserici vii.

A. Conturarea permanentă a viziunii înaintării Evangheliei

Credincioșilor trebuie să li se aducă neîncetat aminte care sunt planurile lui Dumnezeu pentru poporul Său și pentru lumea aceasta. Conturarea viziunii înseamnă a împărtăși altora viziunea umplerii satelor, orașelor și a întregii țări cu adunări vii, dedicate lui Hristos. Cei care îi pot ajuta și pe alții să îmbrățișeze această viziune sunt oameni care au de la Dumnezeu darul de a împărtăși această viziune credincioșilor situați la toate nivelurile conducerii bisericii — de la biserici locale, până la confesiuni.

Conturarea viziunii trebuie să se concentreze însă la nivelul de bază — cel al bisericilor locale și al grupurilor de biserici locale. Dacă viziunea va fi îmbrățișată la acest nivel, ea va fi acceptată și de liderii confesionali. Dacă îndrăznești să ai viziuni îndrăznețe, vei fi motivat să te străduiești să le vezi și împlinite.

Liderul unei confesiuni dorea arzător să vadă întreaga provincie în care locuia plină cu biserici. Ca urmare au fost plantate sute de noi biserici și mii de oameni s-au convertit. Spre deosebire de el, liderul altei confesiuni a spus: „Noi suntem cea mai mare confesiune din

această zonă; nu mai este cazul să creștem”. Ca urmare, creșterea confesiunii respective a fost nesemnificativă, iar astăzi, confesiunea lui nu mai este cea mai mare din zona respectivă.

B. Construiește și folosește o bază de date adecvată

Construiește, menține și folosește o bază solidă de date. În acest scop vor trebui făcute cercetări pentru a vedea potențialul de lucrare și numărul de lucrători din diferite regiuni, orașe sau zone, în cadrul diferitelor grupuri etnice din întreaga națiune. Evanghelia înaintea prin confesiuni care pe lângă faptul că au o viziune măreață, înțeleg totodată realitatea concretă și pașii care trebuie făcuți în vederea atingerii respectivei viziuni. O viziune nu se materializează doar prin sentimente, doar imaginându-ne ce se va întâmpla, ci acționând pe baza înțelegerii concrete a situației reale.

Este necesară studierea contextului imediat pentru a vedea cine este gata să răspundă la Evanghelia și care este modalitatea cea mai bună de vestire a ei. Trebuie evaluate resursele existente, disponibilitatea lor, eficacitatea sau ineficacitatea metodelor folosite și așa mai departe. Trebuie analizate programele bisericilor sau confesiunilor cu ritm înalt de creștere, pentru a învăța de la ele. Strângerea datelor este un element esențial pentru înaintarea Evangheliei.

Datele necesare aplicării strategiei ZORI sunt:

- ◆ Numărul de confesiuni din țară;
- ◆ Numărul de biserici locale din fiecare confesiune și numărul de membri și participanți la serviciile acestor biserici;
- ◆ Rata anuală de creștere a fiecărei confesiuni;
- ◆ Metodele folosite de diversele grupuri care dau cele mai bune rezultate;
- ◆ Raportul între numărul de biserici existente și populația țării respective sau segmentul social respectiv;
- ◆ Date specifice legate de istoria, economia, religia, cultura, politica țării respective, cât și alte date cu ajutorul cărora poate fi estimată deschiderea oamenilor din zona respectivă față de Evanghelia (de pildă, catastrofe naturale sau mișcări sociale care au avut loc în ultima perioadă), precum și metodele de vestire a Evangheliei care ar da cele mai bune rezultate sau temele care prezintă cel mai mare interes pentru oamenii din zona respectivă.

Datele obținute în urma unor asemenea eforturi de cercetare, cât și implicațiile lor pentru înaintarea Evangheliei sunt prezentate de regulă în cadrul unor întâlniri consultative sau în cadrul unui congres național (pașii 5 și 6).

C. Importanța rugăciunii

Când bisericile își propun să crească numeric sunt acuzate uneori că sunt mai preocupate de numărul membrilor decât de lucrarea Duhului Sfânt în inimile oamenilor. Însă o creștere numerică semnificativă nu poate avea loc fără susținere în rugăciune. Când biserica se roagă, Duhul Sfânt acționează. Creșterea numerică rezultată, cât și bisericile care sunt înființate vor fi o consecință pozitivă și după voia lui Dumnezeu. Pentru mai multe informații vezi *Lecția 10, Secțiunea Rugăciune, „Rugăciunea pentru susținerea mișcării de plantare de biserici”*.

D. Stabilește obiective provocatoare, realiste și măsurabile

Obiectivele provocatoare îi mobilizează pe oameni. Laicii vor dori să se implice. Este palpant să lucrezi împreună cu alții la atingerea unui obiectiv valoros și provocator. În baza datelor obținute prin cercetarea întreprinsă și cerând călăuzirea lui Dumnezeu prin rugăciune, fiecare confesiune evanghelică, organizație misionară sau alt grup implicat în activități de evanghelizare trebuie să își stabilească propriile obiective în ceea ce privește numărul de biserici care urmează să fie plantate până la o anumită dată și trebuie să întocmească planurile de atingere a respectivelor obiective. În mod frecvent aceste obiective sunt

împărtășite și altora în cadrul unui congres național, iar suma tuturor acestor obiective reprezintă „obiectivul național”, prezentat aprobării delegațiilor la congresul național.

Trebuie stabilite obiective realiste pentru a nu-i descuraja pe oameni. Dacă obiectivele nu țin cont de situația curentă și de ceea ce poate fi făcut, vor avea un efect negativ; în acest caz ar fi fost mai bine să nu fie stabilit nici un obiectiv. Obiectivele trebuie să fie suficient de îndrăznețe pentru a constitui o provocare, dar suficient de realiste pentru a evita descurajarea.

Obiectivele măsurabile le permit oamenilor să se bucure de realizările lor. Stabilirea unor cifre și date concrete îi ajută pe oameni să se implice.

Este însă important să încercăm să discernem voia lui Dumnezeu și să ne propunem obiective provocatoare — nu obiective ușor de atins. Atunci când ne propunem obiectivele cu ajutorul călăuzirii Duhului Sfânt, avem „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). Cu alte cuvinte pentru un creștin a-și stabili obiective înseamnă a acționa prin credință, fără de care „este cu neputință să-l fim plăcuți lui Dumnezeu” (Evrei 11:6).

Liderii din America Centrală și-au stabilit propriile obiective pentru aplicarea strategiei ZORI. Unuia dintre ei i s-a părut că respectivele obiective erau prea ușoare. Iată care a fost remarcă sa: „Putem realiza lucrul acesta și doar prin eforturile firii noastre pământești!” A cerut stabilirea unor obiective mai înalte, mai provocatoare, pentru atingerea cărora să nu fie suficient efortul omenesc, ci să fie necesară puterea lui Dumnezeu. Asigură-te că obiectivele pe care vi le propuneți nu sunt atât de fantastice încât să-i dezamăgească pe oameni dacă nu vor fi atinse. Este însă la fel de important să îți propui obiective pe care să le poți atinge doar cu ajutorul lui Dumnezeu și El să primească toată slava!

E. Încurajează asumarea personală a obiectivelor propuse

Este important ca toți cei implicați să își asume obiectivele urmărite. Niște misionari străini s-au implicat în programul unei confesiuni și au stabilit obiective pentru următorii zece ani. Pentru că au stabilit singuri aceste obiective le-a fost foarte greu să implice biserica în atingerea lor.

În cadrul unui alt program au fost implicați însă toți participanții. Fiecare a avut dreptul să-și spună punctul de vedere până când toată lumea a fost mulțumită cu obiectivele propuse. Întrucât obiectivele ajunseseră să fie asumate de toți, toți s-au străduit să le atingă. Acest aspect este deosebit de important și neglijarea lui va avea consecințe negative semnificative.

F. Pregătirea membrilor

Formarea oamenilor este o parte indispensabilă a oricărui program semnificativ de creștere. Strategia biblică este cea a echipării sfinților în vederea lucrării de slujire (Efes. 4:11-12). În confesiunile care cresc membrii bisericilor sunt pregătiți în toate aspectele dezvoltării vieții bisericii și ale evanghelizării. Printre acestea se numără: plantarea de biserici, supravegherea pastorală a acestora, inițierea și conducerea grupurilor-celulă, modul în care trebuie conduse orele de la școala duminicală, lucrarea cu tinerii, evanghelizarea și facerea de ucenici, grupurile de rugăciune, administrarea finanțelor, conducerea, comunicarea etc.

Această pregătire are loc sub multe forme, începând de la școli biblice și seminarii, până la programe pe termen scurt de educație prin extensie. Fără o pregătire eficace a tuturor oamenilor, creșterea și multiplicarea bisericilor nu poate avea loc.

G. Organizarea unor consultări regionale

Consultările regionale sunt o modalitate de a strânge laolaltă mai mulți lideri creștini, de a le da ocazia să se cunoască, să se roage unii pentru alții, să analizeze împreună rezultatele cercetării întreprinse și implicațiile acestora asupra strategiei necesare pentru vestirea Evangheliei în zona lor. Întâlnirile pentru consultații sunt de asemenea ocazii bune de conturare a viziunii, de discutare a nevoilor din domeniul pregătirii de noi lucrători și a oportunităților care pot fi folosite în acest sens, de folosire în comun a resurselor existente, de analizare a diverselor modele de planare de biserici. Consultările contribuie la conturarea viziunii și la mobilizarea oamenilor în vederea nașterii unei mișcări de plantare de biserici.

Atunci când liderii se strâng laolaltă lăsând deoparte diferențele confesionale și discută ce trebuie făcut pentru înaintarea Evangheliei, Dumnezeu face lucruri mari, pentru că „ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune” unii pe alții (Evrei 10:25).

H. Constituirea unui comitet național

La un moment dat, în cadrul implementării strategiei ZORI, va fi necesară constituirea unui comitet național care să întrețină mișcarea de plantare de biserici prin:

- ◆ Strângerea în continuare de noi date, printr-o activitate susținută de cercetare la nivel național.
- ◆ Publicarea unor rapoarte despre rezultatele îmbucurătoare obținute și aspectele-problemă ale programului fiecărei confesiuni.
- ◆ Organizarea de seminarii și consultări între liderii și pastorii din diverse confesiuni, din diverse regiuni.
- ◆ Planificarea unor congrese naționale în care să fie evaluate rezultatele obținute și să fie adoptate noi planuri și obiective pentru viitor.

În țările în care strategia ZORI a dat rezultate, comitetul național este format din reprezentanții diverselor confesiuni evanghelice și, uneori, din misionari străini.

I. Colectarea fondurilor necesare

Confesiunile care au programe riguroase de creștere a numărului de biserici sunt obligate să-și evalueze întreaga structură financiară. Trebuie să evalueze modul în care sunt cheltuiți banii. De multe ori fondurile pot fi retrase de la proiecte de importanță mai mică pentru a finanța proiecte evanghelice importante. Trebuie să existe o învățură sănătoasă în acest domeniu, iar cei implicați să dea dovadă de creativitate în planificarea resurselor și în modul în care le administrează (pentru mai multe informații despre acest subiect important, vezi *Lecția 2, Secțiunea Isprăvnicia, „Isprăvnicia financiară”*.) Creșterile semnificative presupun dărnici până la sacrificiu pentru lucrarea lui Dumnezeu.

J. Organizarea unui congres ZORI

Evenimentul cel mai important din cadrul strategiei ZORI îl reprezintă congresul național în cadrul căruia liderii cei mai influenți ai tuturor confesiunilor și ai altor organizații parabisericești, împreună cu pastorii cei mai importanți se întâlnesc pentru a discuta programul de facere de ucenici în întreaga țară, cât și datele obținute în urma efortului de cercetare întreprins. La un asemenea congres pot participa între 50 și 1500 de delegați din toate confesiunile evanghelice, pentru a adopta o strategie comună, pe termen lung, de atingere a unor obiective comune. Prin organizarea unui congres cu un număr mare de participanți și prin prezentarea strategiei ZORI, oamenii vor fi motivați să se implice în acest proiect și se va crea un sentiment de unitate.

Trebuie remarcat că momentul organizării unui asemenea congres este important și el trebuie stabilit cu mult discernământ. Este important ca la el să participe reprezentanți ai tuturor curentelor evanghelice din țara respectivă. De aceea trebuie așteptat momentul când se ajunge la un asemenea grad de unitate în Biserică încât lucrul acesta să fie posibil. În Finlanda, de pildă, au fost necesari opt ani până să se ajungă în acest punct.

K. Implementarea practică a deciziilor luate la congres

Deciziile luate la congres trebuie implementate. Liderii participanți trebuie să identifice măsurile concrete pe care trebuie să le ia pentru a atinge obiectivele pe care și le-au propus (de pildă pregătirea de lucrători, mobilizarea bisericilor, recrutarea de plantatori de biserici). Trebuie apoi să îi identifice pe cei care se angajează în lucrarea de plantare de biserici până la saturație.

L. Revaluează progresul realizat și întocmește noi planuri

Este necesară evaluarea periodică a progreselor făcute în raport cu obiectivele propuse. Ea se poate face în cadrul confesiunilor sau organizațiilor parabisericești implicate, cât și prin

organizarea de noi congrese ZORI. Comitetul național poate publica în tipăriturile sale regulate rapoarte despre progresul realizat până la data respectivă. În felul acesta obiectivele și viziunea vor fi păstrate vii în conștiința oamenilor.

De regulă confesiunile care au programe de creștere ce dau rezultate continuă să își stabilească noi obiective. De pildă, există o confesiune care de peste douăzeci de ani își stabilește obiective și întocmește programe regulate de creștere. La încheierea fiecărui program, participanții și liderii acesteia se întâlnesc pentru a sărbători împreună reușita. Cu aceeași ocazie își stabilesc noi obiective și pun la punct un nou program de acțiune.

În felul acesta evanghelizarea și plantarea de biserici devine o componentă normală a vieții bisericii, și nu o activitate izolată în care credincioșii se implică din când în când. Evaluând regulat rezultatele obținute, făcând ajustările de rigoare și formând noi lucrători biserica își va păstra dinamismul și va continua să crească într-un mod sănătos.

CONCLUZII

O mișcare spirituală de vestire a Evangheliei se aseamănă cu un cal iute, plin de energie. Strategia ZORI se aseamănă cu șaua și zăbala cu ajutorul cărora un călăreț își poate struni calul pentru a apuca în direcția bună. Faptul că strategia ZORI presupune întocmirea unor planuri în vederea atingerii unor obiective spirituale nu exclude lucrarea Duhului Sfânt. La nivelul bisericii locale, fiecare pastor se roagă ca Dumnezeu să-Și facă simțită prezența și Cuvântul Lui să fie vestit și să miște inimile oamenilor. Cu toate acestea, cântecele care vor fi cântate trebuie planificate și exersate, iar predicile trebuie pregătite din vreme, toate aceste lucruri necesitând un efort uman. Dumnezeu ne invită să fim partenerii Săi în această sarcină măreață a vestirii Evangheliei — să umplem națiunile cu biserici! De aceea, să ne stabilim obiective spre slava lui Dumnezeu și să urmărim modul în care El lucrează, în timp ce noi ne punem în slujba cauzei Sale în națiunea din care facem parte!

CARACTERUL DUHOVNICESC

LECȚIA 16 REZOLVAREA CONFLICTELOR

Introducere

- I. Considerații preliminare legate de rezolvarea conflictelor
- II. Evanghelia ne învață să ne rezolvăm conflictele
- III. Ofensiva dragostei
- IV. Sugestii practice pentru rezolvarea conflictelor

LECȚIA 17 DISCIPLINA ÎN BISERICĂ

Introducere

- I. Principiile biblice referitoare la disciplina în biserică
- II. Linii călăuzitoare pentru menținerea disciplinei în biserică

LECȚIA 18 INTEGRITATEA MORALĂ A PLANTATORILOR DE BISERICI

Introducere

- I. Un trio popular: banii, sexul și puterea
- II. Principii generale referitoare la integritatea morală
- III. Foloasele integrității morale
- IV. Integritatea morală poate fi costisitoare

Rezolvarea conflictelor

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Această lecție îl ajută pe cursant să își evalueze nivelul de maturitate spirituală și este utilă în toate etapele ciclului de plantare de biserici.

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a pregăti cursanții să poată face față conflictelor cu o atitudine amabilă și încrezătoare, pentru a le putea rezolva fără a-i jigni pe ceilalți și fără a strica relațiile înfiripate între oameni.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să înțeleagă ce are de spus Evanghelia cu privire la situațiile conflictuale cu care ne putem confrunța;
- ◆ Să știe cum își poate arăta dragostea față de oameni în situații conflictuale;
- ◆ Să se implice în rezolvarea conflictelor într-un mod biblic și sănătos.

☛ Schița lecției

Introducere

- I. Considerații preliminare legate de rezolvarea conflictelor
- II. Evanghelia ne învață să ne rezolvăm conflictele
- III. Ofensiva dragostei
- IV. Sugestii practice pentru rezolvarea conflictelor

☛ Lista figurilor

Figura 16.1 Model de legământ pentru rezolvarea conflictelor

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ În această lecție vom discuta rezolvarea conflictelor în lumina Evangheliei pentru a identifica o nouă modalitate de abordare a lor. Lucrul acesta poate da naștere la multe discuții sau întrebări. Probabil participanții vor dori să știe care este momentul în care cineva trebuie exclus datorită unui conflict nerezolvat și cum trebuie să se facă lucrul acesta. Această lecție nu discută chestiunea respectivă; ea se concentrează asupra lucrurilor care trebuie făcute în vederea rezolvării unui conflict.
- ◆ Conceptele discutate în această lecție vor fi înțelese cel mai bine dacă vor fi ilustrate prin exemple reale. De aceea, este de dorit să pregătești câteva ilustrații din propria-ți experiență.

Rezolvarea conflictelor

SLUJBA ÎMPĂCĂRII

INTRODUCERE

Suntem niște păcătoși răscumpărați care trăiesc într-o lume nedesăvârșită. Scriptura ne spune că „...nici un om viu nu este fără de prihană” înaintea lui Dumnezeu (Ps. 143:2). Suntem oameni nedesăvârșiți, aflați în procesul transformării treptate după chipul lui Isus Hristos (2 Cor. 3:18). În acest proces spunem și facem lucruri care îi jignesc pe alții — de cele mai multe ori neintenționat. Le rănim sentimentele și apar conflicte. Deși ne putem aștepta la conflicte în această lume căzută, adevărul este că dacă nu ne străduim să le rezolvăm, în cele din urmă ele ne vor distruge.

- ◆ „Rănilile făcute de un prieten dovedesc credințioșia lui, dar sărutările unui vrăjmaș sunt mincinoase” (Prov. 27:6).
- ◆ „După cum fierul ascute fierul, tot așa și omul ațâță mânia altui om” (Prov. 27:17).
- ◆ „Dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seamă să nu fiți nimiciți unii de alții” (Gal. 5:15).

I. CONSIDERAȚII PRELIMINARE LEGATE DE REZOLVAREA CONFLICTELOR

A. Conflictele sunt inevitabile datorită caracterului nostru nedesăvârșit

Doar un om desăvârșit ar putea trăi fără conflicte (Iacov 3:2). Fiecare dintre noi poate relata nenumărate situații în care am fost în conflict cu alții. Din punct de vedere teologic suntem de acord cu Galateni 5:24 — „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei” —, dar practic vorbind, știm că nu trăim o viață fără păcat. De aceea nu trebuie să ne surprindă apariția unor conflicte. Totodată, nu trebuie să le acceptăm cu o atitudine fatalistă, ca pe o componentă inevitabilă a vieții noastre de creștin. Vom discuta mai încolo modul în care Hristos dorește să ne rezolvăm conflictele și să ne împăcăm unii cu alții.

B. Dificultatea discuțiilor deschise

Unele conflicte pot fi rezolvate foarte ușor recunoscând greșeala făcută, cerându-ne iertare și corectând ceea ce este de corectat. Alte conflicte necesită o discuție deschisă cu celălalt. La ce vă gândiți când auziți cuvântul „discuție deschisă”? De regulă ne gândim la ceva „negativ”. Supozițiile de mai jos nu sunt de fapt adevărate, dar ele îi împiedică pe oameni să-și rezolve problemele.

1. *O discuție deschisă are întotdeauna efecte distructive.*
2. *Dacă te angajezi într-o discuție deschisă, cel mai important lucru este să câștigi tu.*
3. *Un conflict sau o discuție deschisă se câștigă prin putere.*
4. *Discuțiile deschise și conflictele distrug relațiile dintre oameni.*

Atunci când, în contextul rezolvării conflictelor, vorbim despre confruntarea cuiva cu ceea ce a făcut, ne gândim la o discuție deschisă cu cel cu care ne aflăm în conflict pentru a rezolva problema în dragoste, mânați de dorința de a ne împăca. Lucrul acesta nu presupune ocolirea adevărului sau evitarea problemei de fond. Trebuie să ne spunem adevărul unii altora, deoarece suntem cu toții mădulare ale unui singur trup (Efes. 4:25). Suntem îndemnați: „nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud...” (Efes. 4:29).

C. Consecințele evitării rezolvării conflictelor

Refuzul de a întreprinde pașii necesari pentru rezolvarea conflictelor pe care le avem la biserică, acasă, la lucru sau cu prietenii poate avea, în fapt, consecințe negative. Poate ai fost învățat că cel mai bun lucru este să taci... însă, de regulă, într-un asemenea caz, în tine se acumulează multă mânie care va începe să te consume pe dinăuntru, ca un cancer. Efeseni 4:26-27 ne sfătuiește: „Să n-apună soarele peste mânia voastră”. Dacă nu ascultăm de acest îndemn, vom da „prilej diavolului”.

- ◆ Exemplul 1: *Un membru din biserică nou plantată are niște obiceiuri care fac dificilă viața celor din jurul său. Încearcă de mai multă vreme să se împrietenească cu diverși membri ai bisericii, dar fără succes. În cele din urmă, ajunge la concluzia că prezența sa nu este binevenită și încetează să mai participe la întâlnirile respectivei biserici sau se mută în altă biserică.*
- ◆ Exemplul 2: *O femeie din biserică are probleme cu igiena. Cineva ar trebui să stea de vorbă cu ea despre lucrul acesta. Când, în sfârșit, cineva a deschis acest subiect, discuția a fost tensionată și riscantă. Femeia s-ar fi putut supăra și s-ar fi putut simți foarte jignită. Însă cei care au stat de vorbă cu ea au făcut-o cu multă dragoste și ea le-a putut accepta sfaturile. Dragostea pentru această femeie s-a manifestat prin încercarea de a o ajuta, nu de a o îndepărta.*

II. EVANGHELIA NE ÎNVĂȚĂ SĂ NE REZOLVĂM CONFLICTELE

Evanghelia ne dă libertatea de a discuta cu semenii noștri lucrurile care ne afectează. Pentru a ne putea bucura de această libertate, trebuie să ne înțelegem mai întâi propriile blocaje și temeri. Când înțelegem ce anume ne afectează pe noi, confruntarea nu ni se va mai părea o amenințare.

Atunci când ne înțelegem propriile probleme vedem că rezolvarea vine prin Evanghelie.

A. Teama de a încerca să ne rezolvăm conflictele

Iată câteva motive mai des întâlnite datorită cărora oamenii fug de conflicte:

- ◆ Teama că nu au dreptate
- ◆ Teama că vor pierde
- ◆ Teama că vor fi respinși
- ◆ Teama de părerea celorlalți
- ◆ Teama că vor fi, la rândul lor, înfrunțați

Te caracterizează și pe tine vreuna din aceste temeri? Dacă da, s-ar putea ca rădăcina problemei să fie părerea pe care o ai despre tine însuși. Un om, având temerile de mai sus, poate să dorească sincer să slujească altora... dar va fi mai preocupat de propria sa reputație sau de ceea ce simte. Însă atunci când înțelegem că Isus este Cel care ne dă neprihănirea și Cel care ne apără reputația, temerile de mai sus ies din discuție. Siguranța noastră este în Hristos; El ne apără bunul nume. Vom fi motivați în acest caz de dorința de a sluji și de dragostea pentru alții, nu de teamă, nu de frica pedepsei, nu de dorința de a face o impresie bună. Ne simțim mult mai bine în prezența oamenilor care nu sunt preocupați de propria lor reputație. Înțelegându-ți poziția în Hristos, câștigi încrederea necesară unei discuții deschise cu alții.

B. Isus și Pavel despre conflicte

1. Matei 18:15-17

Isus a arătat foarte clar ce anume așteaptă de la cei care-L urmează în privința rezolvării conflictelor. Citește respectivul pasaj și observă principiile rezolvării conflictelor.

- a. Enumeră principiile identificate în acest pasaj
- b. Observă că acest pasaj este precedat de pilda oii pierdute și este urmat de pilda robului nemilostiv. Ce implicații crezi că are acest context asupra versetelor 15-17?

Pe baza acestui pasaj, un grup de creștini din Europa de Est au formulat un legământ. El poate sluji de model bisericii tale.

Figura 16.1 Model de legământ pentru rezolvarea conflictelor

Legământ pentru rezolvarea conflictelor

Noi, membrii echipei _____, pentru că am luat în serios învățătura Scripturii de a trăi în armonie, ca frați, și de a demonstra lumii dragostea lui Hristos prin dragostea pe care o avem unii pentru alții, încheiem următorul legământ:

1. Voi avea grijă să apăr integritatea și onoarea celorlalți membri ai echipei refuzând să-i bârfesc sau să accept bârfe despre ei.
2. Voi accepta bucuros remarcile pozitive despre ceilalți membri ai echipei și le voi transmite mai departe.
3. Voi aplica învățătura biblică despre rezolvarea conflictelor (Matei 18:15-17a) și iertare (Matei 18:22; Efes. 4:32).
4. Celui care va face remarci negative despre cineva îi voi aduce aminte că are datoria să meargă la persoana în cauză și să încerce să rezolve conflictul între ei și îl voi încuraja să facă lucrul acesta.
5. Voi acționa în mod concret în vederea câștigării celui ce va încălca acest legământ și aștept ca și ceilalți să facă lucrul acesta pentru mine, dacă îl voi încălca eu.

Principiile biblice cu privire la rezolvarea conflictelor prezentate în Matei 18:15-17a, în cazul în care un membru al echipei păcătuiește față de alt membru al echipei, sunt:

1. Toate conflictele trebuie rezolvate la nivel individual. Nimeni, nici măcar liderul echipei, nu va asculta o plângere a cuiva dacă respectivul nu a încercat mai întâi să își rezolve problema cu cel în cauză.
2. Doar cei implicați direct trebuie incluși în procesul rezolvării conflictului.
3. Dacă în urma discuțiilor dintre cei doi conflictul nu se rezolvă, se va apela la liderul echipei. (Dacă liderul echipei este implicat în conflict, se va apela la un alt membru al echipei, însă nu la soțul sau soția vreunuia din cei implicați, ci va fi ales ca arbitru altcineva, care nu este implicat.)
4. Dacă și după acest pas conflictul nu este rezolvat, va avea loc o discuție la care vor fi prezenți liderul echipei și încă doi martori (care să nu fie soțul sau soția vreunuia dintre cei implicați).
5. Dacă nici așa nu se rezolvă conflictul, problema va fi discutată de către întreaga echipă.

2. Efeseni 4:26

„Mâniați-vă și nu păcătuiți”. Există situații în care ne putem mânia, dar atunci când o facem să nu uităm că putem fi tentați să păcătuim. Galateni 6:1-2 este un îndemn potrivit în acest sens. Trebuie să îl ajutăm cu blândețe pe cel căzut știind că și noi putem cădea la fel de bine, în păcatul respectiv. Conștiința propriei vulnerabilități ne va diminua mânia.

III. OFENSIVA DRAGOSTEI

În situațiile conflictuale trebuie urmărită restabilirea relațiilor. Confruntarea trebuie privită întotdeauna drept un mijloc de a-i ajuta pe oameni, nu de a-i pedepsi sau distruge. Este esențial să acționăm cu dragoste.

A. Învățătura lui Isus (Matei 5)

În Matei 5 vedem ce anume ne spune Isus că avem de făcut când cineva ne stă împotriva. Trebuie să ne iubim vrăjmașii și să ne rugăm pentru cei care ne persecută (Matei 5:44). Ni se spune să le facem o surpriză oamenilor mergând cu ei două mile în loc de una (Matei 5:41) sau dându-le mai mult decât cer (Matei 5:40). Isus ne cere să ne angajăm în ofensiva dragostei. Acestea sunt armele pe care El ni le pune la dispoziție.

B. Învățătura lui Pavel (Rom. 12:14-21)

În Romani 12:14-21 îl vedem pe Pavel spunând practic același lucru. Într-un mediu ostil, creștinul trebuie să binecuvânteze, să se identifice cu cei din preajma lui, să trăiască în pace cu alții, să nu se răzbune, să învingă răul prin bine.

C. Un exemplu din zilele noastre

O tânără creștină, care absolvise de curând medicina, presta un an de serviciu social într-un spital de stat. Nici unul dintre șefii ei nu erau creștini și îi făceau viața grea. După câteva luni petrecute în acel spital era pe punctul să renunțe și să se întoarcă acasă. Discutând cu alții despre situația ei a fost sfătuită să își rezolve conflictele biruind răul prin bine — făcând bine celor ce o persecutau. Soluția care i-a venit ei în minte a fost să-i cumpere o prăjitură șefei ei și să i-o dea în dar. Acest gest simplu — plus foarte multă rugăciune — a învins atitudinea negativă a șefei ei. Lunile care au urmat au fost foarte diferite de primele.

Nu toate situațiile se vor rezolva atât de ușor. Trebuie să credem că există o soluție pentru orice situație... deoarece Isus Hristos este Stăpânul acestei lumi.

IV. SUGESTII PRACTICE PENTRU REZOLVAREA CONFLICTELOR

A. Ce trebuie făcut

1. *Analizează-ți motivațiile*

Este foarte important să-ți analizezi gândurile atunci când te afli într-un conflict cu cineva. Ești motivat de mândrie sau de dorința de a sluji cu dragoste celuilalt? Niciodată motivele noastre nu vor fi pure sută la sută, dar este important să vezi ce anume predomină în viața ta și, înainte de a discuta cu altcineva despre problema cu care te confrunți, să îl rogi pe Dumnezeu să scoată la lumină ce se ascunde în tine. Amintește-ți de pai și de bână (Matei 7:3-5).

2. *Nu presupune că înțelegi întreaga situație*

Când ești angajat într-un conflict, supozițiile sunt fatale. Nu presupune că știi despre ce este vorba și nu asculta niciodată doar pe una din părți. Singura supoziție pe care ai voie s-o faci este că nu cunoști tot ce s-a întâmplat și că trebuie să afli. Este esențial să ascuți și să pui întrebări.

Exemplu: Într-o duminică dimineața, într-o biserică înființată de curând, din Europa, lipsea retroproiectorul. Toată lumea a crezut că fusese furat. A trebuit schimbate cântările programate și din acest motiv a întârziat începerea serviciului de închinare. În cele din urmă, a apărut unul din membrii bisericii aducând cu el retroproiectorul. Conducătorii adunării au presupus imediat că acesta îl împrumutase și s-au infuriat pe el crezând că nu l-a returnat la timp. După încheierea serviciului au aflat că un alt grup care se întâlnește în clădirea respectivă împrumutase retroproiectorul și îl rugase pe fratele respectiv să îl aducă în sală, pentru că lor le era jenă să o facă!

3. *Începe cu tine însuși*

Dacă a apărut o problemă între tine și altcineva, este bine să presupui că ai făcut ceva prin care celălalt a fost rănit. Dacă înțelegi mesajul Evangheliei, atunci știi că ți se poate întâmpla așa ceva. Este de dorit să încerci să afli în ce mod l-ai rănit pe celălalt, pentru a putea îndrepta lucrurile. Caută să înțelegi rădăcina conflictului. Tendința normală este de a analiza aspectele evidente, vizibile ale conflictului. De pildă, să presupunem că ai bârfit pe cineva, iar el a aflat... și acum este supărat pe tine. Aspectul evident este că ai bârfit, răspândind niște vești care poate nu sunt adevărate. Dar adevărata problemă, cauza

conflictului, este lipsa loialității față de persoana respectivă, faptul că nu i-ai apărat integritatea. Această lipsă de loialitate trebuie rezolvată. Poate te-ai lăsat prins de bârfe pentru că erai invidios pe omul respectiv și doreai să îl lipsești de niște privilegii de care se bucura. În acest caz, adevărata problemă este invidia — și ea trebuie rezolvată, trebuie să o mărturisești ca păcat și să te pocăiești de ea.

4. *Începe cu o încurajare*

Atunci când urmează să critici pe cineva, este de dorit să începi cu ceva pozitiv. Trebuie să existe ceva bun la respectivul, iar lucrurile negative pe care urmează să i le spui trebuie echilibrate cu aprecieri. Încurajarea face bine inimii (Prov. 15:30; 25:11).

B. Reacția la criticile altora

1. *Analizează-le obiectiv*

Unele critici fac bine, altele fac rău. Nu le accepta superficial. Analizează-le și vezi dacă sunt adevărate. De regulă, în orice acuzație se ascunde o fărâmbă de adevăr. Ia ceea ce este folositor și folosește, iar restul aruncă-l.

2. *Nu pune lucrurile la inimă, decât după ce ți-au fost confirmate și de alții*

Verifică criticile care ți s-au adus, înainte de a le lua în serios. Cere părerea unor oameni de încredere, vezi dacă sunt de acord cu această evaluare a ta.

3. *Ascultă cu o atitudine de genul: „Ce mult mă bucur că nu știe și restul”*

Dacă înțelegem Evanghelia, vom accepta mai ușor criticile pe care ni le aduc alții. Știm că viața noastră este în Hristos și că suntem „păcătoși”. Nu este o surpriză pentru noi să vedem că am păcătuit. Ne doare uneori să vedem cât rău face păcatul nostru altora, dar atunci când ne recunoaștem păcatul și ne pocăim de el facem ce trebuie să facem și astfel Îi aducem slavă lui Hristos. Datorită Evangheliei, criticile care ne sunt aduse nu ne distrug, nici nu ne surprind. Ele sunt o modalitate de a crește în harul pe care ni-l dă Hristos.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ De ce ezită oamenii să discute deschis problemele cu alții?
- ◆ Când a fost pentru tine o binecuvântare reală faptul că cineva a avut o discuție deschisă cu tine?
- ◆ Ce consecințe negative poate avea evitarea confruntării unui frate sau a unei surori în Hristos cu greșeala pe care a făcut-o?
- ◆ Ce poți face pentru a fi mai puțin dificilă o asemenea discuție?
- ◆ Ce poți face pentru a fi acceptată mai ușor musturarea?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Exercițiul care urmează te va ajuta să aplici cele învățate despre rezolvarea conflictelor:
 1. Meditează la relațiile cu alți oameni și vezi cine sunt cei care ți-au greșit — sau cei cărora tu le-ai greșit.
 2. Identifică rădăcinile conflictului — și rezolvă-le.
 3. Stai de vorbă cu cei cu care ești în conflict și caută să-l rezolvi și să vă împăcați.

Disciplina în biserică

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de consolidare

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a prezenta principiile biblice în baza cărora trebuie practică aducerea cuiva la ordine într-o biserică locală.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să înțeleagă principiile biblice referitoare la disciplina care trebuie să existe în biserică locală.
- ◆ Să cunoască o modalitate practică de menținere a disciplinei în biserică.

☛ Schița lecției

Introducere

- I. Principiile biblice referitoare la disciplina în biserică
- II. Linii călăuzitoare pentru menținerea disciplinei în biserică

☛ Lista figurilor

Figura 17.1 Diagrama menținerii disciplinei în biserică

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Începe lecția cerându-le cursanților să împărtășească procedurile de aplicare a disciplinei în biserică cu care sunt obișnuiți. Evitați să dați nume în cazurile concrete discutate sau să-i condamnați pe liderii vreunei biserici sau ai vreunei confesiuni pentru modul în care păstrează ordinea în biserică.

Disciplina în biserică

POCĂINȚA ȘI REABILITAREA

INTRODUCERE

Deși disciplina în biserică este un concept spiritual foarte important, este totuși un subiect puțin cunoscut și încă și mai puțin pus în practică. Lucrul acesta este dovedit de mărturia unui pastor din România:

Când am stat prima oară să mă gândesc la subiectul „DISCIPLINA ÎN BISERICĂ” mi se părea că nu prezintă nici un fel de dificultăți, deoarece biserica mea avea multă experiență în acest domeniu. Dar lucrurile nu stăteau așa. Imediat ce am început să studiez ce zice Biblia despre acest subiect mi-am dat seama de existența mai multor probleme.

Am realizat că există o tensiune între cultura mea religioasă și mesajul Scripturii; între cultura religioasă a bisericii mele și modelul biblic. Am realizat că nu va fi ușor să ajungem la o viziune comună privind procesul de disciplinare.

Studiind Scripturile am adunat mult material care avea doar legături tangențiale cu această temă. Am fost surprins să nu găsesc texte care să se ocupe exclusiv de disciplina în biserică. Am stat de vorbă cu mai mulți pastori și lideri ai bisericii pentru a vedea părerea lor în această privință, dar am descoperit că o singură biserică avea ceva pus în scris pe această temă. Majoritatea bisericilor nu au certitudinea că stăpânesc foarte bine modul în care trebuie să aplice principiile disciplinării și de aceea tratează întreaga problemă cu nesiguranță și într-un mod superficial.

Dacă, așa cum spune fratele nostru, disciplina în biserică nu este discutată în mod specific în Biblie, atunci trebuie să ne punem câteva întrebări:

Este disciplina în biserică un concept biblic?

- ◆ Ce este disciplina în biserică?
- ◆ Care sunt pașii biblici pe care trebuie să-i parcurgă o biserică în aducerea la ordine a unui membru al ei?
- ◆ Care sunt obiectivele pedepsirii cuiva?

I. PRINCIPIILE BIBLICE REFERITOARE LA DISCIPLINA ÎN BISERICĂ

Deși în Biblie nu întâlnim expresia „disciplina în biserică”, conceptul acesta este validat de cel puțin trei pasaje din Noul Testament: 1 Corinteni 5, Matei 18 și 2 Corinteni 2. Aceste pasaje conțin mai multe principii referitoare la menținerea ordinii în biserică, principii care pot fi aplicate și astăzi.

A. Disciplina în biserică este un mandat biblic (1 Cor. 5)

De pildă, în biserica din Corint exista un frate care trăia o viață imorală (v. 1). Apostolul Pavel scrie bisericii, precizând modul în care trebuie:

- ◆ Să-l dea afară din adunare (v. 2)
- ◆ Să-l dea pe mâna Satanei (v. 5)
- ◆ Să nu aibă legături cu el, să nu mănânce cu el, nici cu vreun alt frate care trăiește o viață imorală sau este lacom, idolatru, bețiv ori șarlatan (v. 11)
- ◆ Să îl dea afară pe cel rău din mijlocul lor (v. 13)

Pavel precizează și scopul acestor măsuri disciplinatorii: „....Pentru nimicirea cărnii, ca Duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus” (v. 5).

B. Aducerea la ordine a unui frate trebuie să respecte câțiva pași (Matei 18)

Isus a spus că atunci când păcătuiește un frate, trebuie să respectăm câteva proceduri:

- ◆ Mai întâi, să stăm de vorbă cu respectivul între patru ochi și să-i arătăm ce a greșit. Dacă ne ascultă, relația se reface (v. 15).
- ◆ Dacă nu ne ascultă, luăm încă doi sau trei martori cu noi și avem o discuție deschisă (v. 16).
- ◆ Dacă nici așa nu ne ascultă, îl spunem bisericii (v. 17)
- ◆ Dacă nu ascultă nici de biserică, îl tratăm ca pe unul din afară (v. 17).

Notă: În unele traduceri ale Bibliei apare „păcătuiește împotriva ta”. Indiferent dacă acel păcat este împotriva ta personal sau este doar un păcat despre care ai aflat, aceleași principii trebuie aplicate.

C. Obiectivul măsurilor disciplinatorii îl constituie reabilitarea fratelui care s-a pocăit (2 Cor. 2)

În 2 Corinteni Pavel le scrie ce au de făcut atunci când, ca urmare a măsurilor disciplinatorii luate, cel care a păcătuit se pocăiește:

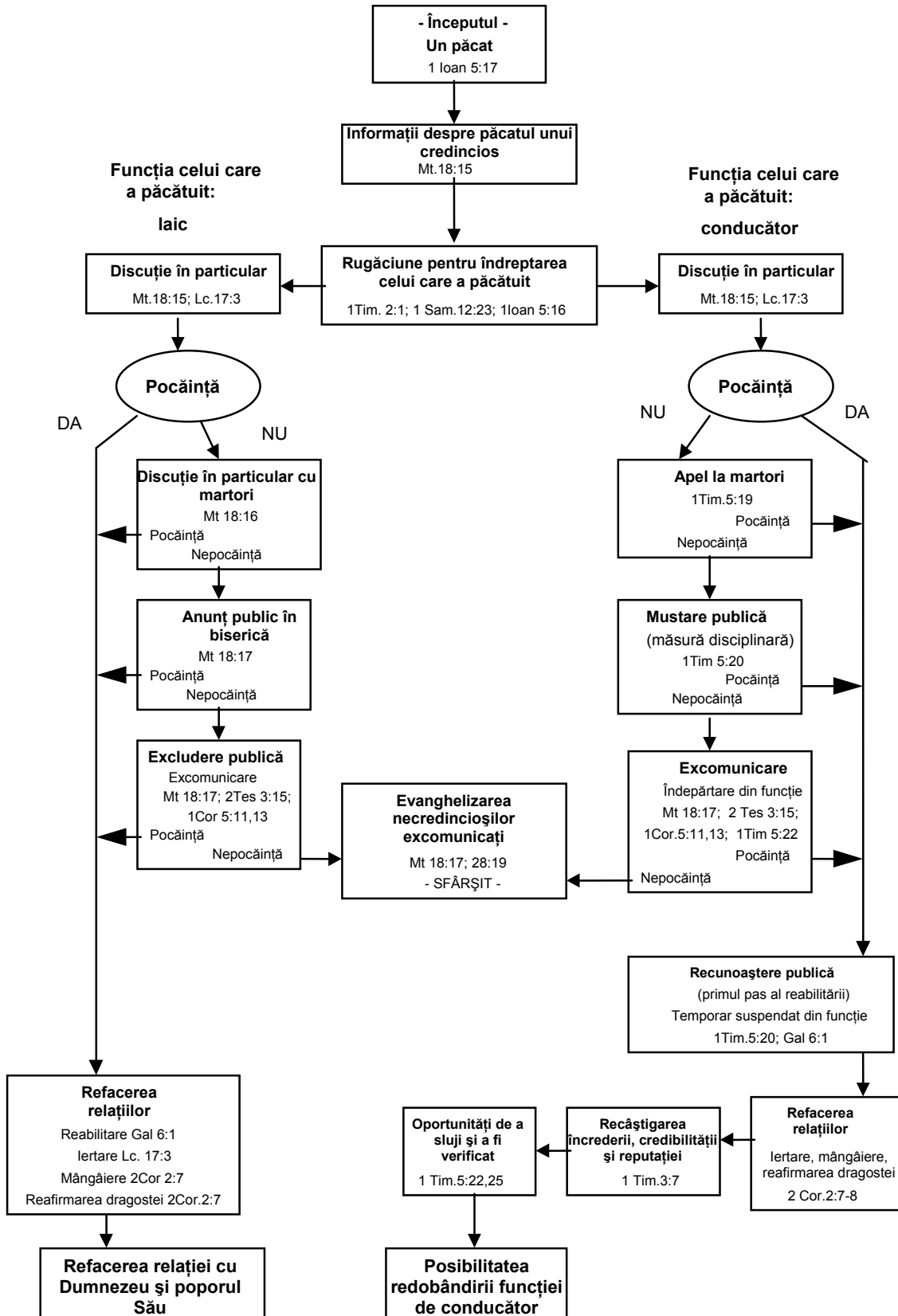
- ◆ Respectivul trebuie iertat și mângâiat (v. 7)
- ◆ Trebuie să ne reafirmăm dragostea față de el (v. 8)

Motivul pentru care trebuie să facem lucrurile acestea, spune Pavel, este „ca să nu lăsam pe Satana să aibă un câștig de la noi” (v. 10). Dumnezeu dorește iertarea și reabilitarea celui care a păcătuit, pentru că El ne-a împăcat pe noi, cei păcătoși, cu Sine, prin Isus Hristos. Atunci când biserica refuză să reflecte caracterul lui Hristos, Satana repurtează o victorie împotriva respectivei biserici. Nu îl lăsam pe Satana să aibă un câștig de la noi dacă nu comitem păcatul de a nu ierta și a nu-l accepta pe cel care se pocăiește.

II. LINII CĂLĂUZITOARE PENTRU MENȚINEREA DISCIPLINEI ÎN BISERICĂ

În Figura 17.1 găsiți o diagramă în care sunt prezentate procedurile biblice referitoare la menținerea disciplinei în biserică. Fiecare dreptunghi din diagramă reprezintă un pas din procesul biblic. Săgețile indică succesiunea pașilor care trebuie parcurși, în funcție de pocăința celui care a greșit sau refuzul respectivului de a se pocăi. Înțelegerea acestei diagrame va clarifica modul în care trebuie luate măsurile disciplinare în biserică. Observați că procesul reabilitării celui care a păcătuit este același, indiferent de persoană. Dar, pentru ca un lider care a păcătuit să revină în funcția pe care a deținut-o, sunt necesari câțiva pași suplimentari.

Figura 17.1 Diagrama menținerii disciplinei în biserică

CONCLUZII

Luarea unor măsuri disciplinare este un lucru biblic și chiar necesar. Ele nu au scop punitiv, ci se urmărește ajutarea celui care a păcătuit să își redobândească sănătatea spirituală. Ele vizează totodată menținerea sănătății spirituale a bisericii locale. Fiecare biserică locală trebuie să aibă puse la punct procedurile de corectare a membrilor ei. Aceste proceduri trebuie formulate cu multă grijă și după multă rugăciune.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ În 1 Corinteni 5:5 aflăm că obiectivul măsurilor disciplinare este: „nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus”. Ce înseamnă aceste cuvinte? Ce impact au ele asupra modului în care înțelegi natura biblică a menținerii disciplinei în biserică?
- ◆ Analizează diagrama din Figura 17.1. De ce procedura diferă în cazul liderilor?
- ◆ Descrie experiențele pozitive sau negative pe care le-ai trăit în luarea unor măsuri disciplinare în biserică. În ce mod au fost aplicate principiile biblice în situațiile respective?
- ◆ Care este obiectivul menținerii disciplinei în biserică?

Plan de acțiune

- ◆ Citește 1 Corinteni 11:29-32 și răspunde la următoarele întrebări:
 1. De ce existau printre credincioși oameni slabi sau bolnavi?
 2. Care era pedeapsa finală?
 3. De ce îi pedepsește Dumnezeu pe copiii Săi?
- ◆ Citește Galateni 6:1-5 și răspunde la următoarele întrebări:
 1. Care sunt câteva din condițiile precizate de Pavel pentru câștigarea unui frate care a căzut?
 2. Care este „legea lui Hristos” despre care vorbește Pavel?
 3. În ce mod trebuie aplicată această lege pentru câștigarea unui frate care a păcătuit?

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Laney, J. Carl, *Guide To Church Discipline*, Bethany House, 1989.

Integritatea morală a plantatorilor de biserici

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Are o importanță strategică pe parcursul întregului proces, dar un caracter mai pregnant în etapa de consolidare și pregătire.

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-i încuraja pe plantatorii de biserici să se bucure de lucrurile bune pe care Dumnezeu li le-a dat, fiind totodată conștienți de cursele pe care Satana li le întinde prin folosirea greșită a banilor, prin ispitele de natură sexuală și prin tentația de a abuza de puterea pe care o dețin.

☛ Rezultatele dorite

Orice credincios sincer recunoaște că i se poate întâmpla să cadă la examenul integrității morale. După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să înțeleagă câteva dintre tacticile pe care le folosește Satana pentru a-l împiedica să se bucure de darurile bune ale Creatorului nostru;
- ◆ Să cunoască principiile fundamentale cu ajutorul cărora poate urmări într-un mod pro-activ integritatea morală în domenii în care, în general, se fac compromisuri.

☛ Schița lecției

Introducere

- I. Un trio popular: banii, sexul și puterea
- II. Principii generale referitoare la integritatea morală
- III. Foloasele integrității morale
- IV. Integritatea morală poate fi costisitoare

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Există tentația de a discuta detaliile dureroase ale unor căderi binecunoscute sau de a critica răul din viața noastră. Nu acesta este subiectul lecției. Cunoaștem prea bine problema; avem nevoie de soluții. Concentrați-vă asupra exemplelor pozitive din Scriptură și din experiența voastră personală.

Integritatea morală a plantatorilor de biserici

BANII, SEXUL ȘI PUTEREA

INTRODUCERE

Cuvântul „integritate” provine din latinescul *integritas* care înseamnă „deplinătate, caracter complet”. Rădăcina cuvântului — „integu” — înseamnă „neatinș, intact, întreg”. A fi integru înseamnă a fi temeinic, autentic, drept. Există în ebraică un termen cu acest sens, folosit în Vechiul Testament (*tome*): „întreg, complet, drept, corect din punct de vedere etic”. Integritatea, din punct de vedere biblic, înseamnă a întruni în vorbe și acțiunile tale standardele scrise ale lui Dumnezeu. Un om integru este un om care vorbește și trăiește asemenea Domnului nostru Isus Hristos (Dyer, p. X, XIV, XV).

Satana nu este prea creativ — gândește-te la eșecurile morale din lucrarea creștină; majoritatea sunt legate de bani, sex sau putere. Dumnezeu a dat daruri bune copiilor Săi, dar din pricina înclinației noastre de a păcătuți, de a obține câștiguri egoiste sau plăceri, folosim în mod greșit ceea ce El ne-a pus la dispoziție. Putem cădea atât de ușor la examenul integrității morale. Însă atunci când punem în slujba slavei lui Dumnezeu resursele noastre, sexualitatea noastră și influența pe care o putem exercita — toate acestea lucruri pot fi folosite în slujba Împărăției Sale.

Probabil pe Lucifer îl chinuie gândul că noi, care suntem cu puțin mai prejos decât îngerii (Evrei 2:6, 7) vom participa la judecarea sa. El vrea să ne înșele făcându-ne să ne îndoim de importanța integrității morale. El, cel care a dorit să-l fure lui Dumnezeu slava, continuă să stea la pândă pentru a fura slava pe care i-o vor aduce lui Dumnezeu comunitățile de credincioși pe care dorim noi să le înființăm. Ținta sa predilectă o reprezintă conducătorii; vrăjmașul credinței noastre va căuta să ne știrbească influența sau să ne uzurpe rolul conducător oferindu-ne ispitele dulci ale banilor, sexului și puterii. Metodele lui nu sunt noi.

Integritatea morală a plantatorilor de biserici afectează profund lucrarea lor; oamenii ascultă Evanghelia, iau aminte, devin ucenici, cresc din punct de vedere spiritual și se pregătesc să slujească la rândul lor altora — ce modele vor urma? Caracterul plantatorilor de biserici va avea inevitabil un impact, atât în bisericile locale înființate de ei, cât și în ceea ce privește reputația eforturilor depuse în zona sau țara respectivă. Noi suntem slabi, dar Cel care este în noi este mai mare decât cel care este în lume (1 Ioan 4:4).

I. UN TRIO POPULAR: BANII, SEXUL ȘI PUTEREA

A. Bunurile pe care le posedăm

Nu vorbim doar despre bani, ci despre tot ceea ce avem, indiferent că sunt resursele noastre personale sau ale bisericii (vezi și *Lecția 1* și *2*, *Secțiunea Isprăvnicie, Modulul 4*).

1. Avertismentele

Omului i s-a spus încă de la început să ia în stăpânire pământul; toate lucrurile create le-au fost date oamenilor, cea mai înaltă dintre ființele create (Gen. 1:28-30). Este normal să avem în proprietate diverse bunuri, pe care trebuie să le administrăm ca niște ispravnici ai lui Dumnezeu. Banii, bunurile noastre, resursele de care dispunem în general, sunt la dispoziția noastră și trebuie să le folosim cu înțelepciune. Necazul e că arareori considerăm că avem suficient; ne îndoim de înțelepciunea lui Dumnezeu. Ni se spune că iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor (1 Tim. 6:10). Lăcomia, pizma, poftele și celelalte păcate sunt alimentate de o poftă neistovită a ochilor. Din acest motiv învățăturile lui Isus din Biblie conțin mai multe referiri la bani decât la orice alt subiect; sunt mai multe chiar decât cele despre mântuire. Mântuitorul nostru înțelege lupta pe care o duce omul în acest domeniu și ne-a dat multe avertismente cu privire la pericolele care ne pasc atunci când fugim după bogății. Dumnezeu a dorit ca lucrurile materiale să

fie spre binele nostru (și ele POT fi spre binele nostru), însă de multe ori noi i-am deschis ușa lui Satana, lăsându-l să le folosească spre răul nostru.

2. Obiceiurile

Prima ispită a lui Isus din pustie a ținut de materialism (Matei 4:1-11). A fost invitat să transforme pietrele în pâine, dar Domnul a răspuns că omul nu trăiește doar prin bunurile pământești, ci prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Prioritatea noastră nu trebuie să fie obținerea hranei, banilor sau a bunurilor materiale. Antidotul acestei tendințe este să nu slăbim urmărind cunoașterea lui Dumnezeu și umblând pe căile Lui. Bunurile materiale sunt importante; ucenicii pescuiau pentru a avea ce mânca și pentru a obține un venit. Isus i-a încurajat pe cei ce-L urmau să-și plătească taxele, iar în Biserica Primară cei mai înstăriți i-au ajutat cu bunurile lor pe cei mai săraci. Ce anume are prioritate? — aceasta este problema; unde ne este comoara, acolo ne va fi inima. Ne mai mirăm atunci de ce inimile unora dintre noi sunt la fel de reci ca metalele prețioase?

Lucrătorul este vrednic de plata lui (Luca 10:7), iar cel care nu poartă de grijă de familia lui este mai rău decât un necredincios (1 Tim. 5:8). Poate și tânărul bogat considera că practică aceste principii (Luca 18:18-30), dar atunci când, răspunzându-i la întrebarea despre viața veșnică, Isus i-a spus să vândă tot ce are și să dea la săraci, el n-a putut asculta — prioritățile lui nu erau corecte.

Trebuie să ne întemeiem prioritățile pe faptul că tot ce avem Îi aparține lui Dumnezeu. Am fost cumpărați cu un preț și nu mai suntem ai noștri. Prin zeciuială și dărnicii contribuim la împlinirea funcțiilor comunității creștine. Dar fiecare dintre noi trebuie să fie un custode al banilor, bunurilor materiale sau resurselor pe care Dumnezeu ni le-a pus la dispoziție — și lucrul acesta este cu atât mai important în cazul liderilor, care trebuie să fie o pildă pentru ceilalți credincioși, mai ales în cazul plantatorilor de biserici. De multe ori în lucrarea creștină destinația banilor primiți poate fi schimbată; înainte de a face lucrul acesta, un ispravnic înțelept îi va consulta pe cei care au dăruit resursele respective sau pe alții care sunt responsabili de modul de administrare a acestora. Trebuie să avem deprinderi bune de administrare a resurselor, indiferent că vorbim de valori mici sau de valori mari. De aceea, un etalon potrivit pentru evaluarea potențialilor lideri este: „Ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri (Matei 25:21).

B. Curăția sexuală

Când vorbim despre sexualitatea umană recunoaștem că existența sexelor în creația lui Dumnezeu este un lucru bun; suntem diferiți și am fost creați unul pentru celălalt. Însuși Dumnezeu triunitar demonstrează frumusețea relațiilor neperversitate. Pentru că am fost creați pentru a avea părtașie, este logic să ne așteptăm să găsim tipare divine pentru relația noastră cu Hristos în relațiile dintre noi — dintre soț și soție, fiică și tată, bărbat și femeie. Simțim o atracție în relațiile dintre noi, și lucrul acesta ține de modul în care ne-a creat Dumnezeu — iar noi trebuie să fim ispravnici ai întregii Creații. Vom discuta despre întregul spectru al sexualității umane, de la simpla recunoaștere a diferențelor dintre sexe, până la relația fizică intimă.

1. Avertismentele

În grădina Eden, Adam și Eva se plimbau împreună și alături de Creatorul lor, fără a avea haine pe ei; sexualitatea lor era un lucru frumos, acceptat ca parte a planului lui Dumnezeu. Prin hotărârea Creatorului, femeia a fost luată din bărbat și era de o frumusețe mult apreciată de acesta. Când însă prin neascultare a intervenit păcatul, Adam și Eva au fost cuprinși de frică și rușine, iar lucrul acesta i-a făcut să încerce să-și confecționeze niște haine cu care să-și acopere organele sexuale. Erosul a fost astfel pângărit. Există diverse niveluri de relații între oameni, bune și acceptate ca parte a planului lui Dumnezeu, dar El a stabilit principiile pe care trebuie să le respecte aceste relații și a limitat forma cea mai intimă de unire la nivelul suprem de devotament reciproc. Liderii creștini nu sunt scutiți de poftele aprinse ale cărnii. Omul, în încăpățanarea lui răzvrătită că știe mai bine decât Dumnezeu ce este bun pentru el, încearcă în mod ostentativ să rupă frunzele de smochin, pentru a dezveli și a atenta la ce nu este al său. Dumnezeu nu se lasă batjocorit; căile Lui sunt desăvârșite.

2. Obiceiurile

Dacă Isus ar fi cedat în fața ispitei lui Satana de a accepta toate bogățiile pământului, ar fi putut fi acuzat de hedonism — păcatul de a face din plăcere scopul ultim al vieții. Hristos a refuzat să cedeze tentației și a repetat cuvintele Scripturii: „Pleacă, Satano!... Căci este scris: «Domnului, Dumnezeului tău să te închini, și numai Lui să-I slujești»” (Matei 4:10). Noi, plantatorii de biserici, suntem lideri cu viziune; știm încotro ne îndreptăm și suntem oameni pro-activi, nu reactivi. La fel stau lucrurile și în ceea ce privește dezvoltarea și păstrarea unui caracter moral; în mod deliberat refuzăm să acționăm conform zicalei: „Nu mai sta pe gânduri, fă-o” și călcăm pe urmele lui Iosif „fugind”. Să luăm în discuție exemplul acestui om — Iosif a acceptat standardele lui Dumnezeu; a rămas credincios și atunci când din fiul favorit a ajuns un rob înțemnițat. S-a ferit de ispită. A refuzat să cedeze în fața păcatului.

Pentru a-i acorda sexualității umane locul nobil care i se cuvine, este esențial să îi tratăm pe cei de sex opus într-un mod creștinesc: cu cinste. Relațiile corecte sunt rezultatul atitudinilor corecte, ca urmare a alegerilor deliberate pe care le facem. Cinstea este un dar al harului; ea revelează, prin noi, valoarea atribuită de Dumnezeu omului. Îi arată celuilalt că îl prețuiești. Îl cinștim pe celălalt fără să câștige acest drept și independent de ceea ce simțim sau de modul în care ne tratează el sau ea. Efeseni 5 ne spune să ne tratăm soțiile așa cum Își tratează Hristos Biserica — cu cinste. Dacă vom manifesta o înaltă prețuire față de toți cei de sex opus, tendința noastră omenească de a profita de ei își va pierde din forță. Binecuvântându-i astfel pe ceilalți ne păzim de pericolul de a folosi în mod greșit darul sexualității primit de la Dumnezeu.

Într-adevăr, majoritatea oamenilor îi evaluează pe ceilalți pe baza caracterului lor. Iar credințioșii în căsătorie este cel mai sacru test al caracterului unui bărbat sau al unei femei. Cea mai bună defensivă în căsătorie o reprezintă ofensiva: cultivarea unor relații de dragoste. Dar aceste instrucțiuni nu sunt valabile doar pentru cei căsătoriți, ci și pentru cei necăsătoriți, întrucât și ei sunt ispitiți.

C. Poziția ocupată și autoritatea deținută

Pentru că suntem lideri, având un oarecare grad de autoritate și ocupând o anumită poziție, exercităm o influență oarecare asupra oamenilor. A exercita influență înseamnă a avea putere. Dar, de regulă, mândria este cea care va decide spre al cui bine vom folosi puterea respectivă — spre binele nostru, sau al celorlalți. Puterea este o forță care poate fi folosită în scopuri rele sau pentru întărirea a ceea ce este bun. În calitate de plantatori de biserici, dorim să avem o influență puternică și benefică, pentru a-i ajuta pe ceilalți să devină ceea ce Dumnezeu îi dorește să fie.

1. Avertismentele

Când Duvalier, dictatorul din Haiti, a fugit în 1986, puterea interimară a fost preluată de un trio militar și civil, având ca obiectiv organizarea de alegeri democratice. Cu greu am putea găsi o ilustrație mai plastică a modului în care puterea corupe. În lunile care au urmat, un general de armată cunoscut pentru modul simplu în care se îmbrăca și vorba sa blândă, s-a transformat într-un autocrat uluitor. Cu fiecare apariție publică afișa tot mai multe medalii și trese pe uniformă, iar fața îi era tot mai schimonosită și maxilarele mai înclăștate. Puterea a corupt încă o dată, iar ocazia de a face drum justiției și libertății a fost sacrificată pe altarul mândriei și câștigului personal.

Orice plantator de biserici care evanghelizează, face ucenici sau îi echipează pe alții pentru lucrare, nădăjduiește să-i poată influența pe alții în bine, de dragul Domnului nostru. Exercițăm un anumit gen de putere deoarece conducem, dar puterea este o sabie cu două tășuri; ea poate deschide cărări noi pentru lucrarea lui Hristos sau poate corupe tentându-ne să facem uz de ea în scopuri egoiste. Un lider se află întotdeauna în pericolul de a depăși granițele și de a folosi puterea primită pentru a-și hrăni propria mândrie.

2. Obiceiurile

Diavolul a folosit mai multe tactici pentru a-L ispiti pe Domnul nostru, când se afla singur, la începutul lucrării Sale. Ispitindu-L să se arunce de pe streașina Templului ca să vadă dacă va trimite Tatăl îngerii să-L salveze, diavolul dorea ca Isus să fie exclusiv

pragmatic, să nu apeleze la credință. Dacă Isus ar fi cedat în fața păcatului pragmatismului, nu am mai putea vorbi despre cruce sau despre mântuire. Pragmatismul care se limitează doar la clipa de față este distructiv pe termen lung. Încă o dată Hristos a răspuns făcând apel la Scripturi, muștrându-l pe Satana că vrea să-L pună pe Dumnezeu la încercare. În mod regulat, noi, plantatorii de biserici suntem ispițiți să ne folosim puterea, să facem ceea ce ni se pare bun pe termen scurt; să fim pragmatici. Dar modul în care înțelegem noi să conducem diferă mult de cel al lumii. Modul în care vom folosi puterea va depinde de modul în care înțelegem conducerea creștină (vezi *Lecția 12, Secțiunea Conducere, „Liderul slujitor”*).

Dacă avem o viziune pentru viitor, a cărei împlinire este posibilă doar cu ajutorul lui Dumnezeu, dacă știm clar care sunt rezultatele pe care ni le dorim, nu vom putea să nu trăim în dependență de Dumnezeu. Doar prin puterea Lui vom parcurge drumul care ne stă înaintea. Și cu toate că, în calitate de lideri, s-ar putea să ni se alăture mulți oameni, nu vom uita că trebuie să-i îndemnăm să-l fie credincioși lui Hristos, nu nouă. Ființele umane nu au fost create pentru a se bucura de atenția și puterea de care beneficiază atât de frecvent unii lideri. Pentru a ne feri de ispite, trebuie să lucrăm în echipă și trebuie să fim gata să dăm socoteală în fața altora.

II. PRINCIPII GENERALE REFERITOARE LA INTEGRITATEA MORALĂ

Trebuie să căutăm „mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” (Matei 6:33). Dacă lucrurile cele mai importante nu ocupă locul de frunte, nici celelalte nu vor mai fi în ordinea corectă. Fără virtuțile supranaturale, virtuțile naturale se dovedesc neputincioase. Fără harul lui Dumnezeu nu putem fi buni. Fără dragoste, dreptatea se transformă în cruzime. Fără nădejde, curajul se transformă în disperare oarbă. Fără credință, înțelepciunea lumii acesteia este nebulie înaintea lui Dumnezeu. Cele două niveluri, cel natural și cel supranatural, trebuie să meargă mână în mână (Kreeft, p. 72, 73).

Avem parte de ispite, dar nu trebuie să deznădăduim; putem birui. Avem adevărul pe care ne putem bizui, iar biruința noastră asupra ispitei este o mărturie puternică în fața creștinilor și necreștinilor. Să călcăm pe urmele lui Hristos, care „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4:15).

Disponibilitatea de a da socoteală în fața altora s-a dovedit un ajutor prețios în lupta cu eșecurile și o sursă de încurajare pentru mulți. Ne putem alege în acest scop unul sau mai mulți prieteni apropiați ori tovarăși de lucru. Sau putem să ne alegem un grup mic, împreună cu care să ne rugăm, să avem părtașie și să studiem Biblia. Unii preferă un cadru formal, alții unul mai puțin formal, principiul însă rămâne în picioare: „Mai bine doi decât unul” (Ecl. 4:9, 10). Dacă ne lăsăm trași la răspundere de alții primim noi forțe în lupta pentru pământul scump al integrității morale.

Cursele sunt câștigate de cei care trec linia de sosire. Stăruința este atât de importantă încât mulți lideri alegă, dar puțini termină cu bine. Avem nenumărate exemple chiar în Biblie. Să alergăm în așa fel în alergarea care ne stă înaintea, încât să câștigăm. Să medităm la viața lui Iov și să adoptăm hotărârea de a privi dincolo de circumstanțele în care ne aflăm, spre viitor. „Dar El știe ce cale am urmat; și, dacă m-ar încerca, aș ieși curat ca aurul” (Iov 23:10). O asemenea statornicie este rezultatul îndreptării privirii noastre:

- ◆ *În interior, urmărind integritatea;* „Să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea” (Evrei 12:1);
- ◆ *În sus, urmărind statornicia;* „Să ne uităm țină la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre” (Evrei 12:2);
- ◆ *În exterior, în vederea slujirii altora;* „Urmăriți pacea cu toții, și sfințirea... nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu” (Evrei 12:14, 15);
- ◆ *Înainte, cu nădejde;* „Fiindcă am primit dar o împărăție, care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori, și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică” (Evrei 12:28).

III. FOLOASELE INTEGRITĂȚII MORALE

A. O viață liniștită

Când trăiești pe măsura convingerilor, ai pace în tine însuși. Așa numitele „nopti întunecate ale sufletului” sunt de multe ori urmarea compromiterii integrității.

B. O viață disciplinată

Un lider nu poate fi eficace dacă nu este disciplinat. Integritatea este piatra de căpătâi pe care se clădesc toate celelalte domenii ale vieții. Plantatorul de biserici suficient de disciplinat în URIAȘA problemă a integrității morale, va descoperi că îi vine mai ușor să fie disciplinat și în celelalte domenii ale vieții.

C. Respectul celorlalți

Plantatorii de biserici eficace știu că respectul și influența sunt consecința unei vieți integre. Pe termen lung, integritatea condiționează statutul de lider și dorința celorlalți de a te urma.

D. O moștenire pozitivă

Plantatorul de biserici care lasă ca moștenire integritatea morală lasă în urma sa un dar mult mai mare decât toate realizările sale din timpul nașterii respectivei biserici.

IV. INTEGRITATEA MORALĂ POATE FI COSTISITOARE

Plantatorii de biserici, fie ei necăsătoriți sau căsătoriți, lucrând singuri sau în echipă, vor descoperi că drumul spre integritatea morală nu este ușor. Luptele noastre cele mai puternice se pot dovedi tocmai mijloacele prin care Hristos lucrează în noi mai adânc caracterul Său și ne transformă în martori mai puternici ai Săi și ai căilor Sale. Suntem asigurați că va fi alături de noi și că avem la dispoziție puterea Sa, dacă rămânem în părtășie cu El. Nu ni se garantează însă obținerea succesului exterior. Nu știm dacă Zacheu a mai ajuns vreodată să aibă la fel de multă avere (Luca 19:8). Iosif a petrecut mai mulți ani în închisoare, acuzat pe nedrept, pentru că a preferat să fugă în loc să se atingă de nevasta lui Potifar (Gen. 39:12-20). Iar David a trebuit să se ascundă în continuare după ce a refuzat să preia puterea și să se atingă „de unsul Domnului”, când i s-a oferit această ocazie în peșteră (1 Sam. 24).

Poate ești chinuit de amintirea păcatului comis, a violării granițelor integrității morale. A fi cinstit este o virtute de preț și folositoare. Să mărturisim păcatul care ne înfășoară așa de lesne (Evrei 12:1) și să-L luăm pe Dumnezeu pe cuvânt. El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele. S-ar putea însă să existe datorii pe care trebuie să le plătim, boli pe care trebuie să le tratăm sau relații pe care trebuie să le vindecăm. Să ne asumăm responsabilitatea pentru trecutul nostru, fără a îngădui însă zilei de ieri să ne influențeze ascultarea pe care o dovedim astăzi sau mâine. Putem îmbrăca de aici încolo haina integrității morale, iar eforturile pe care le vom face în calitate de lideri duhovnicești sau plantatori de biserici vor putea fi încununare de foloasele unui caracter integru.

CONCLUZII

Plantatori de biserici, să nu ne lăsăm amăgiți! Poate că nu suntem ca Noe, dar lumea continuă să rădă de credincioși, iar necreștinii continuă să-și etaleze comportamentul păcătos. Standardele morale ale lumii de astăzi se aseamănă cu o corabie în derivă (integritatea morală a dispărut) și, ce este mai rău, dacă oamenii și-ar regăsi direcția, tot n-ar fi dispuși s-o urmeze (adevărul absolut este contestat). Misiunea noastră este să salvăm vieți și ea reclamă un caracter ca al lui Hristos și integritate morală. Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, ne oferă harta drumului. Bisericile locale sunt cărna societății, fiind chemate să fie sare și lumină — o invitație să revină la valorile morale și la părtășia cu Dumnezeu. Cei care Îl urmează pe Hristos și vestesc Evanghelia le adresează păcătoșilor chemarea de a se împăca cu Dumnezeu — și astfel unii cu alții.

Plantatorul de biserici, ai de jucat un rol strategic în planul lui Dumnezeu pe pământ. Amintește-ți al cui ești și comportă-te în consecință. Pentru plantatorul de biserici, integritatea morală este o necesitate fundamentală.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ În ce mod afectează eșecurile private ale cuiva, în domeniul integrității morale, lucrarea sa publică? Dar faptul că știm că un slujitor al lui Dumnezeu a comis un anumit păcat?
- ◆ Există vreo relație între înclinația de a ceda într-un anumit domeniu și șansele de a fi înfrânți în altul? În ce mod o trăire evlavioasă într-un domeniu ne ajută să ne păstrăm integritatea în celelalte?
- ◆ Ce efect are longevitatea în lucrare sau în funcția de conducere asupra integrității morale?
- ◆ În ce mod disponibilitatea de a da socoteală în fața altor credincioși ne ajută să ne păstrăm integritatea morală?
- ◆ În timp ce societatea insistă că regulile comportamentului moral trebuie schimbate, ce putem face noi pentru a împiedica compromiterea valorilor creștine?
- ◆ Am discutat în special problema banilor, sexului și puterii. Analizați posibilele legături dintre aceste domenii și alte domenii ale integrității morale și discutați despre ele — cinste, credincioșie, echilibru, compasiune, înfrânare, înțelepciune, bucurie, încredere, răbdare.

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Întreab-o pe soția ta (pe soțul tău) sau pe doi prieteni apropiați în ce domeniu integritatea ta morală este mai puțin evidentă.
- ◆ În funcție de concluziile la care vei ajunge (sau de ceea ce-ți pune Dumnezeu pe inimă, dacă te vei cerceta sincer înaintea Lui) roagă-te și fă-ți un plan de acțiune pentru a contracara tendința observată. Poate vei descoperi o problemă reală sau poate va fi doar nevoie să comunici mai mult celorlalți despre ceea ce faci.
- ◆ Pune în practică planul pe care ți l-ai făcut. Nu trebuie să fie complicat, ci specific.
- ◆ Discută cu soția/soțul tău și cu încă cel puțin unu sau doi prieteni apropiați lucrurile concrete pe care le-ai făcut și învățămintele pe care le-ai tras.
- ◆ Fă lucrurile sugerate mai sus în cel mult trei luni de la data la care ai studiat această lecție.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Dyer, Charles, *The Power of Personal Integrity*, Wheaton, IL, Tyndale House Publishers, 1997.
- ◆ Hendricks, Howard; ed. gen., *A Life of Integrity*, Sisters. OR, Multnomah Books, 1997.
- ◆ Kreeft, Peter, *Back to Virtue*, Ignatius, 1992.
- ◆ Searcy, Nelson, Hall, Chad and Edwards, Kelley, *SMARTLEADERSHIP — MONTHLY*, October 1998.

GRUPURI-CELULĂ

LECȚIA 12 CREAREA GRUPURILOR-CELULĂ ÎNTR-O BISERICĂ MAI VECHĂ

- I. Evaluare
- II. Planificarea și implementarea

LECȚIA 13 CELULELE DE SUPRAVEGHERE

- I. Supravegherea grupurilor-celulă
- II. Organizarea propriu-zisă a grupurilor-celulă
- III. Aplicația pentru lucrarea ta prin grupuri-celulă

ANEXA 13A GRUPURILE-CELULĂ: ULTIMUL PAS

Crearea grupurilor-celulă într-o biserică mai veche

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de pregătire

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a explica modul în care pot fi create și folosite grupurile-celulă într-o biserică mai veche.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să înțeleagă faptul că grupurile-celulă pot fi folosite în vederea întăririi unei biserici în domeniile părtășiei, facerii de ucenici, evanghelizării și formării de noi lideri;
- ◆ Să se gândească la impactul pozitiv și negativ al grupurilor-celulă asupra lucrărilor existente în biserică;
- ◆ Să înțeleagă pașii concreți pe care trebuie să-i facă pentru a forma grupuri-celulă în biserică;
- ◆ Să poată formula un plan de integrare a grupurilor-celulă într-o biserică mai veche.

☞ Schița lecției

I. Evaluare

II. Planificarea și implementarea

☞ Sugestii pentru coordonatori

Crearea grupurilor-celulă într-o biserică mai veche

INTRODUCERE

Bisericile care înțeleg că sunt chemate să dea naștere altor biserici pot folosi grupurile-celulă pentru a înființa astfel de biserici sau pentru revigorarea și creșterea propriei biserici. Părtășia, ucenicia și evanghelizarea din grupurile-celulă oferă ocazia împlinirii multora dintre funcțiile bisericii; ele sunt cărămizile de care are nevoie o biserică pentru a înființa noi biserici. Desigur, grupurile-celulă nu sunt singura modalitate prin care lucrul acesta poate fi realizat, dar constituie o metodă eficientă de revigorare a vieții bisericii și de plantare de noi biserici. Dacă se analizează foloasele lucrării prin grupuri mici, se poate constata că există numeroase motive în favoarea înființării unor grupuri-celulă într-o biserică tradițională.

Prin existența grupurilor-celulă într-o biserică devine posibilă dezvoltarea membrilor acesteia și întărirea relațiilor dintre ei. Petrecând mai mult timp împreună, credincioșii își află bucuriile și problemele și pot împlini porunca biblică de a ne iubi unii pe alții (Ioan 13:34-35) și de a ne purta poverile unii altora (Gal. 6:2).

Prin grupurile-celulă membrii unei biserici pot învăța să își identifice darurile duhovnicești, să și le dezvolte și să le folosească. În loc ca cea mai mare parte a lucrării să fie făcută doar de câțiva lideri în biserică (de multe ori suprasolicitați), tot mai mulți membri se vor implica în lucrarea de facere de ucenici, de hrănire spirituală a credincioșilor și de evanghelizare. De asemenea, în grupuri se pot forma noi lideri. Ca urmare a evanghelizării în grupuri mici, biserica va crește.

Totodată, grupurile-celulă schimbă dinamica lucrării dintr-o biserică. Conducerea bisericii trebuie să creadă în acest gen de lucrare și să se implice activ în ea. Înainte de a se forma grupuri-celulă într-o biserică, trebuie lămurite câteva chestiuni. O dată luată decizia de înființare a grupurilor-celulă liderii bisericii trebuie să își facă un plan în acest sens, iar apoi, sub călăuzirea Duhului, să îl aplice.

I. EVALUARE

Pentru a lua naștere grupuri-celulă într-o biserică mai veche trebuie analizate mai întâi atent câteva chestiuni. În această lecție vom presupune că un plantator de biserici a lucrat cu grupuri-celulă și dorește să înființeze asemenea grupuri-celulă și în biserica din care provine. În acest scop va trebui să stea de vorbă îndelung cu pastorul și conducătorii bisericii sale pentru a le explica în ce constă această lucrare și care sunt avantajele ei, cât și pentru a discuta cu ei câteva chestiuni care influențează această decizie. Chestiunile care trebuie discutate cu liderii bisericii, înainte de a înființa grupuri-celulă sunt:

A. Viziunea

Care este viziunea respectivilor lideri pentru biserică? Pot fi folosite grupurile-celulă pentru realizarea respectivei viziuni? Grupurile-celulă pot fi folosite ca temelie pentru o strategie de lucrare mai amplă. Presupunând că în respectivele grupuri se face evanghelizare și membrii bisericii se dezvoltă din punct de vedere spiritual, în ce mod se încadrează înmulțirea respectivelor grupuri-celulă în strategia generală de lucrare? Dorește respectiva biserică să crească? Dorește să dea naștere unor noi biserici? Dorește să-i trimită pe unii din membrii ei în alte orașe ca misionari într-o echipă? Liderii bisericii trebuie să hotărască modul în care se va încadra lucrarea grupurilor-celulă în viziunea de ansamblu a lucrării bisericii.

B. Implicarea liderilor

Unul dintre cei mai importanți factori pentru reușita formării de grupuri-celulă într-o biserică mai veche îl reprezintă angajamentul liderilor bisericii în acest sens. Ei trebuie să înțeleagă

avantajele, rolul și obiectivele lucrării grupurilor-celulă. Trebuie să înțeleagă că un grup-celulă nu este doar un grup mic de oameni care se adună laolaltă pentru a studia Biblia. Desigur, studierea Bibliei este unul din lucrurile pe care le vor face grupurile-celulă, dar nu acesta este principalul motiv al existenței lor. Scopul lor principal este de a permite angajarea în lucrare a întregului Trup al lui Hristos — în vederea împlinirii scopului bisericii: prin închinare, prin zidirea credincioșilor și prin evanghelizare. Sunt liderii bisericii gata să se angajeze în accentuarea acestui gen de lucrare? Ei vor trebui să dea dovadă de oarecare flexibilitate pentru a face ajustările necesare încorporării grupurilor-celulă în viața bisericii.

C. Lucrările care deja există

Înființarea grupurilor-celulă va fi un stimulent și un suport pentru lucrările de evanghelizare, formare de ucenici și formare de lideri. Trebuie analizat atent efectul pe care îl pot avea grupurile-celulă asupra lucrărilor care deja există în biserică. În unele biserici, lucrarea grupurilor-celulă va completa lucrările deja existente. S-ar putea întâmpla însă ca grupurile-celulă să „concoreze” sau să interfereze cu lucrările care deja există în respectiva biserică. În timp, s-ar putea ca lucrarea grupurilor-celulă să fie mai eficace decât lucrările care deja se desfășoară. De pildă, dacă biserica făcea evanghelizare prin vizite de la ușă la ușă, numărul de oameni convertiți prin această metodă, de regulă, este foarte mic. Dacă evanghelizarea prin relații, caracteristică grupurilor mici, se desfășoară bine, liderul vechii lucrări de evanghelizare s-ar putea simți „amenințat” de reușitele grupurilor-celulă. Astfel pot apărea probleme între cei care fac lucrarea „cum s-a făcut ea din totdeauna” și cei care lucrează prin grupuri-celulă.

Trebuie discutat cu fiecare lider de lucrare a bisericii ideea înființării grupurilor-celulă pentru a vedea reacția tuturor. Pot apărea conflicte? Va fi nevoie cumva ca unele lucrări (de exemplu, formarea de ucenici) să sufere modificări sau chiar să fie eliminate dacă vor fi înființate grupuri-celulă? Aceste întrebări trebuie discutate înaintea înființării grupurilor-celulă.

D. Tradiția vizavi de ideile noi

Ideea grupurilor-celulă li se poate părea stranie sau chiar înspăimântătoare unor membri mai vechi ai bisericii. Ei se pot opune înființării acestor grupuri, mai ales dacă nu au participat niciodată la acest gen de lucrare. Alteori oamenii se împotrivesc acestei idei deoarece, cândva, în trecut, au făcut parte dintr-un grup-celulă care a avut probleme. Trebuie alocat timp suficient pentru discuții cu membrii bisericii astfel încât să ajungă să înțeleagă în ce constă lucrarea prin grupuri-celulă și care este câștigul acestui gen de lucrare pentru biserică.

În funcție de biserică în discuție, principiul evanghelizării prin relații în grupuri mici poate fi destul de greu acceptat. Dacă membrii bisericii respective n-au făcut niciodată evanghelizare, sau dacă au făcut-o altfel, sau dacă se simt amenințați de ideea de a se împrieteni cu necredincioșii le va veni greu să accepte necesitatea înființării unor grupuri-celulă în care evanghelizarea prin relații să fie o prioritate.

E. Locul de întâlnire a grupurilor-celulă

Indiferent câte grupuri vor fi înființate pentru început, fiecare va trebui să aibă un loc unde să se întâlnească o dată pe săptămână. În unele culturi nu este nici o problemă ca aceste întâlniri să aibă loc în casele sau apartamentele credincioșilor. În altele problema locului de întâlnire se poate dovedi mai dificilă. Liderii bisericii trebuie să decidă unde se vor întâlni primele grupuri înființate, mai ales în lumina faptului că, pe viitor, în anii care urmează, ar putea fi înființate mult mai multe grupuri. Dacă respectivele grupuri vor crește și se vor înmulți, grupurile nou-formate unde se vor întâlni? Această problemă trebuie discutată înaintea înființării grupurilor-celulă, pentru a nu deveni o problemă mai târziu, când grupurile sunt pe punctul să se dividă.

F. Conducerea grupurilor

Tot înainte de a începe, liderii bisericii trebuie să hotărască cine poate deveni lider al primelor grupuri-celulă formate (vezi *Modulul 3, Secțiunea Grupuri-celulă, Lecția „Formarea de lideri pentru noile grupuri-celulă”*). Acești oameni trebuie pregătiți și formați pentru a fi în stare să conducă grupurile-celulă. Pregătirea lor va trebui să includă lecțiile despre grupurile-celulă

din aceste module, cât și cele despre conducere și metodele de studiu biblic. Pot fi parcurse și alte lecții din aceste manuale, în funcție de necesități și experiența oamenilor în cauză.

Încă de la înființarea primelor grupuri-celulă trebuie gândită și creată o structură de coordonare și supraveghere. Trebuie numit un coordonator al acestor lideri de grupuri-celulă care să se întâlnească cu ei cel puțin o dată pe săptămână pentru a-i îmbărbăta și ajuta să se perfecționeze. Respectivul coordonator poate decide să formeze un grup-celulă ai cărui membri să fie liderii grupurilor-celulă; prin grupul respectiv va încerca să îi ajute pe acești lideri să se dezvolte în continuare și să depășească problemele cu care se confruntă.

Reține că nu poți înființa mai multe grupuri decât numărul de lideri existenți pentru a prelua conducerea respectivelor grupuri. Unele biserici decid să împartă întreaga adunare în grupuri mici, în timp ce altele încep doar cu oamenii interesați de acest gen de lucrare. Dacă se lansează o invitație deschisă de înscriere în asemenea grupuri mici, se poate ajunge în situația de a exista mai mulți doritori decât numărul maxim de oameni care pot fi încorporați în primele grupuri din pricina numărului limitat de lideri pregătiți să preia conducerea unor asemenea grupuri-celulă.

Toate aceste chestiuni trebuie luate în considerare atunci când se ia în discuție ideea înființării de grupuri-celulă într-o biserică. După discutarea locului pe care îl vor ocupa aceste grupuri în lucrarea bisericii, liderii ei trebuie să se roage și să ceară călăuzirea lui Dumnezeu dacă să se angajeze în acest gen de lucrare sau nu. O asemenea decizie va avea un impact puternic asupra vieții membrilor bisericii, de aceea nu trebuie luată în mod ușuratic. Dacă Duhul Sfânt încuviințează înființarea de grupuri-celulă în biserică respectivă, atunci liderii bisericii trebuie să întocmească un plan de creare a acestor grupuri și să-l pună în aplicare.

II. PLANIFICAREA ȘI IMPLEMENTAREA

Planul de înființare a grupurilor-celulă într-o biserică este unic, reflectând caracteristicile distincte ale bisericii respective. Dar, deși detaliile diverselor planuri nu vor fi identice, pentru a genera o lucrare prin grupuri mici există câțiva pași pe care trebuie să-i parcurgă orice biserică.

A. Pasul 1 — Schițează o viziune în care să fie incluse grupurile-celulă

Pastorul și conducerea bisericii trebuie să înțeleagă obiectivul lucrării prin grupuri-celulă. Trebuie de asemenea să înțeleagă funcțiile unui grup-celulă, cât și modul în care se desfășoară lucrarea creștină într-un asemenea grup. Trebuie să poată explica foloasele lucrării prin grupuri-celulă celor care nu sunt obișnuiți cu acest gen de lucrare. Trebuie să aprobe și să încurajeze activitatea grupurilor-celulă în biserică.

Trebuie pusă la punct, cu multă rugăciune, o strategie generală de lucrare atent pregătită. În ce mod se vor încadra grupurile-celulă în viziunea și obiectivele bisericii? Vor fi ele doar un ajutor în vederea creșterii numerice a bisericii și în formarea de ucenici? Dorește biserică respectivă să dea naștere unei noi biserici? Dorește biserică respectivă să trimită echipe de misionari care să înființeze grupuri-celulă pentru a lucra în alte zone geografice? Strategia generală de lucrare va decide rolul și locul grupurilor-celulă.

B. Pasul 2 — Începe să împărtășești această viziune adunării

Pastorul și conducerea bisericii trebuie să înceapă să împărtășească respectiva viziune, cât și foloasele înființării de grupuri-celulă întregii adunări. Trebuie să explice membrilor bisericii modul în care respectivele grupuri vor contribui la atingerea obiectivelor bisericii, modul în care ele vor întări biserică și lucrarea acesteia. Fiecare membru al bisericii va trebui să înțeleagă folosul acestui gen de lucrare.

C. Pasul 3 — Selectează viitorii lideri și ocupă-te de formarea lor

Identifică oamenii din biserică dornici să conducă un grup-celulă și având calitățile necesare. Explică-le obiectivele acestei lucrări, câștigul pe care-l aduce ea, conceptele fundamentale. Cere-le să se roage, pentru a fi călăuziți de Dumnezeu dacă trebuie să se angajeze în acest gen de lucrare sau nu.

Stabilește o structură de coordonare și supraveghere a liderilor de grupuri-celulă. Trebuie să existe cel puțin un coordonator al acestora, care să îi ajute când au probleme și să le verifice

activitatea. O posibilitate de a face lucrul acesta este de a forma un grup-celulă ai cărui membri să fie viitorii lideri ai grupurilor-celulă. Acest grup ar trebui să se întâlnească timp de mai multe luni, înainte de a începe să se întâlnească celelalte grupuri-celulă din biserică. Astfel vor putea fi pregătiți liderii viitoarelor grupuri-celulă și vor putea câștiga experiență în acest gen de lucrare. Cel care va conduce respectivul grup de „lideri” trebuie să fie una și aceeași persoană cu cel care îi va coordona pe viitor pe liderii grupurilor-celulă. Și după înființarea grupurilor-celulă în biserică acest grup de lideri va trebui să continue să se întâlnească în mod regulat (probabil o dată pe lună). La întâlnirile respective vor avea părtașie unii cu alții, vor putea învăța lucruri noi și vor putea discuta problemele cu care s-au confruntat sau întrebările pe care le au.

Liderii viitoarelor grupuri-celulă trebuie pregătiți în toate aspectele lucrării prin grupuri-celulă. Minimul de pregătire trebuie să includă lecțiile despre grupuri-celulă, lecțiile despre studiu biblic și lecțiile despre conducere din aceste module.

D. Pasul 4 — Înființează grupurile-celulă

După ce grupul-celulă de „lideri” s-a întâlnit timp de mai multe luni, liderii viitoarelor grupuri-celulă trebuie să-și întocmească un plan de înființare a acestora. Când se va întâlni fiecare grup (adică în ce zi și la ce oră)? Unde se va întâlni fiecare grup? Dacă mai mulți oameni din adunare și-au exprimat dorința de a face parte dintr-un grup mic, cum se va decide cine cărui grup îi va aparține?

Trebuie făcute, mai multe pregătiri înaintea primei întâlniri a grupurilor-celulă (vezi *Modulul 2, Secțiunea Grupuri-celulă, Lecția 2, „Principiile conducerii grupurilor-celulă” și Lecția 3 „Înființarea unui grup-celulă”*). Coordonatorul liderilor grupurilor-celulă trebuie să îl ajute pe fiecare lider în parte să se pregătească pentru această primă întâlnire, deosebit de importantă.

Este utilă stabilirea unei date care să fie comunicată întregii adunări, astfel încât toți să se poată ruga pentru acest gen nou de lucrare și să aștepte cu nerăbdare nașterea ei. Astfel grupurile vor lua naștere într-o atmosferă pozitivă, de entuziasm.

E. Pasul 5 — lucrarea grupurilor-celulă trebuie evaluată și ajustată permanent

Conducerea bisericii trebuie să evalueze periodic progresul grupurilor-celulă. Ca și în cazul oricărui alt gen de lucrare, pe parcurs trebuie făcute ajustările necesare. Rămâneți deschiși călăuzirii Duhului Sfânt și rugați-vă în continuare pentru grupurile-celulă înființate și pentru liderii acestora, ca Dumnezeu să folosească lucrarea lor pentru zidirea bisericii și pentru împlinirea obiectivelor și țelurilor acesteia.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Având în vedere toate foloasele lucrării prin grupuri-celulă în domeniile părtașiei, uceniciei, evanghelizării și formării de noi lideri, există vreun motiv pentru care n-ar fi indicat ca toate bisericile să folosească acest gen de lucrare?
- ◆ Să presupunem că o biserică a decis să înființeze grupuri-celulă. Cum se poate evita „competiția” dintre lucrările care există deja în domeniul facerii de ucenici și al evanghelizării și lucrarea desfășurată în aceste domenii de grupurile-celulă?
- ◆ De ce este important să existe un coordonator al liderilor grupurilor-celulă din biserică? Care este rolul și care sunt responsabilitățile acestuia?
- ◆ De ce trebuie înființat un grup-celulă al „liderilor” format din viitorii lideri ai grupurilor-celulă, înaintea înființării respectivelor grupuri-celulă? Care este avantajul implicării conducerii bisericii în această celulă de „lideri”?
- ◆ Care este obiectivul primar al folosirii grupurilor-celulă într-o biserică mai veche?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Gândește-te la biserica din care consideri că faci parte. Care este viziunea acestei biserici? Dar obiectivele ei? Pot fi folosite grupurile-celulă pentru atingerea respectivelor obiective?
- ◆ Ce probleme sau dificultăți ar putea apărea în această biserică dacă ar lua naștere grupuri-celulă?
- ◆ Întocmește în scris un plan sumar de folosire a lucrării grupurilor-celulă în această biserică (sau în orice altă biserică cu care ești familiar). Cum ai pune în aplicare acest plan?
- ◆ Gândește-te la modul în care ar putea beneficia bisericile pe care le cunoști de lucrarea grupurilor-celulă. Cum le-ai încuraja să înființeze asemenea grupuri-celulă prin care să fie întărite și să își atingă obiectivele? Ai fi gata să ajuți o biserică să înceapă o asemenea lucrare prin grupuri mici? Gândește-te bine la răspunsul pe care-l dai la această întrebare și cere călăuzirea lui Dumnezeu.

Celulele de supraveghere

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de multiplicare

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de-l a motiva pe fiecare cursant să conceapă o structură de supraveghere prin care să fie promovată dezvoltarea lucrării prin grupuri-celulă.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să înțeleagă necesitatea existenței unei structuri de supraveghere în lucrarea prin grupuri-celulă și avantajele acesteia;
- ◆ Să cunoască responsabilitățile și rolul fiecărei persoane dintr-o structură de supraveghere și modul în care oamenii respectivi pot contribui la creșterea și reușita lucrării celulelor;
- ◆ Să întocmească un plan de implementare a unei structuri de supraveghere în propria lucrare prin grupuri-celulă, dacă o asemenea structură nu există deja.

☞ Schița lecției

- I. Supravegherea grupurilor-celulă
- II. Organizarea propriu-zisă a grupurilor-celulă
- III. Aplicația pentru lucrarea ta prin grupuri-celulă

☞ Anexe

Anexa 13A Grupurile-celulă: Ultimul pas

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ În secțiunea „Plan de acțiune” cursanților li se cere să citească *Anexa 13A „Grupuri-celulă: Ultimul pas”* și să întocmească un plan de înființare a unei structuri de supraveghere pentru lucrarea prin grupurile-celulă. Deoarece aceasta este ultima lecție despre grupurile-celulă, asigură-te că respectivul plan este verificat de o persoană competentă — fie de tine, fie de un alt coordonator.

Celulele de supraveghere

SUSȚINEREA ȘI COORDONAREA LIDERILOR GRUPURILOR-CELULĂ

INTRODUCERE

O echipă formată din trei misionari (Petru, Sandu și Mihai) a lucrat în ultimii trei ani într-un oraș cu aproximativ 35.000 de locuitori. Fiecare dintre ei a înființat mai multe grupuri-celulă, dintre care unele s-au divizat de mai multe ori. Dacă cineva ar lua în considerare numărul de grupuri care se întâlnesc și numărul de oameni care au fost mântuiți, lucrarea lor ar putea fi considerată încununată de succes, până în acest punct.

Dar, pe măsură ce grupurile continuă să crească numeric și să se dividă, Petru, Sandu și Mihai sunt din ce în ce mai frustrați. Fiecare dintre ei întâmpină probleme în formarea de noi lideri și au întrebări pe care nu au cu cine să le discute. Sunt atât de ocupați încât rar se întâlnesc unul cu celălalt și fiecare pare să fie absorbit de propria lucrare. Când Petru, Sandu și Mihai au început să lucreze în orașul respectiv, viziunea lui Petru era de a înființa mai multe biserici noi, pornind de la grupuri-celulă. Mai târziu însă, fiecare a devenit atât de ocupat cu propriile sale grupuri încât nimeni nu mai discută despre această idee.

Petru, Sandu și Mihai nu știu că mai multe grupuri înființate recent întâmpină probleme în care ar putea fi ajutați de liderii mai vechi, cu mai multă experiență. Două grupuri intenționează să organizeze acțiuni de evanghelizare în exact aceeași zonă a orașului, în timp ce zone întinse din el rămân descoperite. Lui Petru îi pare bine că celulele continuă să crească din punct de vedere numeric și să se dividă, dar crede că s-ar putea face mai mult dacă s-ar găsi o modalitate de a coopera unii cu alții și de a-și armoniza acțiunile.

În scenariul prezentat mai sus, Petru nu realizează că lipsește un aspect administrativ în lucrarea respectivelor grupuri-celulă. Cineva trebuie să asigure supravegherea respectivelor celule, pentru a le organiza și coordona eforturile de evanghelizare a orașului.

Din păcate, pentru mulți oameni angajați în lucrare, cuvântul „administrare” este asociat cu o muncă plicticoasă de birou, de aranjare a hârtiilor, cu nenumărate întreruperi inutile. Alteori „administrarea” este asociată cu deținerea autorității, existența unei structuri ierarhice și de control, și din acest motiv oamenii doresc să o evite în lucrarea creștină. Dar o administrare bine pusă la punct, care funcționează corect, contribuie la folosirea eficientă a resurselor lui Dumnezeu, conducând la rezultate mai bune în lucrare.

Administrarea reprezintă un aspect esențial al lucrării prin grupuri-celulă și este absolut necesară pentru nașterea unei mișcări de plantare de biserici prin lucrarea grupurilor-celulă. Administrarea sub forma unei structuri de supraveghere este o componentă necesară a viziunii mai largi de lucrare, mai ales în punctul în care grupurile-celulă cresc numeric și încep să se dividă.

I. SUPRAVEGHEREA GRUPURILOR-CELULĂ

În general vorbind, „supraveghetorul” este un om care supraveghează și coordonează munca altui om. El răspunde de calitatea muncii respective și de realizarea ei într-un anumit timp. În cazul lucrării prin grupuri-celulă este necesară existența unor „supraveghetori” care să îi ajute pe liderii grupurilor-celulă în „munca” pe care o desfășoară un grup-celulă. Acești supraveghetori nu „controlează” liderii grupurilor-celulă, nici nu-i obligă să acționeze într-un anumit mod, preferat de ei; datoria lor este de a-i ajuta prin înțelepciunea și experiența lor, oferindu-le sfaturi practice liderilor grupurilor-celulă pentru a avea o lucrare cât mai eficientă.

A. Importanța supravegherii

Indiferent în ce mod sunt folosite grupurile-celulă în lucrare, trebuie evaluat atent modul în care va fi supravegheată lucrarea respectivelor grupuri-celulă în contextul respectiv de lucrare. Supravegherea lucrării grupurilor-celulă este necesară din mai multe motive:

Coordonare: Grupurile care sunt supravegheate au o structură de conducere având rolul de coordonare a eforturilor grupurilor în lumina strategiei generale de lucrare. Fiecare grup-celulă își desfășoară lucrarea sa, dar eforturile tuturor grupurilor sunt coordonate astfel încât să contribuie împreună la realizarea unui proiect mai larg. Această coordonare este posibilă deoarece există cineva care are „ imaginea de ansamblu”, imagine care nu se limitează doar la ceea ce se întâmplă în cadrul unui anumit grup-celulă.

De pildă, să presupunem că obiectivul principal urmărit prin lucrarea grupurilor-celulă este cel de evanghelizare a unui întreg oraș sau sat și de înființare a trei noi biserici. Dacă eforturile celulelor sunt coordonate, grupurile se vor putea răspândi în tot orașul, fără să se „suprapună”. Se vor aduna date despre diversele zone-ținte din oraș și fiecare grup-celulă își va asuma responsabilitatea pentru o anumită zonă pe care va încerca să o evanghelizeze. În felul acesta celulele vor putea vesti Evanghelia într-un mod eficace în întregul oraș. Când se va apropia momentul înființării noilor biserici, coordonarea va asigura distribuția echilibrată și judicioasă a celulelor în bisericile care vor fi înființate.

Călăuzire: Dacă există o structură de supraveghere, fiecare lider de grup-celulă va avea la cine să apeleze când are întrebări, probleme sau dificultăți. De asemenea, în modul acesta există o structură cu ajutorul căreia liderii grupurilor-celulă pot învăța unii de la alții, cât și de la alți lideri, cu mai multă experiență. În loc ca fiecare lider de grup-celulă să se frământa de unul singur cu propriile sale probleme sau întrebări, are la cine să apeleze pentru a fi ajutat sau a primi un sfat.

Liderii grupurilor-celulă slujesc în mod permanent oamenilor din grupurile lor, încercând să le împlinească nevoile, însă ei nu sunt slujiți de nimeni. Unul dintre cele mai importante aspecte ale supravegherii este cel al îngrijirii și hrănirii spirituale a liderilor grupurilor-celulă. O modalitate practică de realizare a acestui deziderat este să se creeze un grup-celulă din „lideri”, în care liderii diverselor grupuri-celulă să se întâlnească pentru a le fi împlinite nevoile și pentru a învăța unii de la alții.

Răspundere: Fiecare grup-celulă își are propriile obiective prin atingerea cărora contribuie la strategia mai largă de lucrare. Liderii grupurilor-celulă trebuie să fie răspunzători în fața cuiva de modul în care ating respectivele obiective. Obiectivele fiecărui grup pot fi evaluate periodic și ajustate, dacă este cazul. Acest aspect este important mai ales în cazul liderilor care conduc pentru prima dată un grup, cât și în cel al grupurilor recent înființate; membrii acestor grupuri trebuie îndemnați să se roage cerându-l lui Dumnezeu să îi călăuzească în privința obiectivelor realiste pe care trebuie să și le propună pentru grupul lor. În loc să „aștepte să se întâmple ceva”, liderul unui grup-celulă care este răspunzător în fața cuiva de rezultatele obținute se va strădui să facă ceea ce Dumnezeu a pus pe inima membrilor grupului său.

Integritate: Unul din avantajele lucrării prin grupuri-celulă este acela că cei nou convertiți pot crește din punct de vedere spiritual și se pot forma noi lideri. Dar râvna excesivă amestecată cu lipsa de maturitate poate fi periculoasă. Un grup-celulă poate devia și poate începe să interpreteze greșit și/sau să aplice greșit Scriptura. O structură de supraveghere asigură „verificarea” necesară oricărui grup-celulă, pentru a evita exagerările, extremele sau chiar ereziile. Un grup lăsat de capul lui poate sfârși prin a interpreta defectuos învățătura Cuvântului lui Dumnezeu.

B. Structura de supraveghere

Indiferent de modul în care vor fi supravegheate grupurile-celulă, conceptul de bază nu se schimbă: coordonarea și ajutorarea liderilor grupurilor-celulă în efortul lor de a sluji oamenilor și de a contribui la dezvoltarea lucrării creștine trebuie să se desfășoare într-un mod structurat.

Liderul oricărui grup-celulă are nevoie de un „mentor” care să îl ajute în problemele pe care le ridică lucrarea prin grupuri-celulă. Acest mentor va ajuta respectivul grup să-și coordoneze eforturile cu cele ale celorlalte grupuri, va oferi sugestii practice și soluții, îl va trage la răspundere pe liderul grupului de modul în care au fost realizate obiectivele pe care și le-au

propus și va veghea asupra învățurii și creșterii spirituale atât a liderului, cât și a membrilor grupului.

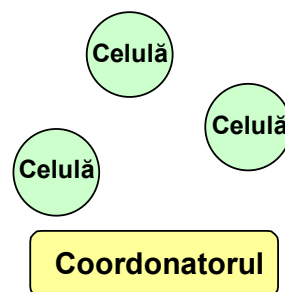
Într-o structură obișnuită de supraveghere a grupurilor-celulă există, de regulă, două niveluri de mentori. Vom numi primul nivel de mentori *coordonatori*; aceștia vor lucra nemijlocit cu liderii grupurilor-celulă. Vom numi cel de-al doilea nivel de mentori *supraveghetori*; aceștia vor lucra în primul rând cu coordonatorii. Atât coordonatorii, cât și supraveghetorii au roluri și responsabilități specifice.

Să analizăm modul în care fiecare dintre cele două tipuri de mentori poate contribui la dezvoltarea grupului-celulă și a lucrărilor desfășurate de aceste grupuri:

1. *Coordonatorul*

Deoarece rolul coordonatorului este în primul rând de a-i ajuta pe liderii grupurilor-celulă și a-i învăța, înainte de a fi numit în această funcție el trebuie să fi fost un lider de grup-celulă. Pentru a avea rezultate în lucrare liderii grupurilor-celulă au nevoie de un mentor. Iată câteva domenii în care coordonatorul trebuie să se implice în lucrarea unui lider de grup-celulă:

- ◆ Dezvoltarea spirituală personală
- ◆ Rezolvarea problemelor apărute în grup
- ◆ Formarea de lideri ucenici
- ◆ Planificare și asumarea răspunderii
- ◆ Formarea deprinderilor necesare în lucrare
- ◆ Îmbărbătare și rugăciune

Coordonatorul trebuie să se întâlnească în mod regulat cu liderii grupurilor-celulă. În unele cazuri aceste întâlniri au loc săptămânal, alteori doar o dată pe lună. Pot fi întâlniri informale sau coordonatorul poate decide să înființeze un grup-celulă al „liderilor”. În aceste întâlniri liderii grupurilor-celulă pot pune întrebări, își pot discuta problemele și pot învăța din experiențele celorlalți lideri. Coordonatorul trebuie, de asemenea, să stea de vorbă cu fiecare lider în parte, cât și cu familiile lor, pentru a-i cunoaște mai bine și pentru a înțelege mai bine ce se întâmplă în viața lor. Trebuie să aibă loc întâlniri informale de discuții și părtașie — de pildă o masă luată împreună sau o cană de ceai/cafenea acasă la respectivul lider.

Unul din cele mai dificile aspecte ale lucrării unui lider de grup-celulă este cel al formării unui lider-ucenic. Majoritatea liderilor noi de grupuri-celulă nu s-au implicat niciodată în formarea altcuiva pentru a deveni lider, de aceea vor avea multe întrebări în legătură cu acest subiect și vor întâmpina multe probleme. Coordonatorul le poate sugera soluții practice la problemele cu care se confruntă, născute din experiența dobândită de el însuși în formarea liderilor în grupurile-celulă în care a fost implicat.

Coordonatorul are responsabilitatea de a se asigura că liderii grupurilor-celulă stabilesc obiective pentru lucrarea lor și își fac planuri în vederea atingerii acestora. El trebuie să le ceară socoteală de măsura în care ating respectivele obiective. În acest scop trebuie definit un „cerc al responsabilității” pentru a ajuta fiecare grup să înțeleagă zona geografică în care lucrează, cât și segmentul de populație vizat. Coordonatorul trebuie totodată să-i ajute pe liderii grupurilor-celulă să întocmească planuri de divizare a grupurilor-celulă și să le respecte. În plus, fiecare lider al unui grup-celulă trebuie să aibă planuri individuale pentru dezvoltarea spirituală a fiecărui membru din grup, cât și planuri pentru evanghelizare sau alte activități ale grupului. Evaluarea regulată și ajustarea acestor planuri este esențială pentru dezvoltarea și reușita fiecărui grup-celulă.

Coordonatorul trebuie totodată să se asigure că fiecare lider de grup-celulă va continua să învețe lucruri noi, să se dezvolte, să se pregătească mai bine pentru o lucrare roditoare. Coordonatorul trebuie să se silească să le ofere el însuși învățătura de care au nevoie, în funcție de nevoile din viața sau lucrarea lor. Învățătura oferită trebuie să fie practică, adresându-se situațiilor și problemelor concrete cu care se confruntă liderii respectivi.

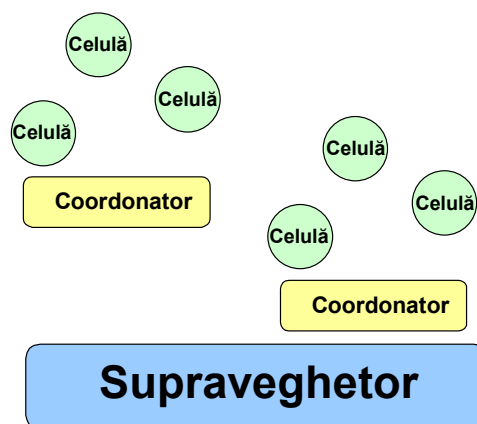
Este recomandabil ca, din când în când, coordonatorul să viziteze grupurile-celulă, pentru a înțelege mai bine ce anume se studiază sau se învață în aceste grupuri. Contextul lucrării diferă de la caz la caz, dar este de dorit să se țină evidența membrilor din fiecare grup, a vizitatorilor, a locului în care se întâlnesc, a problemelor nerezolvate cu care se confruntă liderii respectivelor grupuri.

Coordonatorul trebuie să se roage pentru problemele particulare din viața lor personală sau din grupurile lor, atât împreună cu respectivii lideri, cât și singur. Trebuie în mod constant să caute noi modalități de-a le veni în ajutor, pentru a avea un impact mai mare în lucrarea lor, pentru a crește și a deveni tot mai mult asemenea lui Hristos.

Având în vedere timpul și energia pe care coordonatorul trebuie să le consacre fiecărui lider de grup-celulă, nu ar trebui să aibă în responsabilitatea sa mai mult de patru sau cinci grupuri-celulă.

2. *Supraveghetori*

Rolul supraveghetorului diferă de cel al coordonatorului în principal prin faptul că nu interacționează direct cu liderii grupurilor-celulă — el lucrează în primul rând cu coordonatorii. Supraveghetorul trebuie să fie un om cu multă experiență în lucrarea grupurilor-celulă, care a fost la rândul său lider de grup-celulă și coordonator. Supraveghetorul se ocupă de viața și lucrarea fiecărui coordonator, cât și de lucrarea, în ansamblu, a grupurilor-celulă și de direcția acestora. Supraveghetorul este mentorul coordonatorilor la fel cum coordonatorii sunt mentorii liderilor grupurilor-celulă.

Supraveghetorul trebuie să se întâlnească cu coordonatorii în mod regulat, cel puțin o dată pe lună. În aceste întâlniri coordonatorii îi vor împărtăși progresul făcut de fiecare grup-celulă, activitățile în care sunt implicate acestea. Pentru o evidență mai clară, supraveghetorul poate decide utilizarea unor formulare pe care coordonatorii să le completeze cu date despre grupurile-celulă de care răspund.

Una dintre cele mai importante funcții ale supraveghetorului este de a monitoriza efortul coordonat al grupurilor-celulă. Supraveghetorul trebuie să aibă în minte „imaginea de ansamblu” a lucrării și trebuie să se asigure că fiecare coordonator înțelege foarte clar rolul fiecărui grup-celulă în planul respectiv. De exemplu, obiectivul unei anumite lucrări prin grupuri-celulă este de a înființa două biserici noi într-o anumită zonă din oraș. Doi coordonatori vor lucra cu grupuri-celulă independente, în timp ce al treilea coordonator are în responsabilitatea sa atât grupuri-celulă independente, cât și grupuri-celulă înființate într-o biserică mai veche. Supraveghetorul are responsabilitatea de a-i ajuta pe coordonatori să înțeleagă modul în care toate aceste grupuri-celulă pot coopera pentru a da naștere celor două noi biserici și care sunt pașii pe care trebuie să-i parcurgă în acest scop.

Dacă apar probleme în grupurile-celulă sau în viața unui coordonator, supraveghetorul este gata să-l ajute, ascultând, rugându-se, dând sfaturi. Supraveghetorul trebuie să se roage în mod regulat pentru fiecare coordonator în parte, cât și pentru orice altă problemă deosebită care poate apărea în grupurile-celulă.

Unele programe de lucrare prin grupuri-celulă prevăd întâlniri regulate ale tuturor membrilor grupurilor-celulă (de regulă, o dată pe lună) pentru închinare, părtășie și învățătură. Uneori aceste întâlniri sunt numite adunări de „celebrare”. Dacă au loc asemenea întâlniri, ele vor fi conduse de un supraveghetor (sau de un coordonator, dacă nu există un supraveghetor) ajutat de unul sau mai mulți coordonatori.

II. ORGANIZAREA PROPRIU-ZISĂ A GRUPURILOR-CELULĂ

De multe ori organizarea propriu-zisă a lucrării grupurilor-celulă va stabili forma pe care trebuie să o ia structura de supraveghere. În continuare sunt prezentate câteva exemple de angajare a grupurilor-celulă în lucrare, cât și tipurile de structuri de supraveghere care pot fi folosite în fiecare situație în parte:

A. Modelul 1: grupuri-celulă care înființează o biserică tradițională cu celule

În această situație, unul sau mai multe grupuri-celulă inițiale cresc și se divid. Când se atinge un anumit număr total de oameni care participă la întrunirile grupurilor (probabil un total de 50 de oameni), se ia decizia înființării unei biserici noi, de tip tradițional. Această biserică va avea un loc de întâlnire central, cu un serviciu de închinare tradițional, potrivit contextului și culturii locale. Biserica va continua să folosească lucrarea grupurilor-celulă pentru evanghelizare, părtășie, ucenicie și creșterea ei în continuare. Ea poate iniția de asemenea programe tradiționale de lucrare precum școala duminicală, întâlnirile femeilor, acțiuni de evanghelizare a copiilor la sfârșit de săptămână etc.

În acest caz, cu mult timp înainte să fie înființată biserica este necesar să existe o structură de supraveghere. Acest model presupune existența cel puțin a unui coordonator care să supravegheze lucrările desfășurate de diversele grupuri și să-i ajute pe liderii acestora să își coordoneze eforturile de înființare de biserici. După înființarea bisericii, grupurile-celulă vor continua să crească din punct de vedere numeric și să se dividă, iar coordonatorul ar putea fi numit „diacon” sau „prezbiter” responsabil cu lucrarea grupurilor-celulă.

B. Modelul 2: Grupuri-celulă care înființează o biserică din grupuri-celulă

O biserică din grupuri-celulă diferă de o biserică tradițională prin faptul că nu are o clădire proprie, servicii regulate de închinare duminică dimineața sau „programe” ale întregii biserici. Biserica este compusă din grupurile-celulă propriu-zise, iar toate funcțiile bisericii au loc în grupuri-celulă, inclusiv botezul și Cina Domnului. Grupurile-celulă se întâlnesc regulat (o dată pe lună) pentru o adunare „de sărbătoare” — o întâlnire de îmbărbătare, părtășie, închinare și/sau învățătură. În zonele în care mișcarea grupurilor-celulă a atins proporții mari, pentru a încăpea toți membrii grupurilor-celulă este necesară uneori închirierea unor săli mari de spectacol sau chiar a unor stadioane. Aceste celule sunt considerate parte a unei singure biserici mari.

De multe ori structura de supraveghere în cazul bisericii din grupuri-celulă este simplă, de tip ierarhic. Fiecare cinci grupuri-celulă au un coordonator și există un supraveghetor la fiecare cinci coordonatori. Dacă numărul grupurilor este foarte mare, este necesară înființarea unui nou nivel de mentori care să lucreze cu coordonatorii; liderii de la acest nivel sunt numiți uneori „pastorii celulelor”.

C. Modelul 3: O biserică mai veche înființează grupuri-celulă

O biserică mai veche poate dori să înființeze grupuri-celulă pentru părtășie, evanghelizare și ucenicie (vezi *Secțiunea Grupuri-celulă, Lecția 12*). Conducerea respectivei biserici trebuie să stabilească câte grupuri sunt necesare/pot fi înființate pe baza numărului de membri ai bisericii și a numărului de oameni care pot fi pregătiți pentru a deveni lideri de grupuri-celulă. În timp, o dată cu creșterea și divizarea grupurilor-celulă, biserica va crește din punct de vedere numeric.

De regulă, structura de supraveghere folosită în asemenea situații face apel la liderii bisericii pentru a îndeplini rolurile de coordonatori și supraveghetori. Diaconii sau prezbiterii pot fi coordonatorii, iar pastorul (sau echipa de pastori) poate fi alegerea logică pentru rolul de supraveghetor. Pe măsură ce grupurile vor crește și se vor diviza, de cele mai multe ori liderii grupurilor-celulă vor începe să îndeplinească rolul de coordonatori și chiar de supraveghetori.

D. Modelul 4: Mai multe grupuri-celulă cresc, se divid și „alimentează” bisericile locale din zonă

Nu este obligatoriu ca grupurile-celulă să înființeze imediat biserici noi. Ar putea fi o variantă mai bună ca ele să zidească și să întărească bisericile locale existente în zonă, astfel încât acestea să dea naștere în timp unor biserici-fiică. Grupurile-celulă sunt independente de

bisericile existente. Oamenii care se convertesc în grupurile-celulă sunt încurajați să participe la întâlnirile unei biserici locale. De multe ori aceștia vor continua să facă parte din grupul-celulă, fiind totodată membri ai unei biserici locale.

În această situație, unul din liderii grupurilor-celulă poate îndeplini rolul de coordonator, pentru a organiza eforturile respectivelor grupuri de a zidi biserici existente. Dacă, în timp, una sau mai multe biserici existente doresc să înființeze grupuri-celulă, va trebui creată o structură de supraveghere diferită.

III. APLICAȚIA PENTRU LUCRAREA TA PRIN GRUPURI-CELULĂ

Titlurile alese pentru persoanele din structura de supraveghere — de coordonator sau supraveghetor — nu sunt importante. În funcție de contextul specific de lucrare, poți alege orice titlu crezi că ar fi mai potrivit și mai ușor de înțeles de către oameni. Important este să existe oameni care să îndeplinească funcția de coordonator și supraveghetor, indiferent de structura de supraveghere aleasă. Este nevoie de acești oameni pentru ca grupurile-celulă să atingă obiectivele pe care Dumnezeu le-a pus pe inima membrilor lor.

Contextul în care te afli va determina cine anume va îndeplini aceste roluri de conducere. Dacă sunt înființate grupuri-celulă independent de bisericile existente, de regulă liderul de grup-celulă cu cea mai mare experiență va îndeplini rolul de coordonator, după ce grupurile au început să crească numeric și să se dividă.

Poate lucrezi cu grupuri-celulă într-o biserică tradițională pentru a o ajuta să crească (și în cele din urmă să dea naștere unor noi biserici). În această situație va trebui să acționezi cu multă înțelepciune și cu mult tact în alegerea oamenilor care vor îndeplini rolurile de coordonatori și supraveghetori. Este de dorit ca respectivii oameni să fi fost ei înșiși lideri ai unor grupuri-celulă și să aibă cât mai multă experiență în acest tip de lucrare. Într-o biserică tradițională pot apărea foarte repede probleme dacă sunt numiți în această funcție lideri mai vechi din biserică fără experiență în acest gen de lucrare. Într-o asemenea situație este nevoie de multă rugăciune și de mult discernământ. Dacă nu ai de ales și trebuie să folosești lideri „fără experiență” pentru aceste posturi, încearcă să-i ajuți să înțeleagă conceptele care stau la baza acestui gen de lucrare, foloasele ei și elementele care o disting de alte tipuri de lucrare. Cu timpul, liderii formați în grupurile-celulă pot ocupa aceste funcții de conducere din structura de supraveghere.

Din păcate, unul dintre primele lucruri la care ne gândim atunci când vedem orice tip de structură ierarhică este posibilitatea de a controla ce fac alții. Este foarte important să se înțeleagă faptul că o structură de supraveghere nu există pentru a controla lucrările diverselor grupuri-celulă. În loc să controleze grupurile-celulă, toți liderii dintr-o structură ierarhică trebuie să facă tot ce le stă în puteri pentru a ajuta grupurile-celulă să facă mai bine lucrarea la care le-a chemat Duhul Sfânt, indiferent care este aceasta. O mișcare a grupurilor-celulă, sub călăuzirea Duhului Sfânt, este de fapt o mișcare „necontrolată” din punctul de vedere a intervenției umane. Trebuie să ascultăm cu credințioasă de Dumnezeu, să ne lăsăm în întregime în seama Lui să ne folosească cum dorește viețile, timpul și priceperea pe care ne-a dat-o, slujind altora prin grupuri-celulă.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Explicați de ce, în cazul lucrării grupurilor-celulă, este necesară o structură de supraveghere de un gen oarecare. De ce n-ar fi mai bine ca grupurile-celulă să fie lăsate să facă orice doresc?
- ◆ Care sunt avantajele înființării unei asemenea structuri de supraveghere?
- ◆ Rezumați în cuvintele voastre funcțiile administrative care trebuie să existe într-o lucrare incipientă prin grupuri-celulă.
- ◆ Dacă ești implicat într-o lucrare a grupurilor-celulă, dar nimeni nu îndeplinește rolul de coordonator, cine crezi că ar fi persoana cea mai potrivită? Crezi că ai putea îndeplini tu acest rol, cândva, în viitor?
- ◆ Care este diferența dintre rolul supraveghetorului și cel al coordonatorului?
- ◆ Pot coordonatorii și supraveghetorii să fie totodată lideri de grupuri-celulă?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Citește *Anexa 13A „Grupuri-celulă: Ultimul pas”*. Înainte de a te gândi la un anumit tip de structură de supraveghere, roagă-te și cere-I lui Dumnezeu să te ajute să înțelegi care trebuie să fie lucrarea grupurilor-celulă în care ești implicat.
- ◆ Întocmește apoi un plan simplu de înființare a unei structuri de supraveghere adecvată contextului specific de lucrare în care te afli. Gândește-te ce titluri vei folosi pentru rolurile de coordonator și supraveghetor. Chiar dacă la această oră există doar câteva grupuri-celulă, cine poate îndeplini rolul de coordonator? Dacă Duhul Sfânt va continua să lucreze prin voi și numărul de grupuri va crește, cum vei stabili cine va îndeplini funcția de coordonator și supraveghetor? De unde vor fi aleși acești oameni și ce tip de pregătire sau ce experiență trebuie să aibă pentru a fi potriviți pentru acest gen de lucrare? Ce tip de structură de supraveghere este necesară în cazul tău pentru a promova genul de creștere pe care Dumnezeu o dorește în grupurile-celulă în care ești implicat? Ce tip de structură de supraveghere se potrivește cel mai bine modelului de lucrare în care ești angajat? În planul pe care îl întocmești desenează o diagramă a modelului pe care-l folosești, precizând locul pe care îl va ocupa structura de supraveghere aleasă în acest model.
- ◆ Discută planul pe care l-ai întocmit pentru înființarea unei structuri de supraveghere cu mentorul tău sau cu coordonatorul acestei lecții.

Grupurile-celulă: Ultimul pas

I. O INIMĂ PENTRU NEAMURI

Citind Biblia observăm foarte clar că Dumnezeu dorește să se facă cunoscut tuturor popoarelor de pe pământ. În Exod 19:5 Dumnezeu îi poruncește lui Moise să-i spună poporului Israel: „Dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt”. Până în momentul venirii lui Hristos, Israel a fost națiunea aleasă de Dumnezeu pentru a vesti celorlalte popoare suveranitatea și slava Sa. Psalmul 96:2-3 spune: „Cântați Domnului, binecuvântați Numele Lui, vestiți din zi în zi mântuirea Lui! Povestiți printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele minunile Lui!”

Când a venit Isus, El a împlinit legea Vechiului Testament (Rom. 10:4), a dat naștere Bisericii Sale (Mat. 16:18) și le-a poruncit ucenicilor Săi să-l fie martori (Fapte 1:8) „până la marginile pământului”. Biserica a devenit instrumentul prin care Dumnezeu dorește să își facă cunoscute dragostea și harul tuturor oamenilor.

Dorim să înființăm biserici noi pentru că dorim să împlinim porunca pe care ne-a dat-o Hristos în Marea Însărcinare. Am văzut că grupurile-celulă sunt una din modalitățile prin care pot lua naștere biserici sănătoase care să crească din punct de vedere numeric și să dea naștere altor biserici. Am discutat multe din detaliile lucrării grupurilor-celulă.

Este important să înțelegem și elementele specifice lucrării prin grupuri-celulă. Funcțiile unui grup-celulă pot fi văzute în exemplul Bisericii Primare din Ierusalim (Fapte 2:42-47). Prin intermediul grupurilor-celulă aceste funcții pot exista și în bisericile și lucrările creștine de astăzi.

Este important însă să reținem obiectivul principal, „imaginea de ansamblu” — ceea ce dorește Dumnezeu să se producă în urma tuturor eforturilor particulare. Ce rol joacă grupurile-celulă în împlinirea Marii Însărcinări? Ce anume ar trebui să se întâmple în grupurile-celulă pentru ca acest obiectiv să fie îndeplinit? Este suficient să înființezi câteva grupuri pe care să le vezi apoi divizându-se sau Dumnezeu așteaptă mai mult? Care este „ultimul pas” pe care trebuie să-l facă grupurile-celulă pentru a împlini porunca pe care ne-a dat-o Hristos cu aproape 2000 de ani în urmă?

II. MULTIPLICARE PRIN CREDINȚĂ

Una dintre principalele caracteristici ale grupurilor-celulă care le disting de alte forme de lucrare este că numărul lor crește în timp. Multiplicarea grupurilor-celulă este esențială pentru ca acestea să rămână „în viață”, altfel vor stagna și în cele din urmă vor muri. Nu multiplicarea ne motivează să facem evanghelizare prin grupuri-celulă, dar datorită ei ne putem implica permanent în evanghelizare. În grupurile-celulă care se divid există întotdeauna „loc” pentru și mai mulți credincioși, pentru noi convertiți.

Fiecare dintre noi înțelege necesitatea înmulțirii grupurilor-celulă și este de acord cu ea. Dar de câte ori nu se întâmplă să „limităm” puterea și suveranitatea lui Dumnezeu prin credința și viziunea noastră limitate? Vedem noi oare lucrarea desfășurată prin grupurile-celulă așa cum o vede Dumnezeu? Dacă am vedea lucrarea în care suntem implicați așa cum o vede Dumnezeu, ce limitări sau restricții n-ar mai exista? Ce s-ar schimba? Cum am înțelege importanța și impactul potențial al grupurilor-celulă în care suntem implicați?

Când am început să lucrăm cu grupuri-celulă, întreaga noastră energie a fost canalizată spre înființarea propriu-zisă a acestor grupuri, pregătirea liderilor ucenici și parcurgerea pașilor necesari înmulțirii lor. Am învățat multe lucruri prin greșelile pe care le-am făcut, prin dificultățile pe care le-am întâmpinat și prin bucuriile de care am avut parte în calitate de lideri ai grupurilor-celulă. Nu după multă vreme ne-am dat seama că pentru a atinge obiectivele mai ample ale lucrării creștine grupurile-celulă trebuie să coopereze într-un mod armonios între ele. Cu timpul, am realizat necesitatea unei structuri organizatorice care să coordoneze eforturile diverselor grupuri-celulă.

Isaia 40:26 spune: „Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că nici una nu lipsește”. Și în lucrarea noastră prin grupuri-celulă trebuie să ne „ridicăm ochii în sus” și să privim. Atunci când ne îndreptăm privirea în altă direcție, și nu spre Dumnezeu, vedem doar ceea ce putem face prin propriile noastre puteri; dacă privim însă spre Dumnezeu, vom realiza puterea Lui, vom înțelege ce poate să facă El prin noi.

Dacă am avea ochi care să poată vedea ceea ce vede Dumnezeu, ce s-ar întâmpla cu noi? Ne-am entuziasma? Ne-am speria? Sau poate și una și alta? Oare limitează uneori lipsa noastră de credință măsura în care Dumnezeu ne poate folosi pentru a-Și împlini voia Lui prin viețile și lucrările noastre? Prin credință putem avea visuri mărețe, putem încerca să realizăm lucruri mari pentru Dumnezeu, dacă înțelegem că puterea Lui ne stă la dispoziție.

Credința nu este preocupată de ea însăși, de limitările și lipsurile noastre. Credința se concentrează asupra puterii lui Dumnezeu, asupra lucrurilor pe care El ni le pune la dispoziție pentru a realiza ceea ce dorește El de la noi. A avea credință înseamnă a vedea un obiectiv aparent imposibil, ca apoi să fim gata să acționăm, să ne lăsăm folosiți de Dumnezeu, pentru a face prin noi ceea ce, omenește vorbind, părea o sarcină „imposibilă”. A avea credință nu înseamnă a înțelege cum anume trebuie făcut un lucru, ci a înțelege că, indiferent de situație, Dumnezeu poate lucra prin cei care sunt gata să Îl lase o face.

Am spus mai devreme că liderii grupurilor-celulă trebuie să lase grupurile respective să acționeze prin puterea Duhului Sfânt, sub călăuzirea Lui. Când grupurile-celulă sunt formate din oameni care și-au predat complet viețile lui Dumnezeu, care și-au pus timpul și abilitățile lor în slujba lui Dumnezeu, atunci Duhul Sfânt are oameni prin care poate lucra și prin care poate aduce multă roadă.

A te fi predat lui Dumnezeu înseamnă a avea acea credință prin care poți continua să lucrezi în împrejurări potrivnice, poți învinge obstacole aparent de netrecut și nu mai accepți limitele pe care lumea încearcă să ți le impună. Trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea o asemenea credință, pentru a putea realiza prin grupurile noastre celulă lucrurile mărețe pe care El dorește să le facă prin noi.

III. BISERICI PENTRU NEAMURI

Dacă unul din obiectivele noastre în lucrare este să vedem grupurile-celulă înmulțindu-se și dând naștere unor noi biserici, se pune întrebarea câte grupuri-celulă dorim să vedem luând naștere? Dacă în orașul nostru activează mai multe grupuri-celulă, câte ar fi suficiente? 10? 50? 500?

2 Petru 3:9 ne arată atitudinea lui Dumnezeu față de cei pierduți: „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”. Inima noastră trebuie să vrea ca „toți” să audă Evanghelia — vestea bună a mântuirii prin Isus. Trebuie să existe suficiente grupuri pentru a vesti Evanghelia nu doar într-un anumit cartier, într-un anumit sat, ci în toate orașele și regiunile țării noastre. Isus a spus că prin credință putem muta munții din loc (Mat. 17:20). Avem oare suficientă credință pentru a vedea o țară întreagă umplută cu grupuri-celulă care să vestească Evanghelia celor pierduți, în care credincioșii să fie zidiți, iar vestea bună să fie vestită până când Hristos va reveni?

Când lucrarea prin grupurile-celulă nu mai este limitată de lipsa noastră de credință, de lipsa noastră de viziune, atunci Dumnezeu ne poate folosi. Atunci când grupurile din care facem parte au o viziune nu numai pentru viitorul imediat, ci și pentru o vreme în care întreaga țară va fi saturată cu biserici, Dumnezeu va putea începe să le folosească în moduri în care membrii lor nu le-au crezut posibile.

Așadar, acesta este „ultimul pas” pe care trebuie să-l facem dacă dorim ca grupurile noastre celulă să împlinească Marea Însărcinare. Acest ultim pas înseamnă a-l încuraja pe fiecare lider de grup-celulă și pe fiecare membru al unui grup-celulă să își vadă grupul folosit de Dumnezeu în modul în care Dumnezeu o dorește. Este procesul lărgirii permanente a viziunii, al îndemnării liderilor grupurilor-celulă să-și „ridice ochii în sus” spre ceruri și să-și vadă țara plină de slava lui Dumnezeu. Este procesul implicării active în atingerea acestui obiectiv prin intermediul grupurilor-celulă.

Doar atunci când în lucrarea grupurilor-celulă avem ochi care pot vedea și o credință pe măsura provocării care ne stă înaintea noastră vom vedea pe Duhul Sfânt începând să folosească aceste grupuri într-un mod uimitor și miraculos. Doar dacă ne vom ruga fierbinte pentru țările noastre, Domnul va începe să înmulțească grupurile și acestea vor avea un impact deosebit asupra unor întregi orașe, regiuni și țări.

Acest ultim pas din lucrarea grupurilor-celulă este pur și simplu un „pas al credinței”. Este ultimul pas pe care trebuie să-l facem dacă dorim ca lucrarea grupurilor-celulă să fie folosită de Duhul lui Dumnezeu pentru a încheia Marea Însărcinare. Nu trebuie să ne temem de eșec. William Carey, unul dintre misionarii-pionieri din India, a spus într-o împrejurare: „Încercați să faceți lucruri mărețe pentru Dumnezeu; așteptați lucruri mărețe de la Dumnezeu”.

Tăria este a lui Dumnezeu — noi trebuie să fim slujitorii prin care această putere va curge. Viziunea este a Domnului — noi trebuie doar să avem ochi gata să o vadă. Domnul este Cel care va termina ceea ce avem de făcut. Noi trebuie să credem că eforturile noastre contribuie la împlinirea însărcinării pe care Dumnezeu Însuși S-a angajat să o ducă la bun sfârșit.

Dumnezeu așteaptă ca cei ce-l sunt credincioși să facă acest „pas al credinței” împreună cu El. Vrei să fii și tu unul dintre aceștia?

FAMILIA

LECȚIA 2 ECHILIBRUL ÎN CĂSĂTORIE ȘI FAMILIE

- I. Scenariul 1 — Irimie și Livia
- II. Scenariul 2 — Tania și Pavel
- III. Scenariul 3 — Sergiu și familia sa
- IV. Scenariul 4 — Olga și Andrei
- V. Scenariul 5 — Nadia și familia ei

Echilibrul în căsătorie și familie

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de pregătire

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a oferi posibilitatea discutării în mod deschis și sincer a unor probleme importante pentru viața plantatorului de biserici și posibilitatea găsirii unui echilibru între implicarea lui în lucrare și responsabilitățile sale în familie.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să înțeleagă faptul că, pentru a avea o lucrare sănătoasă ca plantator de biserici, este esențial să existe echilibru și unitate în relația sa de căsătorie și în căminul său;
- ◆ Să se străduiască în mod constant să-i înțeleagă pe membrii familiei sale, modul în care viețile lor sunt afectate de lucrarea sa și impactul lor asupra acesteia. Să se lupte să ajungă la echilibru și unitate în viața sa de familie și în căsătoria sa.

☛ Schița lecției

- I. Scenariul 1 — Irimie și Livia
- II. Scenariul 2 — Tania și Pavel
- III. Scenariul 3 — Sergiu și familia sa
- IV. Scenariul 4 — Olga și Andrei
- V. Scenariul 5 — Nadia și familia ei

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Exemplele prezentate în această lecție sunt incluse din dorința de a stimula discuțiile despre necesitatea găsirii unui echilibru între lucrarea în care este angajat plantatorul de biserici și viața sa de familie. Puteți apela la exemple proprii și puteți lua în discuție propriile voastre întrebări, dar asigurați-vă că discuția se va concentra asupra următoarelor subiecte: liderul-slujitor, rezolvarea conflictelor, modul corect de luare a deciziilor în casă, modalitățile adecvate de exprimare a dragostei față de partenerul de căsătorie, acceptarea slăbiciunilor celuilalt etc.. Pregătește-te minuțios pentru această lecție citind toate scenariile și pregătește apoi subiectele pe care le veți dezbate în funcție de preocupările cursanților. Dacă întrebările incluse în lecție nu sunt cele mai potrivite, formulează altele.
- ◆ În continuare sunt prezentate câteva sugestii pentru a te ajuta să-ți planifici lecția. Simte-te liber să faci ce modificări dorești.

SUGESTII PENTRU SEMINAR

1. Împarte participanții în grupuri mici încă de la începutul lecției. Fiecare grup se va ocupa de un singur scenariu.
2. Discutați principiile biblice care ar fi putut fi aplicate în fiecare situație în parte.
3. După încheierea discuțiilor în grupuri mici, fiecare grup va prezenta tuturor celorlalți cursanți concluziile la care a ajuns.

Echilibrul în căsătorie și familie

SEMINAR

I. SCENARIUL 1 — IRIMIE ȘI LIVIA

Legănat de mișcarea trenului, Irimie se pregătea să adoarmă. Cele cinci zile ale seminarului de pregătire fuseseră oboseitoare, dar se întorcea încurajat și entuziasmat de ceea ce învățase și bucuros totodată că a putut avea părtașie cu oameni care doreau același lucru ca și el — să înființeze noi biserici. În timpul seminarului a simțit o unitate deosebită cu ceilalți participanți. Toți înțelegeau foarte bine luptele și problemele cu care se confrunta în acest stadiu inițial al înființării unei biserici. Timpul petrecut împreună cu ceilalți în rugăciune și închinare i-a dat noi puteri.

Gata să adoarmă, gândindu-se la ce va avea de făcut în lucrarea sa de plantare de biserici, simțea o pace adâncă și prezența lui Dumnezeu într-un mod deosebit în viața sa. Ardea de nerăbdare să ajungă acasă și să discute cu echipa de plantatori de biserici noile sale idei, cât și să înceapă să le pună în aplicare.

În timp ce Irimie adormea liniștit, Livia era în mijlocul uneia din multele crize care loviseră familia lor de la plecarea lui Irimie. Își legăna cuprinsă de panică bebelușul (o fetiță de opt luni). În ultimele două zile toți cei trei copii ai ei se îmbolnăviseră de gripă, iar acum fetița cea mai mică, din brațele ei, avea febră mare și vomita. Livia se simțea la capătul puterilor. Problemele fără sfârșit ale copiilor, lupta cu dezordinea provocată de gripa celor trei — toate acestea o epuizaseră.

Dar gripa nu era singura problemă de care se lovise după plecarea lui Irimie. Pe lângă faptul că toate erau acum pe capul ei, i se mai stricase și frigiderul, iar la ultima furtună, printr-o gaură din acoperiș a curs apă în sufragerie distrugând o parte din tapetul de pe perete.

Pentru că se mutaseră în acest oraș doar de câteva luni, nu avea la cine să apeleze să o ajute, nu avea nici măcar cu cine să stea de vorbă. Aștepta cu nerăbdare întoarcerea lui Irimie. Avea nevoie de ajutorul lui, dar și mai mare nevoie avea să stea de vorbă cu cineva despre problemele ei, despre singurătatea pe care o simțea în acest loc izolat, departe de familia și prietenii ei, lipsită de confortul de altădată.

Când Livia i-a deschis ușa lui Irimie, amândoi erau cuprinși de o mare bucurie să se revadă după atâtea zile. Erau nerăbdători să discute despre lucrurile întâmplare în săptămâna care a trecut, însă existau câteva probleme urgente de care Irimie trebuia să se ocupe.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII

1. Precizați câteva lucruri pe care Irimie le putea face neîntârziat, pentru a ameliora situația.
2. Cum ar fi trebuit să reacționeze Irimie la situația de acasă?
3. Precizați ce credeți că va dori să discute Irimie cu Livia, după ce se vor fi liniștit lucrurile.
4. Care sunt problemele cu care se confrunta Livia și pe care dorea să le discute cu cineva?
5. Lucrarea în care era angajat îi cerea lui Irimie să lipsească mult de acasă, uneori câte o săptămână întreagă. Ce putea face pentru a preveni asemenea situații stresante pentru soția lui?
6. Cum își putea încuraja soția și cum o putea ajuta să se considere părtașă la lucrarea lui?
7. În ce condiții ar trebui Irimie să renunțe la unele proiecte de lucrare sau să le amâne, de dragul Liviei?

II. SCENARIUL 2 — TANIA ȘI PAVEL

Tania se bucura că soțul ei, Pavel, ajutase de curând încă un om să devină creștin. Pavel era folosit în mod deosebit de Dumnezeu și lucrul acesta îi aducea soției lui multă împlinire. În ultimele șase luni biserica înființată de ei crescuse de la două-trei familii la 15 familii. Deși era încurajată de rezultatele obținute în lucrare, Tania era totuși măcinată de frământări. Îi spusese de mai multe ori lui Pavel că simte nevoia să discute mai mult cu el, însă era întotdeauna atât de ocupat că nu aveau timp să stea de vorbă. Venea seară de seară foarte târziu și mort de oboseală. Îi spunea că mai bine discută dimineața următoare, când va fi odihnit, cu mintea trează, dar se scula devreme și pleca la vreo întâlnire sau pentru a sta de vorbă cu vreun nou convertit sau pentru a conduce un seminar într-unul din noile grupuri-celulă înființate în vecinătatea lor. Pe lângă frământările mai vechi, simțea și că este geloasă. Lucrarea de plantare de biserici începuse să îl preocupe atât de tare pe Pavel încât se pare că ocupase locul ei în viața lui. Însă nu dorea să aibă o asemenea atitudine. Ar fi dorit să fie alături de Pavel, să îl susțină în lucrarea lui. Așa îi promisese Domnului și soțului ei. Dar se simțea foarte izolată. Se aflau într-un oraș în care înainte de venirea lor nu existase nici o biserică, și până de curând nici credincioși. Recent se convertiseră câteva femei, dar ele n-ar fi putut înțelege frământările pe care le avea ea, ca soție de pastor. Ar fi dorit să simtă că are și ea o contribuție la lucrarea lui Pavel, dar până în acest punct nu fusese implicată în vreun fel și Pavel nu îi ceruse ajutorul. Oare ce ar putea face pentru a-l convinge pe Pavel să își facă timp să stea de vorbă cu ea despre aceste frământări?

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII

1. Ce concluzie trageți pe baza datelor din relatarea de mai sus: își făcea Pavel timp să stea de vorbă cu Tania despre problemele ei ca soție și mamă?
2. Credeți că Pavel o implica și pe Tania în lucrarea sa de plantare de biserici? Exista unitate între ei? Exista între ei o relație de parteneriat?
3. Ca soț, ce greșeli făcea Pavel?
4. Ce sugestii practice i-ați da lui Pavel pentru a comunica mai bine cu soția lui?
5. Ce credeți despre „echilibrul” din această căsătorie?
6. Împlinește Pavel poruncile din Efeseni 5:25-26?
7. Ce poate face Pavel pentru a o implica și pe Tania în lucrare?

III. SCENARIUL 3 — SERGIU ȘI FAMILIA SA

Sergiu avusese o săptămână grea. Ca tată și soț, făcuse mai multe greșeli. Se simțea smerit de păcatele pe care le făcuse și, acum că le-a mărturisit și s-a pocăit de ele, viața părea din nou frumoasă. Dacă l-ar fi întrebat cineva ce mai face, ar fi trebuit să admită că adânc, în inimă, adunase multă mânie. Iată ce s-a întâmplat. Într-o zi, fiul său mai mare, Samuel, în vârstă de 18 ani, se uita acasă la o casetă video. Împrumutase caseta de la un prieten de-al său. Sergiu a intrat în cameră și s-a așezat lângă Samuel. După câteva minute, Simona, soția lui Sergiu, a intrat în cameră și li s-a alăturat. Câteva minute mai târziu, Simona și-a dat seama că acest film nu este prea potrivit pentru creștini. I-a spus lucrul acesta cu voce tare lui Sergiu, după care a plecat din cameră. Sergiu a urmat-o și i-a explicat că fiul lor, Samuel, era la vârsta la care putea decide singur la ce să se uite. Simona i-a răspuns că au responsabilitatea, ca părinți, câtă vreme copiii lor locuiesc în casa lor, să stabilească ce anume au voie să facă și ce nu. Sergiu s-a simțit ofensat că Simona l-a înfruntat în prezența lui Samuel. S-a simțit penibil să fie contrazis, el, capul familiei, de soția lui. Ca să se răzbune, i-a spus că este de altă părere și l-a lăsat pe Samuel să se uite mai departe la film.

Seara, Simona a dorit să discute din nou acest subiect, dar Sergiu a refuzat. Se simțea și mai supărat pe Simona și a refuzat să se roage împreună cu ea înainte de culcare. Noaptea n-a dormit prea bine, iar în dimineața următoare, nu s-a putut concentra când a încercat să citească din Biblie, nici nu s-a putut ruga; simțea că este furios. La micul dejun a anunțat toți membrii familiei că nimeni nu mai are voie să se uite la casete video, fără excepții. Ceilalți copii nu știau ce se întâmplase, dar din vocea tatălui lor și din lacrimile mamei lor și-au dat seama că s-au certat. Sergiu s-a simțit foarte prost. El era pastor. Era angajat în înființarea unei noi biserici și le vorbea oamenilor despre dragostea lui Hristos și despre bucuria vieții creștine. Datorită acestui conflict nu simțea nici dragoste, nici bucurie în viața sa. Dar asta nu era totul. Știa că soția lui are dreptate —

era dator să vegheze asupra vieții spirituale din familia sa. Însă era prea mândru să își recunoască greșeala. Știa că nu împlinește Scriptura care îi cerea să își iubească soția așa cum și-a iubit Hristos Biserica. Furia îndreptată împotriva ei era de fapt îndreptată împotriva lui însuși, pentru că erau un singur trup. Trebuia să îndrepte lucrurile. Așa că, la următoarea masă, când era din nou întreaga familie, și-a cerut iertare pentru mai multe lucruri în care greșise. S-a căit cu adevărat și i-a rugat pe toți să îl ierte cu lacrimi în ochi. S-au rugat împreună și a urmat o discuție constructivă despre criteriile de vizionare a casetelor video în casa lor.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII

1. Samuel are 18 ani — este adult! Cum se face că se simte liber să urmărească filme nepotrivite la televizorul părinților săi?
2. Așa cum se vede din răspunsul pe care i-l dă Sergiu Simonei, ce atribut creștin esențial lipsește din viața lui?
3. Este masa un moment potrivit pentru „discuții” de acest gen sau pentru rezolvarea altor probleme importante ale familiei?
4. De ce există diferențe de opinie între doi creștini, soț și soție, în probleme spirituale și morale clare?
5. Ce părere ai despre modul în care comunică unul cu celălalt și despre cât de bine se înțeleg Sergiu și Simona până în acest punct?
6. Ce anume ar fi trebuit să-l facă pe Sergiu să se simtă penibil în clipa în care Simona l-a înfruntat?
7. Cum pot fi evitate asemenea situații pe viitor?

IV. SCENARIUL 4 — OLGA ȘI ANDREI

„Noapte bună” zise Olga închizând ușa după ultimul musafir. Era trecut de miezul nopții și mai avea energie doar cât să adune ceștile de cafea și să le pună în chiuvetă înainte să se bage în pat. Soțul ei, Andrei, se pregătea deja de culcare. A doua zi dimineața, telefonul a sunat devreme. Olga s-a grăbit să răspundă pentru a nu-l deranja pe Andrei din studiu. Era un prieten dintr-un oraș învecinat, care se afla în vizită în orașul lor. „Pot să dorm la voi deseară?” a întrebat-o el. Asta însemna un efort suplimentar pentru ea, dar putea oare să-i spună „nu”? Viața lor se schimbase mult în ultimele șase luni de când începuseră plantarea noii biserici. Olga nu își amintește să mai fi fost vreodată atât de ocupată. Când nu erau ei plecați la cineva, se părea că toată lumea este la ei. Aproape în orice ceas al zilei veneau la ei oameni pentru studiu biblic, pentru consiliere sau pentru diverse întâlniri. Olgăi nu îi plăcea lucrul acesta: oamenii realizau ceea ce ea știa de mult — Andrei avea inimă de păstor. A încercat să-și spună sieși că trebuie să-l susțină pe soțul ei. Dar oare faptul că Andrei trebuia să fie liber să stea de vorbă cu oamenii și să-i ajute însemna că toate celelalte munci trebuiau să cadă pe capul Olgăi?

Olga își amintea ce s-a întâmplat în iunie, anul trecut, luna în care au plecat pentru a planta biserica. Pastorul lor îi încurajase să conlucreze, să se completeze unul pe celălalt. El știa că darul pe care-l avea Olga pentru evanghelizare putea juca un rol important în plantarea bisericii. Așa s-a și întâmplat — primii convertiți au fost oamenii cu care s-a întâlnit și a stat de vorbă Olga, nu Andrei. Acum însă recunoștea că nu mai prea avea timp să facă ceea ce și-ar fi dorit cel mai mult: să discute cu alții despre Hristos. Ceva trebuia să se schimbe, și încă repede.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII

1. Ce părere aveți despre stilul de viață al lui Andrei și Olga — este el echilibrat? Argumentați-vă răspunsul.
2. Care sunt așteptările nemărturisite ale Olgăi? Dar ale lui Andrei?
3. Ce poate face Andrei pentru a-și ajuta soția să-și folosească darurile?
4. Pot fi soții „parteneri egali în lucrare” (vezi Fapte 18:24-26)?

V. SCENARIUL 5 — NADIA ȘI FAMILIA EI

După expresia de pe fața tatălui ei, Nadia și-a dat seama că a greșit ceva. A uitat oare să facă ceva sau era doar nemulțumirea lui că devenise creștină? Încerca întotdeauna să-și îndeplinească toate datoriile în casă, înainte de a pleca să se întâlnească cu echipa de plantatori de biserici. Tatăl ei îi spusese răspicat că o fată de 26 de ani ar face mai bine să-și găsească un soț, decât să conducă un grup de ucenicie pentru femei.

În seara respectivă lucrurile merseseră foarte bine la grup. Colegul ei, Gabi, o încurajase să continue în această lucrare cu femeile, învățându-le cum să zidească biserica și să îl cunoască mai bine pe Hristos. „Nu știu ce ne-am face fără ajutorul tău” i-a spus el. „Soția mea, cu doi copii mici acasă, nu are cum să conducă acest grup. Îți mulțumim tare mult că ne ajuți.”

Intră în cameră mama Nadiei și o trezește la realitate. „Nadia”, începu ea „măine seară nu poți pleca niciunde”.

„Mamă”, îi răspunse Nadia, „știi că mâine seară am întâlnire cu echipa”.

„Chiar?” i-a răspuns mama sarcastic. „Cu cine? Cu oamenii aceia atât de importanți pentru tine? Vai! Cum am uitat!”

Nadia a încercat să se stăpânească și a plecat repede din cameră. Știa că trebuie să-și cinstească părinții, dar era pe punctul de a-i spune câteva vorbe nu tocmai respectuoase mamei sale. Simțea un amestec de mânie și vinovăție. De ce reacționa întotdeauna atât de tare la comentariile părinților ei? De ce încercau de fiecare dată să o împiedice să facă ceea ce Dumnezeu o chemase să facă?

Mai mult ca orice, și-ar fi dorit să poată trăi singură, dar lucrarea de la biserică, în echipa de plantatori, o făcea să lucreze doar cu o jumătate de normă; era contabilă. În plus, oamenilor din comunitatea ei li se părea anormal ca o fată necăsătorită să nu locuiască cu părinții ei.

Uneori Nadia simțea că trăiește în două lumi: în echipa de plantare de biserici era prețuită și lăudată pentru eforturile ei, pe când acasă era criticată și tratată ca un rob. Știa ce lume ar alege, dar știa că cel puțin deocamdată va trebui să trăiască în continuare în amândouă.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII

1. Cui se datorează problemele Nadiei: doar părinților ei sau are și ea o parte de vină? Dacă da, care?
2. Cum își poate cinsti ea părinții când aceștia obiectează în privința modului în care ea-și folosește timpul?
3. Ce sfat i-ai da Nadiei dacă ți-ar cere părerea?
4. Ce particularități trebuie luate în considerare când o fată necăsătorită se implică în echipa de plantatori de biserici? În ce mod trebuie să țină cont ceilalți membri ai echipei de lucrurile respective?

CONDUCEREA

LECȚIA 11 DELEGAREA RESPONSABILITĂȚILOR

Introducere

- I. Plantatorul de biserici — un om care îi implică și pe alții în lucrare
- II. Delegare
- III. Principiile implicării altora în lucrare
- IV. Păstrează legătura cu cei pe care i-ai ajutat să se implice în lucrare

LECȚIA 12 PRIVEȘTE-I PE CEIALȚI PRIN OCHII CREDINȚEI

Introducere

- I. Fiecare credincios un lucrător?
- II. Pregătirea credincioșilor pentru lucrare și implicarea lor practică
- III. Exemple de credință
- IV. Dificultățile liderului

ANEXA 12A STUDIU BIBLIC INDUCTIV DIN 1 CORINTENI

LECȚIA 13 LIDERUL-SLUJITOR

Introducere

- I. Conducerea lumească
- II. Liderul-slujitor
- III. Aplicație

ANEXA 13A LIDERUL

Delegarea responsabilităților

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Etapă de consolidare / pregătire / multiplicare

☛ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a accentua, în continuare, delegarea responsabilităților și implicarea altora în lucrare, în funcție de darurile lor. Subiectul acestei lecții este important nu numai pentru procesul de plantare de biserici, ci și pentru nașterea unei mișcări.

☛ **Rezultatele dorite**

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să cunoască modul în care poate delega altora diverse responsabilități;
- ◆ Să încurajeze în mod constant implicarea altora în lucrare.

☛ **Schița lecției**

Introducere

- I. Plantatorul de biserici — un om care îi implică și pe alții în lucrare
- II. Delegare
- III. Principiile implicării altora în lucrare
- IV. Păstrează legătura cu cei pe care i-ai ajutat să se implice în lucrare

☛ **Lista figurilor**

Figura 11.1 Rolul plantatorului de biserici

☛ **Sugestii pentru coordonatori**

Delegarea responsabilităților

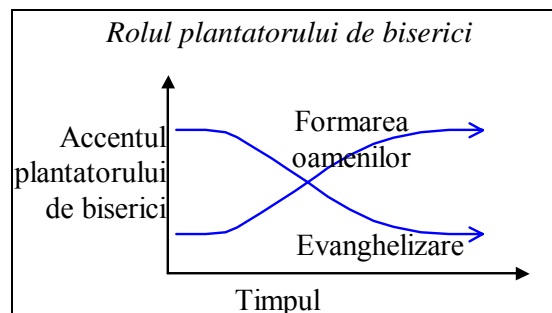
INTRODUCERE

Delegarea responsabilităților și implicarea altora în lucrare în funcție de darurile pe care le au reprezintă un aspect important al procesului de plantare de biserici. În plus, pentru a lua naștere o mișcare de plantare de biserici este esențial să fie implicați în lucrare cât mai mulți laici. Nu se poate vorbi despre o mișcare decât dacă credinciosul de rând înțelege importanța câștigării altora pentru Hristos și a includerii lor într-o comunitate de credincioși și dacă știe cum să facă lucrul acesta. Lucrarea creștină nu se poate face doar cu „profesioniști”.

I. PLANTATORUL DE BISERICI — UN OM CARE ÎI IMPLICĂ ȘI PE ALȚII ÎN LUCRARE

Liderii bisericii trebuie să investească în viețile altora ajutându-i să se formeze și să devină lideri. Mulți conducători creștini încearcă să construiască o lucrare în jurul lor înșiși. Dar Dumnezeu ne cheamă să facem ucenici și să învățăm pe alții ceea ce noi, la rândul nostru, am învățat de la alții (2 Tim. 2:2). După ce a fost plantată o biserică nouă, pe măsură ce aceasta se maturizează, rolul plantatorului de biserici se schimbă: el trebuie să pună accentul nu atât pe evanghelizare, cât pe formarea oamenilor. (Este important să precizăm că un plantator de biserici nu va înceta niciodată să facă evanghelizare; dacă el se va opri, probabil că toți se vor opri!) Chiar la începutul procesului plantării bisericii, probabil nu vor exista oameni care trebuie formați. Ulterior, pe măsură ce noi oameni vin la Hristos prin lucrarea de evanghelizare a plantatorului de biserici, acești noi convertiți trebuie ajutați să crească din punct de vedere duhovnicesc și să se pregătească pentru lucrarea creștină. În mod normal, omul cel mai potrivit pentru a-i ajuta este plantatorul de biserici.

Figura 11.1 Rolul plantatorului de biserici

Înțelegem mai bine în ce constă munca de plantare a unei biserici observând modul în care descrie Pavel nașterea bisericii din Corint (1 Cor. 3:6-10). Vedem acolo că Pavel a plantat sămânța (v. 6) și a pus temelia, dar că altcineva a udat acea sămânță (v. 6) și a zidit pe respectiva temelie (v. 10). Nimeni nu poate înființa o biserică singur — noi toți suntem împreună lucrători, unii cu alții (v. 9). Plantatorii de biserici trebuie să se concentreze asupra formării de noi lucrători, asupra dezvoltării darurilor și abilităților celorlalți, pentru că lucrarea creștină nu se poate face de unul singur. Nimeni nu are toate darurile, toată energia necesară.

Pentru a-i ajuta pe oameni să-și identifice darurile și să aibă rezultate în lucrare, ei trebuie pregătiți. Pe măsură ce vor fi identificate noi nevoi în lucrare, oamenii își vor găsi locul în ea, în funcție de darurile pe care le-au primit de la Dumnezeu. Asemenea unui fermier, rolul plantatorului de biserici este să hrănească sămânța pe care a plantat-o și să îi creeze un mediu cât mai bun de creștere.

II. DELEGARE

A. Argumente în favoarea delegării

1. *Nimeni nu are toate darurile*

Plantatorul de biserici trebuie să delege altora responsabilitățile diverselor domenii ale lucrării în care alții sunt mai bine pregătiți să facă față necesităților. Dacă liderul unei biserici face el singur lucrarea creștină, impactul respectivei biserici este limitat de capacitatea și darurile respectivului lider. Însă toți membrii unei adunări pot contribui cu ceva la lucrarea creștină și dacă li se îngăduie să o facă, impactul respectivei biserici va crește considerabil.

2. *Prin delegare se creează sentimentul apartenenței*

Plantatorul de biserici încredințează responsabilități și altora pentru a-i ajuta să se simtă responsabili pentru lucrarea respectivei biserici. Oamenii au un devotament mai mare față de lucrurile în care se implică direct. Delegând responsabilități altora le dăm șansa să se implice în nașterea lucrurilor. În unele țări plantatorii de biserici nu organizează servicii publice de închinare regulate decât în clipa în care noii convertiți le pot conduce. Astfel, aceștia își asumă responsabilitatea lucrării, cum și trebuie să se întâmple.

3. *Fiecare credincios este chemat să slujească*

Fiecare credincios a primit un dar de la Dumnezeu. Fiind urmașii lui Hristos, avem responsabilitatea de a ne folosi darurile pentru a sluji trupul lui Hristos. Din păcate, mulți oameni nu slujesc deoarece așteaptă ca liderii lor să facă totul sau pentru că trebuie să obțină permisiunea conducătorilor bisericii. Trebuie reținut că rolul cel mai important al liderilor este de a-i pregăti pe credincioși în vederea lucrării și de a-i implica în ea.

B. Cum pot fi delegate responsabilitățile

1. *Selectează persoana potrivită*

Este foarte important să fie selectată persoana potrivită. Arareori se oferă mulți voluntari în urma anunțurilor cu caracter general despre anumite lucruri care trebuie făcute. Este mai înțelept să te rogi și să ceri călăuzirea lui Dumnezeu pentru a-ți arăta pe cine să alegi pentru o anumită însărcinare, după care să discuți personal cu respectivul.

2. *Prezintă-i ce are de făcut.*

O dată aleasă persoana potrivită, discută cu omul în cauză și spune-i ce trebuie făcut. Nu-i cere un răspuns imediat ci îndeamnă-l să se roage și să ceară călăuzirea lui Dumnezeu. Nu-i prezenta ceea ce-i ceri ca și cum ar fi un lucru foarte ușor sau lipsit de importanță. Tot ce se face în Trupul lui Hristos este important. Trivializând sarcina pe care i-o încredințezi nu îl vei motiva. Ajută-l să înțeleagă că ceea ce-i ceri este important și că-l consideri cel mai potrivit om pentru a face lucrul respectiv.

3. *Asigură-i resursele necesare*

Asigură-te că cei cărora le încredințezi o sarcină dispun de resursele necesare pentru a o duce la bun sfârșit. Înainte de a le cere să facă ceva, arată-le cum să procedeze. Dacă au nevoie de o pregătire specială, poți folosi procesul descris în celelalte lecții, (*Secțiunea Grupuri-celulă, Lecția 9, „Pregătirea liderilor grupurilor-celulă” și Secțiunea Conducere, Lecția 10, „Pregătirea noilor lideri”*).

4. *Dă-le posibilitatea de a fi creativi*

Când delegi cuiva o responsabilitate, reține că nu tu trebuie să stabilești măsura reușitei respectivului — însuși noul lider trebuie să facă lucrul acesta (Marcu 4:28-29). Oferă-i omului respectiv posibilitatea de a atinge obiectivele în discuție cum crede de cuviință. Posibilitatea de a fi creativ îl va motiva. Ajutându-l să se concentreze asupra rezultatelor dorite, și nu asupra metodelor, vei pune în valoare potențialul lui creativ.

C. Ce responsabilități trebuie delegate?

Este dificil de spus ce trebuie să delegi altora. Uneori apare o nevoie și trebuie să găsești „pe cineva care să se ocupe de problemă”. În acest caz, ocazia de a delega respectiva responsabilitate este evidentă. Alteori nevoile din lucrare nu sunt foarte clare. Dar atunci când oamenii nu au ceva concret de făcut trebuie „să găsești o muncă pe măsura omului”. Oportunitatea delegării în acest caz este mai puțin evidentă, dar nu mai puțin importantă, deoarece toți sunt chemați să slujească.

Mulți lideri delegă o anumită sarcină celui care o aduce în discuție. De pildă, dacă un membru al bisericii sugerează că ar trebui începută o lucrare cu tinerii, atunci respectiva responsabilitate poate fi încredințată omului care a ridicat problema. Deși nu este întotdeauna așa, de regulă omul care s-a dovedit preocupat de respectiva problemă și a sugerat că trebuie făcut ceva în privința ei este cel mai competent pentru a se ocupa de ea. Așa a procedat Isus când ucenicii Săi l-au atras atenția că oamenii au nevoie de hrană. Le-a încredințat lor această responsabilitate, spunându-le: „Dați-le voi să mănânce” (Marcu 6:37). În continuare găsiți o listă cu responsabilități care pot fi încredințate altora când se pun bazele unei noi biserici. Lista nu este exhaustivă, deoarece fiecare situație își are nevoile sale unice. Ea este doar un punct de plecare.

- ◆ Conducerea grupurilor-celulă
- ◆ Consilierea
- ◆ Facerea de ucenici
- ◆ Evanghelizarea
- ◆ Primirea de oaspeți
- ◆ Predicarea
- ◆ Responsabilitățile administrative (bani, materiale, imobile)
- ◆ Învățătura
- ◆ Închinarea publică

III. PRINCIPIILE IMPLICĂRII ALTORA ÎN LUCRARE

Implicarea oamenilor în lucrare poate acoperi o gamă foarte largă de responsabilități, de la o muncă de rutină — primirea nou-veniților, până la instalarea unui nou pastor într-o biserică înființată recent. În majoritatea cazurilor pot fi aplicate principiile de mai jos.

A. Construiește relații profunde

Relațiile apropiate oferă o modalitate naturală de a sluji altora. Când între oameni există încredere, este ușor să fie implicați în lucrare. Angajarea lor la o anumită sarcină are la început un aspect preponderent relațional, și abia mai târziu devine prioritară atingerea obiectivelor. De exemplu, Isus a călătorit cu ucenicii Săi, au lucrat împreună, au mâncat, s-au bucurat și s-au rugat împreună. În acest timp, între El și ei s-au creat relații apropiate. l-a implicat în lucrare având convingerea că o vor face bine. La urma urmelor, fuseseră cu El (Marcu 3:14-15).

Pavel relatează modul în care le-a vestit tesalonicenilor Evanghelia, făcându-se părtași vieții lor (1 Tes. 2:8). De asemenea, Pavel îl descrie pe Timotei drept „fiul său” și îi spune: „Tu, însă, ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea” (2 Tim. 3:10). Plantatorul de biserici trebuie să urmărească sudarea unor asemenea relații puternice cu cei pe care dorește să-i implice în lucrare.

B. Asigură-te că viitorii lideri și-au însușit viziunea

Mulți lideri fac greșeala de a presupune că și ceilalți au aceeași viziune ca și ei. Este o mare greșeală să faci o asemenea presupunere. Nu ajunge să vorbești de multe ori despre viziune, nu ajunge nici măcar ca viitorii lideri să vorbească de multe ori despre viziune. Doar dacă și-au însușit cu adevărat viziunea vor înțelege importanța unui anumit aspect al pregătirii lor

și numai atunci se vor implica din toată inima. Viziunea trebuie să ardă în inima lor la fel cum arde în inima ta.

C. Cheamă-i să se implice în lucrare cât mai devreme

Oamenii învață făcând. Cu cât îi pui mai devreme pe cei nou-converțiți în situații în care să facă ei înșiși anumite lucruri, cu atât vor învăța mai repede. Pentru că Biblia ne avertizează să nu alegem în funcția de lider pe un om întors de curând la Domnul (1 Tim. 3:6), trebuie să avem grijă ce sarcini le încredințăm noilor credincioși. Nu trebuie să le încredințăm sarcini importante de conducere celor care nu și-au dovedit mai întâi credințioșia în lucruri mici.

Nou-converții trebuie ajutați să își identifice darurile duhovnicești și să le folosească. Lucrul acesta ține de formarea lor ca ucenici. Implicarea lor în lucrare este o modalitate foarte bună de a face lucrul acesta. De pildă, poți lua un om convertit de curând cu tine în vizită la cineva bolnav sau când mergi undeva să faci evanghelizare. Este o modalitatea eficace de a-l pregăti pe respectivul pentru lucrare.

D. Așteaptă-te să faci greșeli

Când oamenii își asumă riscuri, de multe ori eșuează. Dacă li se îngăduie să greșească, există șanse mai mari să experimenteze lucruri noi. Dacă vei reacționa dur la greșeala făcută de un lider în formare îi poți inhiba dezvoltarea. Când oamenii de care te ocupi fac greșeli, asigură-i că nu ți-ai pierdut încrederea în ei. Nu-ți pierde răbdarea și folosește fiecare greșeală pe care o fac pentru a-i ajuta să învețe ceva în plus. Când ucenicii n-au putut scoate afară dracii, Isus S-a folosit de ocazia respectivă pentru a-i învăța cât de importantă este credința pentru acel gen de lucrare (Mat. 17:19-21). În clipa respectivă, o lecție despre dărnicie sau ascultare probabil n-ar fi avut un impact prea mare. Dar nu există nici un dubiu că ucenicii L-au ascultat foarte atenți când le-a vorbit despre cauza eșecului lor.

E. Pune-ți încrederea în Dumnezeu că va lucra prin alții

Dumnezeu poate lucra prin alții la fel cum lucrează prin tine. Trebuie să le comunici lucrul acesta celor de care te ocupi. Dacă oamenii nu simt că ai încredere în ei, nu își vor asuma riscuri și deci nu se vor dezvolta. Isus avea așa de multă încredere în ucenicii Săi încât le-a spus că vor face lucruri mai mari decât El (Ioan 14:12). Trebuie să te aștepti ca lucrarea să progresa sub conducerea altora.

F. Evită dependența de tine

„Pregătește-i și implică-i” pentru ca cei din jurul tău să nu depindă de tine. Vedem lucrul acesta ilustrat în lucrarea lui Pavel. De regulă, stătea doar câteva luni într-un oraș în care planta biserici. Cum se face că rămânea așa de puțin într-un loc? Știa când este momentul să se dea la o parte. Știa că prezența unui „mare” lider împiedică apariția unor lideri „buni”. Imaginează-ți ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas multă vreme în Listra. Cine ar fi predicat în perioada în care Pavel se afla acolo? Probabil Pavel singur, pentru că o putea face cel mai bine. Atunci, nu ar fi avut și alții ocazia să se formeze ca predicatori. Pavel nu rămânea prea multă vreme într-un loc, pentru a-i ajuta pe oameni să înțeleagă că nu trebuie să depindă de el în toate lucrurile, că trebuie ei înșiși să se implice în lucrare (Allen 1962:93).

Un plantator de biserici care lucrează acum în Europa, când se află într-un asemenea stadiu cu o biserică recent înființată, anunță că în duminica următoare nu poate participa la întâlnirea bisericii deoarece trebuie să meargă în altă localitate. De multe ori face lucrul acesta în mod deliberat, pentru a nu fi prezent. În absența sa, oamenii de a căror formare s-a ocupat sunt obligați să își asume responsabilitatea pentru ceea ce se întâmplă. Dacă nu îți propui în mod conștient să-i ajuți pe alții să-și asume responsabilitatea lucrării, oamenii din jurul tău vor continua să depindă de tine.

IV. PĂSTREAZĂ LEGĂTURA CU CEI PE CARE I-AI AJUTAT SĂ SE IMPLICE ÎN LUCRARE

Deși Isus a plecat dintre ucenicii Săi, trupește vorbind, i-a asigurat că Își va trimite Duhul Său, că nu vor fi lipsiți de ajutorul Lui (Ioan 14:16-18). Isus nu i-a abandonat pe cei pe care i-a implicat în lucrare, de aceea și noi trebuie să păstrăm legătura cu cei pe care i-am ajutat să se implice în lucrarea creștină, pentru a-i încuraja și ajuta să rămână credincioși.

Pentru a rămâne în relații bune cu noii lideri trebuie să te întâlnești în continuare cu ei, să păstrezi legătura. De pildă, te poți întâlni în fiecare lună sau în fiecare săptămână cu cineva angajat în plantarea unei biserici-fiică. Iată ce poți face atunci când vă întâlniți:

- ◆ Puteți discuta lucrurile recent învățate, deprinderile pe care și le formează, problemele de caracter cu care se luptă;
- ◆ Puteți discuta despre oamenii importanți din viața lui/ei (din familie, tovarăși de lucrare);
- ◆ Puteți discuta ce s-a mai întâmplat în lucrarea fiecăruia de la ultima întâlnire;
- ◆ Puteți discuta despre viziunea voastră;
- ◆ Puteți încerca să aflați cum vă puteți ajuta reciproc să vă atingeți viziunea.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ De ce sunt importante delegarea responsabilităților și implicarea altora în lucrare?
- ◆ Ce este mai bine: să găsim de lucru pentru oameni sau să găsim oameni pentru muncile care trebuie făcute?
- ◆ Ce responsabilități ai delega altora dacă ai găsi persoana potrivită?
- ◆ Câți oameni din biserica ta au responsabilități concrete în lucrarea creștină?
- ◆ Când este un credincios suficient de matur pentru a i se încredința o responsabilitate?
- ◆ Ce se întâmplă dacă biserica din care provii refuză să le încredințeze noilor lideri responsabilități concrete în lucrare?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Cel mai bun exemplu de delegare a responsabilităților și implicare a altora în lucrare este cel pe care ni l-a dat Isus în formarea apostolilor. Citește *Anexa 11A, "Liderul"* având lucrul acesta în minte. Discută respectivul articol cu întreaga echipă de lideri. Ce aspecte ale metodei folosite de Isus pot fi aplicate și în lucrarea ta?

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Martin, Robert, *Mentoring Guidelines for Church Planters*, Budapest, Hungary, The Alliance For Saturation Church Planting, 1997.
- ◆ Steffen, Tom A., "Leadership: Ten Implications for Cross-Cultural Church Planters".
- ◆ Allen, Roland, *Missionary Methods — St. Paul's or Ours?*, Grand Rapids, MI, Eerdmans, 1962.

Privește-i pe ceilalți prin ochii credinței

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de multiplicare

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-i ajuta pe plantatorii de biserici să își pună încrederea în Dumnezeu că va lucra în viețile celor care le sunt tovarăși de lucru.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să înțeleagă faptul că Duhul Sfânt se află la lucru în viața fiecărui credincios;
- ◆ Să cunoască principiul „inima este mai importantă decât înfățișarea” și să-l aplice în cazul potențialilor lideri;
- ◆ Să fie un lider care își pune încrederea în lucrarea pe care Duhul Sfânt o face în viețile celorlalți, ajutându-i să se simtă în siguranță în Hristos și având o perspectivă biblică asupra reușitei și eșecului.

☛ Schița lecției

Introducere

- I. Fiecare credincios un lucrător?
- II. Pregătirea credincioșilor pentru lucrare și implicarea lor practică
- III. Exemple de credință
- IV. Dificultățile liderului

☛ Anexă

Anexa 12A Studiu biblic inductiv din 1 Corinteni

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ După o scurtă trecere în revistă a subiectului, împarte-i pe cursanți în grupuri mici. Cere-le să discute întrebările de la sfârșitul lecției (Secțiunea „Întrebări pentru meditație, recapitulare și aplicare”. La sfârșitul lecției cere fiecărui grup să-și prezinte concluziile. Alocă în acest scop câteva minute.

Privește-i pe ceilalți prin ochii credinței

INTRODUCERE

Mișcările de plantare de biserici sunt posibile dacă toți copiii lui Dumnezeu au motivația și pregătirea necesară pentru a se implica în lucrare. Distincția istorică dintre „profesioniști” și credinciosul de rând i-a împiedicat pe laici să se implice în împlinirea scopului întreit al Bisericii (vezi *Secțiunea Biserica, Lecția 2, „Scopul Bisericii”*). Ca urmare, Evanghelia n-a fost vestită în toată lumea, iar pastorii/prezbiterii sunt suprasolicitați și epuizați. În plus, mulți membri ai bisericii sunt niște spectatori frustrați care nu știu că trebuie să aibă o contribuție la lucrarea bisericii. Își varsă energiile în activități din afara bisericii.

Învățătura Scripturii conform căreia fiecare credincios este un lucrător s-a pierdut pe drum. Lucrătorii sunt acolo, dar n-au fost învățați să-și asume responsabilitatea ce le revine. Un lider care privește prin ochii credinței este gata să creadă că Dumnezeu va lucra prin cei pe care îi conduce. Prin credință, va coopera cu Duhul lui Dumnezeu și îi va încuraja să se implice în lucrare ajutându-i să se pregătească în acest scop.

I. FIECARE CREDINCIOS UN LUCRĂTOR?

Pentru a îmbrățișa convingerea că fiecare credincios este un lucrător și fiecare lider unul chemat să pregătească lucrători, este nevoie de o nouă paradigmă a vieții și lucrării bisericii. Este nevoie, de asemenea, de o nouă înțelegere a modului în care lucrează Dumnezeu și a planurilor pe care El le are pentru fiecare credincios. Plantatorii de biserici trebuie să creadă că Dumnezeu lucrează prin cei ce sunt ai Lui și că toți credincioșii în care locuiește Duhul Sfânt doresc să-L slujească. Dumnezeu i-a dat fiecărui credincios, indiferent de vârstă, poziție în societate sau sex, un dar special pentru a sluji. Îndeplinindu-și destinul spiritual, credinciosul se bucură, iar biserica este binecuvântată.

Domnul nu ne privește ca pe niște oameni fragili, instabili, cum suntem de fapt. El ne vede desăvârșiți în Hristos, membri maturi ai Bisericii Sale, având o contribuție de adus. Ne vede într-un mod profetic, așa cum ne va face să fim. Pe Ghedeon l-a numit „viteaz” în timp ce acesta se ascundea de vrăjmașii poporului Său (Jud. 6). Pe Simon l-a numit „Petru”, știind că încă nu este o stâncă și că nu peste multă vreme Petru se va lepăda de El. Trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne deschidă ochii pentru a-i vedea pe ceilalți membri ai Trupului lui Hristos astfel încât să îi putem încuraja să-și împlinească destinul pe care El li l-a pregătit.

Deși mulți creștini acceptă teoretic principiile de mai sus, foarte puțini acționează pe baza lor. Liderii eficienți sunt liderii care au credință în Dumnezeu și au convingerea că El lucrează prin alții și comunică această încredere și celor din jurul lor. Prin limbajul trupului, cât și prin vorbele lor ei spun: „Ești unul dintre slujitorii pe care Dumnezeu și l-a ales. Dumnezeu va face lucruri mari prin tine și consider că este un privilegiu să pot să vin să te ajut să faci ceea ce Dumnezeu te-a chemat să faci”. O asemenea atitudine este contagioasă și eliberatoare. Oamenii încep să se vadă pe ei înșiși ca fiind niște slujitori de preț ai Domnului și de aceea sunt gata să facă mari sacrificii și să dovedească deosebit de multă creativitate. Ia naștere o armată de lucrători pentru Împărăția lui Dumnezeu, iar mișcarea de plantare de biserici devine posibilă.

II. PREGĂTIREA CREDINCIOȘILOR PENTRU LUCRARE ȘI IMPLICAREA LOR PRACTICĂ

Noul Testament arată foarte clar că Dumnezeu are un plan specific pentru fiecare dintre copiii Săi. Fiecare este important în ochii Lui. 1 Corinteni 12-14 ne arată că Trupul este format din multe mădulare, fiecare având propria sa funcție, dar facem cu toții parte din unul și același Trup. Efeseni 4:11-16 ne arată că fiecare credincios este un lucrător și că principala sarcină a liderilor este să-i pregătească pe membrii bisericii pentru lucrarea de slujire.

Fiecare credincios a primit un dar de la Dumnezeu, toți sunt templul Duhului Sfânt și chemați la lucrarea de slujire. De aceea, vor gusta o adâncă bucurie și satisfacție dacă vor fi ajutați să se implice în lucrarea la care Dumnezeu i-a chemat. Totodată, este rezonabil să presupunem că doresc să slujească și că sunt frustrați dacă sunt împiedicați să o facă. Un lider trebuie să creadă că Dumnezeu lucrează în inima credincioșilor și îi cheamă să slujească. Apoi el trebuie să acționeze pe baza acestei convingeri și să le ofere celor din jurul său ocazia de a sluji, de a se dezvolta, fiind gata să-i îmbărbăteze.

III. EXEMPLE DE CREDINȚĂ

A. Barnaba

Barnaba este un exemplu nou-testamental deosebit pentru discuția noastră. El a observat potențialul deosebit al noului convertit Saul și i-a luat apărarea când ceilalți ucenici, împreună cu apostolii, se fereau de el, de teamă (Fapte 9:26-31). Când în Antiohia s-a produs o trezire spirituală și avea nevoie de ajutoare, l-a chemat pe Saul să i se alăture. Rezultatul a fost un seceriș și mai mare. Cu timpul a devenit evident faptul că Saul / Pavel era mai eficace ca lider, de aceea i-a încredințat lui această sarcină.

A avut încredere în Ioan Marcu și a continuat să aibă încredere în el chiar și atunci când acesta a greșit (Fapte 15:36-41). A fost gata să-și sacrifice prietenia cu colegul său, Pavel, ca să-l apere pe Marcu. Investiția pe care a făcut-o în Marcu a dat roade (2 Tim. 4:11). Cu timpul, acesta a devenit un membru curajos al echipei apostolice a lui Pavel și autorul uneia dintre Evangheliile.

B. Liderul unei biserici din Portugalia

Un misionar a înființat o biserică în Portugalia. Această biserică a crescut foarte rapid, și pentru că în curând locul în care se întâlnea a devenit neîncăpător, s-a pus întrebarea: să mărească respectiva clădire sau să înființeze o nouă biserică? După multă rugăciune, Dumnezeu a pus pe inima liderilor acestei biserici îndemnul de a satura zona în care se aflau cu biserici, folosind ca bază biserica lor. Principalul impediment în calea realizării acestei viziuni o reprezenta lipsa lucrătorilor. În urma unui sondaj au constatat că mai puțini de 20% din membrii bisericii erau implicați în lucrare. Cei care erau deja implicați erau suprasolicitați. Pentru a putea duce la îndeplinire sarcina care le stătea înaintea, trebuia să îi motiveze, să-i pregătească și să-i mobilizeze pe ceilalți 80% din adunare.

După o serie de mesaje despre darurile spirituale, liderii bisericii au stat de vorbă cu fiecare membru al bisericii în parte despre ce anume ar dori să facă în lucrarea creștină. Spre surprinderea lor, au constatat că aproape toți membrii bisericii doreau să slujească în vreun fel. Nu făcuseră până în momentul respectiv lucrul acesta deoarece: (1) nu crezuseră că este necesar aportul lor; (2) nu aveau pregătirea necesară.

În urma acestor constatări, conducerea bisericii a înființat o școală biblică pentru laici, în cadrul bisericii. Lucrători cu experiență i-au ajutat pe cursanți să-și formeze deprinderile necesare pentru lucrare. Învățătorii de la școala duminicală, lucrătorii cu copiii, liderii închinării, liderii grupurilor mici, evangheliștii — toți au luat pe lângă ei câțiva ucenici, pe care să-i formeze. La scurtă vreme, conducerea bisericii a mobilizat suficienți lucrători pentru a înființa prima biserică-fiică.

Ce lecție putem învăța din experiența lor? Duhul Sfânt locuiește în fiecare credincios, făcându-l să dorească să slujească și este gata să îi dea puterea supranaturală de care are nevoie în această slujire. Plantatorii de biserici, pastorii și liderii trebuie să creadă că Dumnezeu lucrează în viețile credincioșilor, să le comunice oamenilor această încredere, să-i încurajeze să se implice, să le ofere pregătirea de care au nevoie.

IV. DIFICULTĂȚILE LIDERULUI

Este împotriva firii omenești să ai încredere în Dumnezeu că va lucra prin viețile altora; lucrul acesta ridică două provocări serioase în fața oricărui lider.

A. Învinge-ți teama

Atunci când oamenii sunt pregătiți și ajutați să se implice în lucrare, unii dintre ei pot demonstra daruri mai mari decât cele ale liderului. Pot înțelege mai bine viziunea decât el și de aceea vor dori să facă unele schimbări. Pe de altă parte, oamenii angajați în lucrare nu vor fi toți la fel de competenți ca și liderul acestuia și s-ar prea putea să nu acționeze așa cum s-ar aștepta el. În ambele cazuri, va fi tentat să se teamă: (1) că nu vor face o treabă bună și că de aceea el își va pierde credibilitatea; (2) că vor face o treabă foarte bună și că va pierde controlul.

Atât pierderea credibilității, cât și pierderea controlului i se pot părea o amenințare liderului care se teme pentru reputația și scaunul său. Aceste pietre de poticnire firește trebuie îndepărtate din calea liderului duhovnicesc, spre binele său și de dragul creșterii bisericii.

Aceste pietre de poticnire pot fi îndepărtate doar prin credința în Dumnezeu. Liderul care știe bine cine este el în Hristos poate să aibă încredere în Dumnezeu că, după cum El lucrează în viața sa, va lucra și în viața celorlalți oameni. De aceea, dacă Dumnezeu îi cheamă pe cei ce sunt ai Săi să slujească, lucrarea și reputația Lui sunt în joc, nu cele ale liderului. Liderul trebuie să trăiască în ascultare de Dumnezeu, lăsându-i pe oameni să se implice în lucrare și încredințându-și lui Dumnezeu toate temerile sale cu privire la reputația și locul său. (Filip. 4:6-7; 1 Petru 5:7).

Noi, creștinii, nu trebuie să fim preocupați de propria noastră reputație sau slavă, ci trebuie să urmărim ca Dumnezeu să fie proslăvit prin viețile noastre, prin lucrarea noastră, în lume. În loc să fim invidioși din pricina darurilor altora, trebuie să ne bucurăm că Dumnezeu ridică oameni care pot lupta mai bine decât noi pentru cauza lui Hristos. Așa cum am menționat de mai multe ori, Barnaba este un exemplu elocvent în acest sens. În timp ce se afla în Antiohia, și-a dat seama câtă nevoie este acolo de darurile lui Pavel. Barnaba putea să tacă și să nu facă nimic. Dar s-a obosit să meargă la Tars și să-l convingă pe Pavel să-l însoțească în Antiohia (Fapte 11:25-26). În loc să-și protejeze „propriul teritoriu” din Antiohia, Barnaba a riscat și l-a chemat pe Pavel să slujească alături de el. Vedem că în cele din urmă Pavel a ajuns mai vestit decât Barnaba, spre slava lui Dumnezeu și înaintarea Împărăției Sale.

Un lider credincios știe că Dumnezeu se află la lucru în viața oamenilor din jurul său, de dragul lor și prin ei, și de aceea este gata să-și asume riscuri.

B. Reacționează în mod adecvat la greșeli

Un lider bun trebuie să înțeleagă că eșecul face parte integrantă din procesul creșterii și învățării. Vedem lucrul acesta în viața de părinți. Un copil, înainte de a învăța să umble singur, cade de mai multe ori. Atunci când cade, părintele îl ridică, îl încurajează și îi dă voie să încerce încă o dată. Nu strigă la el: „N-ai reușit! Ești o rușine pentru mine! De azi încolo nu te mai las să umbli!”.

Liderii trebuie să-i ajute pe oameni să nu se teamă să greșească. Cel care învață trebuie să știe că și dacă va greși, relația lui cu liderul nu se va schimba. Chiar dacă va fi muștrat uneori, relația va rămâne neatinsă. În Luca 10, Isus și-a trimis ucenicii să-l pregătească drumul prin orașele și satele pe care urma să le viziteze. Când s-au întors, ucenicii l-au spus bucuroși că până și demonii li s-au supus când au folosit Numele Său. Cu blândețe, Isus le-a atras atenția că motivul lor de bucurie nu este cel corect. Mai târziu, când n-au putut scoate un demon (Mat. 17) Isus și-a muștrat ucenicii pentru puțina lor credință. S-a folosit de greșelile lor pentru a-i învăța. Însă dragostea pe care le-o purta n-a fost pusă nici o clipă sub semnul întrebării.

Un lider bun trebuie să îi învețe pe oameni nu numai cum să se raporteze la succes, ci și cum să se raporteze la eșec. Trebuie să fie deschis în privința propriilor sale eșecuri. Dacă este vorba despre un păcat, trebuie să respecte tiparul biblic al mărturisirii și reabilitării celui căzut. Dacă este deschis, prin propriul său exemplu îi va învăța pe alții că Dumnezeu ne dă har, ne iartă și ne reabilitează. Dacă liderul își aduce aminte de propriile sale greșeli, va avea mai multă răbdare cu cei care greșesc.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Care sunt oamenii care au crezut în tine și te-au încurajat să mergi înainte pe calea credinței? Unde ai fi astăzi, dacă ei n-ar fi existat?
- ◆ Este adevărat că Duhul Sfânt naște în toți copiii lui Dumnezeu dorința de a sluji? Dacă da, de ce atât de mulți credincioși sunt simpli spectatori?
- ◆ Cum trebuie să afecteze conceptul „Crede în Dumnezeu și în cei din jurul tău!” modul în care ne raportăm la membrii echipei de plantare de biserici, la membrii bisericii noastre care nu sunt implicați în vreun fel în lucrare, la soțul sau soția noastră, la copiii noștri?
- ◆ Am discutat conceptul „fiecare credincios — un lucrător; fiecare pastor/lider — un om care formează lucrători”; dacă acest concept reflectă voia lui Dumnezeu pentru biserica Sa, care sunt implicațiile lui în ceea ce privește:
 - a. principalele responsabilități ale pastorului/liderului;
 - b. necesitatea instituirii unor programe, în cadrul bisericii, de formare a tuturor membrilor bisericii;
 - c. utilizarea lucrătorilor cu experiență pentru a forma ucenici?
- ◆ Cât de repede trebuie să implicăm un nou convertit în lucrare și ce fel de responsabilități trebuie să-i încredințăm?
- ◆ Ce vârstă trebuie să aibă cineva pentru a fi inclus în programul de pregătire pentru lucrare?
- ◆ Cum trebuie să reacționeze un lider dacă cineva în care a avut încredere nu izbutește să facă față într-o anumită situație din lucrare? Comite un păcat? Dă greș în viața personală? Va mai putea omul respectiv sluji vreodată pe alții?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Efectuați studiul inductiv din *Anexa 12A*. Discutați cu mentorul/coordonatorul programului modul în care ați aplicat în viață adevărurile învățate în acest studiu și rezultatele pe care le-ați putut remarca.

Studiu biblic inductiv din 1 Corinteni

SĂ ÎNVĂȚĂM SĂ-I VEDEM PE ALȚII AȘA CUM ÎI VEDE DUMNEZEU

I. OBSERVARE

A. Căutați următoarele versete din 1 Corinteni. Rezumați ce spune fiecare dintre ele despre credincioșii din Corint. (În dreptul unora aveți deja observațiile trecute ca model.)

- ◆ 1:2 *Sunt sfințiți în Hristos Isus și chemați să fie sfinți.*
- ◆ 1:30 *Hristos a devenit înțelepciunea, neprihănirea, sfințenia și răscumpărarea lor.*
- ◆ 2:16
- ◆ 3:16
- ◆ 6:11
- ◆ 11:2 *Pavel îi laudă că țin învățăturile pe care li le-a dat el.*
- ◆ 12:7
- ◆ 12:11 *Duhul Sfânt dă fiecăruia dintre ei daruri după cum voiește.*
- ◆ 12:13
- ◆ 15:31 *Pavel se laudă cu ei în Hristos Isus.*

B. Rezumați acum versetele care arată problema existentă în mijlocul lor și comportamentul lor păcătos.

- ◆ 1:11 *Între ei existau certuri.*
- ◆ 3:1
- ◆ 3:3

- ◆ 4:18
- ◆ 5:1
- ◆ 5:2
- ◆ 6:6 *Frații intentau procese fraților.*
- ◆ 6:8
- ◆ 11:18
- ◆ 11:17-34

II. INTERPRETARE

Răspundeți la următoarele întrebări.

- A. Cum se adresează Pavel bisericii?
- B. Ce înseamnă a fi sfințit?
- C. Ce înseamnă a fi sfânt?
- D. Descrieți ce anume erau ei „în Hristos”.
- E. Conform textului, erau ei deja sfinți?
- F. Cu ce probleme se confruntau?
- G. Rezumați caracteristicile lor spirituale.
- H. Rezumați problemele și obiceiurile păcătoase ce caracterizau biserica din Corint.
- I. Cum putea fi numită „sfântă” o biserică cu atâtea probleme?
- J. Cum putea Pavel, știind păcatul existent în biserica din Corint, să se laude cu ei „în Hristos Isus, Domnul nostru” (15:31)?

III. APLICARE

- A. Faceți o listă cu toate problemele cu care se confruntă unii membri din biserica din care faceți parte/din biserica nou-înființată. În dreptul fiecărui nume, scrieți un verset care să vă aducă aminte că omul respectiv se află în Hristos.
- B. Deși Pavel îi privea pe ceilalți prin ochii credinței, nu le ignora problemele. Dacă există probleme ce trebuie rezolvate în biserica ta, cere-I lui Dumnezeu să te ajute să le rezolvi cu har și adevăr.

Liderul-slujitor

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Toate etapele ciclului de plantare de biserici

☛ Scopul lecției

Stilurile de conducere adoptate de cei din lume nu se potrivesc credincioșilor. Scopul acestei lecții este de a discuta importanța și implicațiile conducerii prin slujire pentru mișcările de plantare de biserici.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să cunoască diferența dintre modul lumesc de a conduce și dintre a fi un lider slujitor;
- ◆ Să conducă pe alții slujindu-i, și nu făcând pe șeful.

☛ Schița lecției

Introducere

- I. Conducerea lumească
- II. Liderul-slujitor
- III. Aplicație

☛ Anexă

ANEXA 13A LIDERUL

Liderul-slujitor

MIȘCĂRILE AU NEVOIE DE LIDERI-SLUJITORI

INTRODUCERE

Una dintre cele mai mari nevoi pentru nașterea unei mișcări de plantare de biserici este cea a liderilor cu o motivație biblică. Dacă importăm în biserică stilul lumesc de conducere, dacă oamenii se bazează pe înclinațiile lor naturale și nu pe Cuvântul lui Dumnezeu, vom avea lideri care controlează, motivați de dorința de a deține puterea. Dacă nu frângem cumva acest jug al conducerii nebiblice și astfel să eliberăm potențialul existent în biserica lui Hristos, nu există prea mari speranțe ca lumea să fie evanghelizată și să recunoască domnia lui Hristos în timpul vieții noastre.

Hristos ne-a dat o pildă cum trebuie să-i conducem pe alții; trebuie să călcăm pe urmele Lui. El a condus dăruindu-Se pe Sine celor ce Îl urmau.

I. CONDUCEREA LUMEASCĂ

Există tendința de a privi conducerea ca pe o problemă de autoritate. Unii cred că autoritatea le dă dreptul să conducă stăpânind peste alții. O asemenea gândire îi face pe oameni să își caute propriile interese. Vedem asemenea exemple în politică, educație, afaceri etc.. Pentru că suntem familiari cu ceea ce se întâmplă în jurul nostru avem tendința de a urma tiparele lumii.

Modul de conducere lumesc are la bază anumite supoziții cu privire la ceea ce îi motivează pe oameni:

- ◆ nu poți să ai încredere în oameni că vor face ceea ce dorești să faci;
- ◆ dacă ai prea multă încredere în cineva, va profita de tine;
- ◆ autoritatea liderilor provine fie din statutul lor, fie din puterea personalității lor;
- ◆ oamenii vor face ceea ce aștepti de la ei doar dacă sunt motivați de răsplata oferită sau amenințați de o pedeapsă;
- ◆ liderii trebuie să evite relațiile prea strânse cu cei pe care îi conduc, altfel vor fi considerați oameni slabi.

Ești de acord cu aceste afirmații? De ce da sau de ce nu?

Mulți lideri gândesc astfel. Se poate să nu o spună pe față, dar adânc în sinea lor au o perspectivă egoistă, despotică asupra conducerii. Iată gândurile ascunse ale câtorva lideri (precizați în ce sens reflectă o mentalitate egoistă):

- ◆ *Eu știu cel mai bine ce trebuie făcut. La urma urmelor, am cea mai multă pregătire, cea mai multă experiență și dețin mai multe informații cu privire la ceea ce trebuie făcut decât oricine altcineva. Asta și așteaptă oamenii de la mine, pentru că sunt liderul lor.*
- ◆ *Pentru că eu sunt liderul, nu pot face singur totul, de aceea, cei pe care îi conduc trebuie să mă ajute. Nu am nevoie de ideile lor sau de planurile lor pentru a pune în practică ceea ce vreau să realizăm.*
- ◆ *Cred că ar trebui să stau să ascult ce au de spus ceilalți. Așteaptă foarte multe de la mine. Însă nu cred că o să aud ceva nou. Cred că până la urmă voi face tot așa cum știu eu.*

- ◆ *Fără îndoială, eu hotărâsc cum trebuie făcute lucrurile și eu stabilesc ritmul. Eu conduc programul și știu punct cu punct ce trebuie făcut.*

II. LIDERUL-SLUJITOR

Isus a explicat cât se poate de clar modul de conducere lumesc (Mat. 20:25-28). El a adăugat: „între voi să nu fie așa” spunându-le răspicat ucenicilor să nu folosească niciodată metode dure, egoiste de conducere. Cei care-L urmează pe Isus trebuie să fie robii tuturor.

A. Se poate sluji și conduce simultan

La prima vedere cuvintele „slujitor” și „lider” par contradictorii. A fi slujitor înseamnă a fi angajat de cineva, a face voia altcuiva. Înseamnă a depinde într-un fel de persoana respectivă atât în ce privește siguranța, cât și cinstea de care te bucuri. A fi slujitor înseamnă a asculta de cineva, a fi supus. Pe de altă parte, a fi lider înseamnă a avea inițiativă, a direcționa, a influența și a motiva. Înseamnă a fi pro-activ, a-i implica pe alții, a te concentra, a-i ajuta pe oameni ca împreună să realizeze mai mult decât ar putea face fiecare de unul singur. A conduce înseamnă a *ști încotro trebuie să mergi și a-i putea ajuta și pe alții să meargă într-acolo.*

Cum se împacă cele două? A conduce vizează „ce” trebuie făcut, în timp ce a sluji vizează „cum” trebuie făcut lucrul respectiv (nevoile altora). Conducem slujind. A fi „lider”, în sens lumesc, nu înseamnă a fi și slujitor. Dar pentru efortul de generare a unor mișcări de plantare de biserici o asemenea atitudine este neapărat necesară.

B. Principiile creștine referitoare la motivare și conducere

1. Oamenii au fost creați după chipul lui Dumnezeu și de aceea au o valoare intrinsecă (Gen. 1:27-28);
2. Oamenii sunt motivați să facă ceva foarte bine pentru că știu că trebuie să facă totul spre slava lui Dumnezeu (Col. 3:23);
3. Oamenii nu se pot dezvolta dacă nu există încredere și dacă au libertatea nu numai de a face bine ceva, ci și de a greși.
4. Un lider este numit de Dumnezeu și autoritatea lui provine de la El (Rom. 13:1).
5. Liderii care au rezultate bune sunt liderii care îi privesc pe ceilalți ca pe niște prieteni, nu ca pe niște subordonați, și interacționează cu ei cu franchețe și umilință (Ioan 15:15).

C. Exemplul lui Isus

În lucrarea Sa pe pământ, Isus a vorbit despre modelul liderului-slujitor și l-a demonstrat în propria Sa viață (Ioan 13:4-5). Le-a spus oamenilor că cei care conduc nu trebuie să-și caute propriile interese (Mat. 20:25-28; Ioan 13:1-16). Isus a renunțat la propria Sa slavă pentru a sluji, ajungând în cele din urmă chiar să moară pentru cei pe care îi conducea (Filip. 2:1-11).

Fiind un mare lider, Isus a dat naștere celei mai uluitoare mișcări din toate timpurile, Biserica Sa din întreaga lume. Dar, fără îndoială, Isus a fost totodată un slujitor. Este o ironie că mișcarea despre care vorbim astăzi a fost inițiată de Isus din postura de slujitor.

Isus i-a numit pe ucenicii Săi „prieteni”, iar pe Sine „Slujitor” (Ioan 15:15). Nu ucenicii l-au cerut lucrul acesta. Ucenicii trebuiau să-l arate cel mai profund respect și să-L asculte. În relațiile obișnuite, aceste roluri sunt de multe ori inversate. Liderul cere respect și ascultare, iar cei care îl urmează caută un prieten și un slujitor.

D. Instrucțiuni pentru lideri

În prima sa epistolă, Petru afirmă că liderii Bisericii trebuie să fie lideri-slujitori (1 Petru 5:1-4). Ca argument, Petru vorbește despre suferințele lui Hristos, la care a fost martor, și face trimitere chiar și la învățăturile date de Isus despre conducere (Matei 20:25-28) spunându-le prezbiterilor să nu „stăpânească” peste cei încredințați în grija lor.

III. APLICAȚIE

Modelul biblic de conducere este cel al liderului-slujitor. Simplu spus, a fi un lider-slujitor înseamnă a pune binele celor pe care îi conduci mai presus de binele tău. Liderii creștini sunt în primul rând și în cea mai mare măsură niște slujitori. Intimidarea altora, atitudinea de superioritate, folosirea forței nu au ce căuta în viața unui lider creștin (Matei 20:25-28; 1 Petru 5:1-7). Liderul creștin nu este un „domnitor” în sensul de dictator. Cuvântul „a domni” — în greacă „arch” — nu este folosit niciunde în Noul Testament pentru a descrie relațiile dintre creștini. Liderul creștin este un slujitor.

Caracteristicile liderului-slujitor

- ◆ Liderul-slujitor urmărește unitatea și o păstrează (Efes. 4:3). Evită disputele inutile legate de drepturi, teritoriu, merite.
- ◆ Liderul-slujitor nu se simte amenințat de realizările altora sau de calitățile lor. El recunoaște valoarea celorlalți și îi ajută să își aducă contribuția la atingerea obiectivelor grupului.
- ◆ Este un om care îi „zidește” pe alții. Încearcă să-i îmbărbăteze pe oameni, să-i motiveze pe orice cale posibilă. Se bucură de succesele altora, oricât ar fi de mici.
- ◆ Liderul-slujitor încearcă în mod constant să facă un pas mai departe, rămânând smerit și demonstrând respect față de ceilalți.
- ◆ Liderul-slujitor îi vorbește întotdeauna de bine pe ceilalți.
- ◆ Liderul-slujitor caută să formeze cât mai mulți lideri, care să i se alăture.
- ◆ Liderul-slujitor cunoaște diferitele tipuri de autoritate existente și le folosește în mod corespunzător (autoritatea bazată pe funcția deținută, pe relații, pe experiență, autoritatea personală, spirituală).
- ◆ Semnificația, valoarea și reputația liderului-slujitor nu rezultă din poziția pe care o deține.
- ◆ Un lider-slujitor nu ia decizii care să-l avantajeze pe el, să-i mărească autoritatea, să-l ajute să obțină o altă funcție, să se bucure de mai mult confort, în dauna celor pe care îi slujește.
- ◆ Liderul-slujitor își arată dragostea față de cei care îl urmează acționând constant spre binele lor, pentru reușita lor în lucrare.
- ◆ Un lider-slujitor contribuie la formarea unor noi lideri-slujitori, pentru ca astfel să poată lua naștere cât mai multe biserici noi, sănătoase, care la rândul lor să dea naștere unor noi biserici.

CONCLUZII

Liderul-slujitor știe că are responsabilitatea de a-i conduce pe alții să facă ceea ce Dumnezeu dorește de la ei. El nu „stăpânește” peste ceilalți, nu îi manipulează pe oameni să facă ceea ce crede el că ar trebui să facă. Se preocupă de zidirea lor sufletească, de progresul lor în toate domeniile vieții și lucrării. Reușita liderului-slujitor depinde de reușita celor pe care-i conduce.

Liderul-slujitor știe că înaintea lui Dumnezeu se află la același nivel cu cei pe care-i conduce. Autoritatea pe care o are nu este a sa, ci provine de la Dumnezeu, de aceea nu are libertatea de a o folosi cum voiește. Trebuie să o folosească la fel ca și Isus, slujindu-i pe cei pe care-i conduce.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ De ce îi este greu unui lider să fie un lider-slujitor?
- ◆ Cum ați descrie un plantator de biserici care este un lider-slujitor?
- ◆ Ce schimbări trebuie să se producă în viața și lucrarea ta pentru a fi un lider-slujitor mai bun?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Citiți *Anexa 13A „Liderul”* și observați modul în care a condus Isus slujind, urmărind zidirea Bisericii Sale.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Engel, J. F., *Leadership: Making Human Strength Productive*, The Center For Organizational Excellence, Eastern College. St. David's, PA, 1996.
- ◆ Martin, Bob, *Leading from The Side: Servant/Facilitation Leadership in Advancing Church Planting Movements*, lucrare nepublicată, Budapesta, Ungaria, sept. 1998.

LIDERUL

Sarcina pe care o avea era impresionantă — aceea de a schimba lumea. Schimbarea pe care dorea să o producă acest lider nu era una de suprafață sau temporară. Era vorba despre o filozofie de viață complet nouă, care să producă o nouă cultură, ajungând la toate triburile și națiunile de pe pământ. Era o sarcină extrem de dificilă. Alți mari lideri ai lumii au încercat lucruri mai puțin mărețe și au eșuat. Omenește vorbind, liderul nostru era complet singur în această misiune. Nimeni nu se mai alăturase acestei cauze, nici nu exista cineva care măcar să o înțeleagă. Cum putea atunci să o ducă la îndeplinire? Cum să-și transmită mesajul? Cum să-i inspire pe ceilalți să trăiască pe măsura lui?

Dacă examinăm metodele folosite de acest lider vom avea multe surprize. N-a făcut prea multe lucruri din cele la care ne-am așteptat. N-a încercat să obțină o funcție publică, nici să adune o armată. N-a înființat un institut, n-a ținut seminarii oficiale pentru a le explica oamenilor această nouă filozofie; nu și-a chemat ucenicii într-un loc izolat, pentru a se dedica unor studii teoretice. Nu s-a adresat nici unei edituri pentru a-l tipări cărțile sau pentru a-și răspândi ideile. A început prin a strânge un grup mic de oameni în jurul Său.¹ În loc să se concentreze asupra mulțimilor, timp de trei ani s-a concentrat asupra pregătirii acestor oameni explicându-le noua viață pe care dorește să o aducă, cu speranța că Îl vor ajuta să schimbe mulțimile.

Fiind vorba de numai doisprezece bărbați, părea un început fără speranță. Cu toate acestea a trăit pe măsura convingerilor Sale și i-a iubit adânc pe cei doisprezece, ca și cum ar fi fost familia Sa.² Au locuit în același loc, au mâncat împreună, s-au odihnit și au lucrat împreună, s-au destins împreună, fără constrângeri, fără obstacole. Făcând toate lucrurile acestea le-a demonstrat practic, prin viața sa, ideile despre care le vorbea. Acest grup de oameni a călătorit împreună cu El din sat în sat, unde discuta cu cei pe care-i întâlnea și îi ajuta în nevoile lor. Liderul predica în mod regulat unor mulțimi imense.³ Predicile Lui nu erau complicate, folosea multe exemple din viață, din țara în care Se afla și din vremea respectivă. Se retrăgea de multe ori cu ucenicii săi la țară, unde le explica pe îndelete predicile Sale și aveau împreună discuții profunde.⁴

Cei care l-au urmat păreau oameni devotați, dornici să învețe, însă nu se vedeau în viețile lor progrese prea mari. Câțiva dintre ei erau oameni de la țară, abia știau citi; unul fusese vameș, meserie desconsiderată în general de restul populației; câțiva erau pescari. În cel mai bun caz erau oameni obișnuiți, nu din „crema” societății, nu genul de oameni de la care ai fi așteptat lucruri mari. Nici unul dintre ei nu avea carisma marilor oameni de stat, atât de potrivită liderilor marilor mișcări. Și deși liderul lor avea de transmis un mesaj spiritual, totuși, nici unul dintre ei nu era un lider religios. În ciuda tuturor acestor dezavantaje, acești ucenici care nu păreau să promită prea multe, erau oamenii pe care El personal îi alesese pentru a fi înaintemergătorii unei mari mișcări. Calificarea lor, credea liderul, va consta în faptul că au petrecut mult timp alături de El.⁵

Liderul era de o smerenie rar întâlnită. Nu lua aminte la remarcile sarcastice despre orașul Său natal.⁶ Se mulțumea să fie cunoscut drept un om provenind dintr-un orașel mic, fiul unui tâmplar. N-a căutat să atragă atenția asupra Sa, n-a urmărit câștiguri personale, ci a căutat să-i înalțe pe alții, în timp ce El însuși s-a ferit de lumina rampei.⁷ Unii erau de părere că ar fi avut un impact mai mare dacă S-ar fi impus în mod oficial, dacă ar fi acționat folosindu-Se de sistemul vremii respective. Dar El a refuzat orice poziție oficială. A refuzat controlul nemijlocit al împărățiilor pământului când l s-a făcut această ofertă.⁸ În loc să-și direcționeze eforturile spre reformarea sistemului din acea vreme, liderul s-a străduit să aprindă o mișcare cu totul nouă.⁹

Privind înapoi, putem pune sub semnul întrebării competența Lui. S-a împrietenit cu păcătoșii.¹⁰ Prin predicile Sale i-a călcat pe bătătură pe mulți dintre cei aflați în funcții în care i-ar fi putut fi de folos.¹¹ Cu foarte puține excepții¹², acest lider n-a avut deloc încredere în conducătorii religioși ai vremii Sale.¹³ Avea standarde foarte înalte — cerea totul sau nimic de la cei care doreau să-L urmeze¹⁴ și mulți nu l-au putut accepta condițiile.¹⁵

Acest lider evalua obiceiurile și tradițiile în lumina funcției și rezultatelor. De pildă, pentru El „a munci din greu” putea fi o cursă care să îi împiedice pe oameni să se concentreze asupra lucrurilor cu adevărat importante.¹⁶ A demonstrat întotdeauna mult respect față de legea religioasă¹⁷, fiind însă totodată foarte practic, nerămânând blocat la litera legii.¹⁸ A dat frâu liber mâniei Sale când a văzut că Templul nu mai este folosit conform funcției pe care o avea.¹⁹ Tradițiile și ritualurile care îi împovărau pe oameni, în loc să le dea o libertate interioară, au fost ridiculizate de el.²⁰ Îl interesa mai mult transformarea interioară potrivit „spiritului legii”, decât conformarea exterioară conform regulilor și regulamentelor.²¹

Acest lider îi iubea mult pe oameni; lucrarea Sa era una de slujire. Probabil din acest motiv, cei mai mulți oameni nu și-L amintesc în primul rând ca „lider”. Dacă definim în mod greșit statutul de lider prin „rangul”, „poziția” sau „statutul” cuiva, va fi greu să Îl considerăm pe acest om un lider. Mai degrabă, oamenii și-L amintesc ca un slujitor, un învățător, un vindecător, un sfătuitor sau prin orice alt titlu care descrie un om ce îi ajută pe alții. Programul Său era de multe ori influențat de nevoile celor din jur. Își făcea întotdeauna timp să stea de vorbă cu oamenii obișnuiți,²² să le rezolve nevoile vindecându-i sau sfătuiindu-i, ajutându-i să ajungă la eliberarea interioară. Când era înconjurat de mulțimi mari, ținea cont de interesele și nevoile lor, fără să-i pese prea mult de programe formale sau de propriile sale nevoi.²³ Nu-L deranja dacă era întrerupt de copii.²⁴ Era atât de amabil chiar și când era întrerupt brusc, chiar și când, de pildă, niște oameni au stricat acoperișul casei în care se afla pentru a ajunge la El. Nu se lăsa implicat în certuri mărunte.²⁵ Oamenii erau atât de importanți în ochii Lui, încât a rezumat legea în două porunci care vizau relațiile.²⁶

Nu era impresionat de buna cunoaștere a Legii, de împlinirea ei rigidă, sau de bogățiile cuiva, ci de credința oamenilor.²⁷ De fapt, dacă ai fi vrut să-L impresionezi pe acest lider, credința era cea mai bună modalitate de-a o face. Poate credința era singurul criteriu după care îi evalua pe cei din jur.²⁸ În mod constant îi îndemna pe oameni să creadă²⁹ și Își manifesta bucuria într-un mod surprinzător când întâlnea oameni ai credinței.³⁰ Când un paria a dovedit credință în El, deși a făcut-o într-un mod care îi deranja pe cei din jur, liderul l-a acceptat.³¹ Avea puteri supranaturale și, totuși, de mai multe ori a afirmat că era limitat de fapt de lipsa de credință a celorlalți.³²

Aproape de sfârșitul lucrării Sale în viețile celor ce L-au urmat, puteau fi observate multe semne ale eșecului. În mod frecvent ucenicii Săi nu înțelegeau ce spunea.³³ Oamenii, în general, nu știau prea bine cine este.³⁴ Câtă vreme S-a bucurat de popularitate, ucenicii au fost alături de El, dar L-au părăsit când ar fi avut nevoie cel mai mult să rămână lângă El.³⁵ Chiar și cei mai apropiați prieteni s-au lepădat de El, negând că L-ar cunoaște în acel ceas greu.³⁶ Un alt ucenic L-a trădat pentru bani,³⁷ și la puțină vreme s-a sinucis.³⁸ Conducerea țării a luat atitudine împotriva Lui. A fost arestat, judecat, condamnat și executat ca inamic al poporului.³⁹ Iată ce s-a ales de transformarea lumii pe care dorise El să o producă!

Fără îndoială, ucenicii Săi au fost surprinși și descurajați de această dispariție bruscă și ciudată a liderului lor. Nu erau pregătiți pentru plecarea Lui. Li se părea că abia începuse procesul formării lor. Avusese un impact deosebit, dar pentru că lumea Îl respinsese în cele din urmă, nici vorbă să fie transformată. Pentru că lucrarea nu era încheiată, la plecare, liderul le-a dat ucenicilor săi porunca de a continua ceea ce El a început.⁴⁰ Îi pregătise suficient pentru ca, dacă aplicau ceea ce învățaseră de la El să aibă un impact similar (și chiar mai mare)⁴¹.

Și acești ucenici l-au continuat munca. S-au dovedit mari oameni ai credinței, cu o viziune extraordinară privind transformarea pe care liderul lor dorise să o producă în lume. Cu foarte multă râvnă, cu extraordinar entuziasm, au dus misiunea la bun sfârșit. Și astfel au demonstrat cel puțin un lucru — liderul de fapt n-a plecat. Doar o clipă li s-a părut că lucrurile ar sta așa. De fapt, prezența Lui spirituală era cheia transformării dorite de El. Era alături de ei, în încercarea de a-l răspândi mesajul, de a-l duce tuturor triburilor și națiunilor de pe pământ. Prezența Lui era mesajul lor, era sursa lor de îmbărbătare!⁴²

Acești ucenici, care în cele din urmă s-au dovedit a fi ucenici buni, nu s-au îndepărtat de tiparul demonstrat de liderul lor. Au continuat să poarte discuții cu oameni obișnuiți, prin piețe, influențându-i; au stat de vorbă cu oameni și în temple și sinagogi (deși se pare că se întâlneau prin case pentru a se închina⁴³). Trăiau ceea ce propovăduiau cu multă îndrăzneală și dovedeau o mare dragoste față de oameni, adunând în jurul lor mulți alți oameni gata să le calce pe urme. Unde mesajul lor a fost primit, au luat naștere comunități locale care celebră prezența liderului în mijlocul lor. Ca și liderul lor, acești ucenici și aceste comunități locale au avut un impact atât de mare încât conducătorii civili și religioși din zonele respective s-au simțit amenințați și au trecut la represalii.

După numai câteva generații, ucenicii Săi au trecut la metode „mai sofisticate” de a împlini cerința liderului lor. Prețuind uneori mai mult metodele romanilor, decât cele ale liderului lor, au împrumutat modelele dominante ale vremii. Mișcarea spontană și informală ce pune accentul pe prezența liderului a făcut loc instituțiilor formale și programelor rigide. Organizațiile impresionante, clădirile impunătoare și programele „de ultimă oră” au luat locul celebrării simple și proclamării din inimă a credințelor lor pentru Cel ce le era lider. Această tendință le-a conferit o anumită securitate și un anumit control, dar prezența liderului a fost umbră și multe din învățăturile Sale au fost uitate. Punând mai mult accent pe forme decât pe funcții, impactul misiunii a scăzut considerabil.

Influența acestui lider continuă și astăzi. Cei care vor să-l urmeze trebuie să procedeze asemenea Lui. Schemele complicate de transformare a lumii prin programe și instituții par mai puțin promițătoare ca oricând, iar cei ce vor să Îl urmeze trebuie să își aducă aminte de stilul Său unic. Ideea de bază este surprinzător de simplă: un lider care trăiește ceea ce crede, care îi iubește profund pe cei care-L urmează și care trăiește alături de ei — iată ce înseamnă cu adevărat a conduce! Acesta este Marele Lider care atinge viețile oamenilor și schimbă lumea.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Adaptare după *The Teacher* [Învățătorul], de Ted Ward și Lois McKinney.

NOTE

¹ Matei 10:2-4; Marcu 3:13-19

² Matei 12:48-49; Marcu 3:32-35

³ Marcu 4:33

⁴ Marcu 4:34

⁵ Marcu 3:14

⁶ Ioan 1:46

⁷ Marcu 5:41-43; 7:36-37; 8:27-30; 9:7-9; 9:30.

⁸ Matei 4:8-10; Ioan 6:14-15

⁹ Matei 15:12-14

¹⁰ Marcu 2:15-17; Matei 9:9-13; Luca 5:31-32

¹¹ Matei 15:12; Luca 11:45

¹² Marcu 2:41-43; Matei 8:3-4

¹³ Marcu 11:15-17

¹⁴ Matei 5:19-29; 10:37-39; Marcu 10:17-22; Luca 14:26-27

¹⁵ Matei 8:18-22; 10:34-39

¹⁶ Matei 6:28-34; Luca 10:41-42

¹⁷ Matei 5:17-18

¹⁸ Marcu 2:25-27; 7:1-23; 12:29-34; Luca 6:1-10; vezi și Matei 15:6

¹⁹ Matei 21:12-13

²⁰ Matei 23; Luca 11:37-52

²¹ Matei 15:7-9

²² Ioan 3, 4

²³ Matei 14:13-14, 15:32

²⁴ Matei 19:13-15; Marcu 10:13-16; Luca 18:15-16

²⁵ Marcu 9:38-41

²⁶ Matei 23:37-40; Marcu 12:28-31

²⁷ Marcu 10:17-22

²⁸ Matei 8:7-10; 9:22, 29; 15:28; 17:20; 21:21-22; Ioan 6:28-29

²⁹ Marcu 5:31-36; Ioan 3:15-18

³⁰ Luca 7:9; 8:46-48

³¹ Marcu 10:46-52; Luca 7:36-38, 50

³² Matei 13:58; Marcu 6:5-6

³³ Marcu 8:14-21

³⁴ Matei 16:13; Marcu 8:27-30; Luca 9:18-19

³⁵ Matei 26:56; Marcu 14:32-50

³⁶ Matei 26:69-74; Marcu 14:66-72

³⁷ Matei 26:14-16

³⁸ Matei 27:3-5

³⁹ Matei 27:11 și urm.

⁴⁰ Matei 28:18-20; Marcu 16:15-20

⁴¹ Ioan 14:12

⁴² Ioan 14:19-20

⁴³ Fapte 2:46

RUGĂCIUNEA

LECȚIA 10 RUGĂCIUNEA PENTRU O MIȘCARE DE PLANTARE DE BISERICI

Introducere

- I. Strângerea datelor
- II. Conturarea viziunii — Ce dorește Dumnezeu să se întâmple în acest loc?
- III. Pregătește oameni și echipează-i în vederea rugăciunii pentru plantarea de biserici până la saturație
- IV. Identifică lideri ai rugăciunii și stabilește o legătură între ei
- V. Cereri biblice în rugăciune care duc la plantarea de biserici până la saturație
- VI. Rugăciunea conjugată

LECȚIILE 11,12 RUGĂCIUNEA CONJUGATĂ

- I. Cântați cântece de laudă lui Dumnezeu, din pricina credincioșiei Sale.
- II. Amintiți-vă binecuvântările Domnului
- III. Rugați-vă pentru înaintarea lucrării de plantare de biserici
- IV. Sărbătoriți prin cântece și închinare bunătatea Domnului.

Rugăciunea pentru o mișcare de plantare de biserici

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de multiplicare

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a le sugera plantatorilor de biserici câteva modalități de a-i mobiliza pe oameni la rugăciune pentru a susține o mișcare de plantare de biserici.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să înțeleagă rolul important pe care îl joacă rugăciunea în plantarea de biserici până la saturație și să fie convins de lucrul acesta;
- ◆ Să cunoască modul în care îi poate mobiliza pe alții la rugăciune pentru a susține eforturile de plantare de biserici;
- ◆ Să se implice în programele de rugăciune care stau la baza nașterii unei mișcări de plantare de biserici, într-un oraș, o regiune, sau o țară.

☛ Schița lecției

Introducere

- I. Strângerea datelor
- II. Conturarea viziunii — Ce dorește Dumnezeu să se întâmple în acest loc?
- III. Pregătește oameni și echipează-i în vederea rugăciunii pentru plantarea de biserici până la saturație
- IV. Identifică lideri ai rugăciunii și stabilește o legătură între ei
- V. Cereri biblice în rugăciune care duc la plantarea de biserici până la saturație
- VI. Rugăciunea conjugată

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Folosiți materialul din această lecție pentru a discuta modul în care puteți încuraja oamenii să se roage pentru plantarea de biserici până la saturație. Cere-le cursanților să împărtășească experiența pe care o au în organizarea unor întâlniri de rugăciune conjugată sau în mobilizarea oamenilor la rugăciune pentru un anumit oraș sau o anumită regiune. Cere-le să prezinte pașii pe care îi pot face pentru a-i mobiliza pe oamenii din confesiunea lor la rugăciune pentru orașul, regiunea sau țara lor.
- ◆ Comunică-le cursanților modul în care pot obține informații despre acțiunile de rugăciune din orașul, regiunea sau țara lor.

Rugăciunea pentru o mișcare de plantare de biserici

CUM SĂ NE RUGĂM PENTRU PLANTAREA DE BISERICI PÂNĂ LA SATURAȚIE

INTRODUCERE

La începutul acestui program de pregătire, în *Secțiunea Rugăciune, Lecția 3, „Cum să-i îndemnăm pe oameni la rugăciune”*, am văzut că pentru apostolul Pavel rugăciunea era un element vital în evanghelizare și plantarea de biserici. Am discutat diverse strategii de mobilizare a oamenilor la rugăciune pentru susținerea lucrărilor de plantare de biserici. Pentru a lua naștere o mișcare de plantare de biserici într-un oraș, într-o regiune sau într-o țară este nevoie de o mobilizare pe scară largă la rugăciune pentru evanghelizare și plantarea de biserici. O strategie de rugăciune pentru plantare de biserici până la saturație trebuie să se concentreze asupra zonelor vizate — cartierele din oraș cu oameni nemântuiți, satele sau zonele în care Evanghelia nu a fost vestită.

Există diverse modalități prin care oamenii se pot uni în rugăciune pentru un anumit oraș sau o anumită țară. În Coreea, de exemplu, bisericile se roagă în mod regulat câte o noapte întreagă și există „munți ai rugăciunii” în care oamenii se retrag pentru a posti și a se ruga. De asemenea, mulți se scoală la ora 5 în fiecare dimineață pentru a se ruga. În America creștinii se întâlnesc în anumite zile ca să se roage — de pildă în ziua națională pentru rugăciune. Se mai poate stabili o anumită oră în care toți oamenii sunt îndemnați să se roage pentru țara lor. În Europa, mai multe echipe de creștini au străbătut rutele parcurse de cruciați — din Anglia până în Istanbul — și s-au rugat în satele și orașele întâlnite pe drum pentru împăcarea popoarelor, pentru convertirea oamenilor la Hristos.

Rugăciunea strategică pe scară largă necesită câteva elemente-cheie: strângerea datelor, conturarea viziunii, pregătirea oamenilor, identificarea celor care vor conduce rugăciunea și stabilirea legăturilor dintre ei. În lecția de față vom discuta aceste elemente, necesare mobilizării la rugăciune pentru un oraș, o regiune sau o țară, în susținerea unei mișcări de plantare de biserici.

I. STRÂNGEREA DATELOR

Deoarece Dumnezeu dorește să-i împăce pe oameni cu Sine și să își vestească slava printre popoare, probabil Duhul Sfânt a pus deja pe inima mai multor oameni să se roage pentru zona în care locuiesc sau pentru țara lor. Primul pas în mobilizarea altora pentru rugăciune pe o scară mai largă este de a-i căuta pe oamenii care au pe inimă să se roage. În unele țări există asemenea grupuri organizate de bărbați sau femei, cum fusese grupul Lidiei. În alte locuri, poate vei întâlni doar indivizi izolați care se roagă pentru înaintarea Evangheliei.

Strategia pe care o vei adopta pentru mobilizarea oamenilor la rugăciune va depinde de datele pe care le vei culege. Dacă vei identifica mai multe grupuri de rugăciune cu sau fără legătură între ele, te vei concentra, probabil, asupra canalizării rugăciunii respectivelor grupuri pentru evanghelizare și plantarea de biserici, pentru înaintarea Evangheliei. De multe ori grupurile și lanțurile de rugăciune sunt izolate de eforturile de evanghelizare și plantare de biserici, neputând astfel să le vină în ajutor. Primul lucru pe care va trebui să-l faci într-un asemenea caz este să asiguri comunicarea dintre cei care se roagă și cei care sunt implicați în evanghelizare și plantarea de biserici. Tot ca parte a strategiei poți încuraja respectivele grupuri sau lanțuri de rugăciune și pe liderii lor să mobilizeze și credincioșii din alte zone ale orașului, regiunii sau țării lor la rugăciune. Tot o componentă a strategiei poate fi organizarea unor întâlniri regulate ale acestor grupuri de rugăciune și ale bisericilor lor pentru întâlniri de rugăciune conjugată. Deoarece aceste întâlniri se concentrează asupra lăudării lui Dumnezeu și asupra înaintării Evangheliei, contribuie

la promovarea unității între creștini, îi ajută pe aceștia să aprecieze mai bine diversitatea existentă în Trupul lui Hristos și pot da naștere la mai multă cooperare în viitor. Rugăciunea conjugată este discutată mai detaliat în secțiunea IV a acestei lecții.

Pe de altă parte, dacă din datele adunate va reieși că se face prea puțin în mod organizat în vederea rugăciunii, va trebui să te rogi lui Dumnezeu să te călăuzească să-i identifice pe potențialii lideri ai rugăciunii, să-i ajuți și pe alții să aibă viziunea ta și să-i mobilizezi pe oameni la rugăciune la nivelul de bază, cel al credincioșilor de rând din bisericile locale.

II. CONTURAREA VIZIUNII — CE DOREȘTE DUMNEZEU SĂ SE ÎNTÂMPLE ÎN ACEST LOC?

Oamenii sunt gata să aloce timp și să facă eforturi pentru lucrurile pe care le consideră importante, care îi pasionează. Pentru a-i mobiliza pe oameni la rugăciune pentru plantarea de biserici până la saturație trebuie să-i ajuți să înțeleagă ce dorește Dumnezeu să se întâmple în orașul, regiunea sau țara lor. Trebuie să se aprindă în ei flacăra iubirii lui Dumnezeu, să înțeleagă dorința Lui aprinsă de a-l împăca pe omul păcătos cu Sine, de a-l răscumpăra pe om din robia păcatului și a-l aduce în părtășie cu Sine, prin Isus Hristos. Dumnezeu i-a chemat pe cei ce sunt ai Săi să fie trimișii Lui împuterniciți care să ducă vestea bună a împăcării celor pierduți (2 Cor. 5:18-20). Atunci când un credincios realizează că are această chemare de-a fi trimis împuternicit al lui Hristos, el va dori în mod firesc să se implice în realizarea planurilor lui Dumnezeu.

Un alt element în conturarea viziunii îl reprezintă conturarea tabloului „Z” — cum va arăta orașul, regiunea sau țara lor când va fi plină de ucenici ai lui Hristos? Câte biserici vor exista? Ce procent din întreaga populație îl vor reprezenta creștinii? Compară viziunea „Z” cu realitatea actuală. Câte biserici există la această oră? Ce procent din populație este format din creștini dedicați? După care lansează o provocare: câte biserici trebuie să plantăm pentru a vedea acest oraș, regiune sau țară plină de ucenici ai lui Hristos? Câți oameni ar trebui să creadă în Hristos? (vezi *Secțiunea Viziunea PBS, Lecția „Gândirea „Z” și Secțiunea Biserica, Lecția „Scopul Bisericii”*.)

În al treilea rând, în conturarea viziunii, trebuie să îi ajuți pe oameni să înțeleagă rolul strategic al rugăciunii în evanghelizare și plantarea de biserici. Cerându-le să mediteze la rugăciunile apostolului Pavel, la lucrurile pentru care se ruga el și pentru care le cerea și altora să se roage, vor înțelege cât de importante sunt rugăciunile pentru înaintarea Evangheliei în zona în care se află (vezi *Secțiunea Rugăciune, Lecția 3, „Cum să îndemni la rugăciune”*).

III. PREGĂTEȘTE OAMENI ȘI ECHIPEAZĂ-I ÎN VEDEREA RUGĂCIUNII PENTRU PLANTAREA DE BISERICI PÂNĂ LA SATURAȚIE

O dată ce oamenii ajung să aibă o viziune, ajung să înțeleagă ce anume dorește Dumnezeu să se întâmple în cartierul lor, în orașul lor, în regiunea în care locuiesc sau în țara lor, cât și rolul rugăciunii în înaintarea Evangheliei, trebuie ajutați să se implice în mod concret în susținerea prin rugăciune a vestirii Evangheliei. Tu sau cei care lucrează împreună cu tine îi puteți ajuta pe oameni să afle mai multe despre:

- ◆ rugăciunea în trei;
- ◆ formarea unei echipe de susținere în rugăciune a efortului de plantare de biserici;
- ◆ războiul spiritual;
- ◆ buna comunicare între grupurile de rugăciune și grupurile de evanghelizare și plantare de biserici;
- ◆ întâlniri de rugăciune conjugată;
- ◆ zilele naționale de rugăciune;
- ◆ post și rugăciune.

Îi vei putea învăța pe alții despre aceste subiecte apelând la propria ta experiență în rugăciune în lucrarea de plantare de biserici. Toate aceste subiecte au fost discutate în modulele anterioare. Nu uita, rugăciunea este contagioasă; ea nu este rodul discuțiilor teoretice. Dacă oamenii vor începe să se roage, Dumnezeu le va arăta cum să se organizeze și îi va ajuta să găsească soluții creative pentru mobilizarea la rugăciune și a altora, în zonele lor de influență.

IV IDENTIFICĂ LIDERI AI RUGĂCIUNII ȘI STABILEȘTE O LEGĂTURĂ ÎNTRE EI

Nici o mișcare nu poate fi eficace fără lideri. Dacă ai adunat datele necesare, dacă s-a conturat viziunea și dacă Dumnezeu te-a condus să întâlnești oameni care au pe inimă rugăciunea, cere-I să te ajute să-i identifici pe cei care sunt potențialii lideri. Oamenii respectivi vor mijloci în rugăciune, îi vor ajuta și pe alții să înțeleagă viziunea, îi vor învăța cum să se roage și vor coordona rugăciunile pentru a se concentra asupra înaintării Evangheliei în orașul regiunea, sau țara respectivă. Acești lideri ai rugăciunii trebuie ținuti la curent cu eforturile de evanghelizare și de plantare de biserici pentru a-i putea mobiliza pe oameni să susțină în rugăciune aceste eforturi. Iată câteva caracteristici ale acestor potențiali lideri ai rugăciunii:

- ◆ sunt oameni smeriți și supuși conducerii bisericii; nu se consideră mai importanți decât liderii bisericii;
- ◆ pot îndemna și pe alții la rugăciune, pot coordona întâlnirile de rugăciune ajutându-i pe oameni să se concentreze asupra subiectelor alese și stopând rugăciunile nepotrivite sau inutile;
- ◆ sunt devotați lui Hristos, practică cu credincioșie disciplinele spirituale precum citirea Bibliei, rugăciunea personală, părtășia cu alți credincioși etc.;
- ◆ au o relație bună cu alți credincioși și se bucură de o reputație bună în comunitate;
- ◆ sunt oameni echilibrați din punct de vedere emoțional; liderii rugăciunii trebuie să știe să-și stăpânească sentimentele, să nu sară dintr-o extremă în cealaltă și să nu se lase conduși în rugăciune de emoții;
- ◆ nu sunt bârfitori, pot păstra un secret;
- ◆ înțeleg și au pe inimă viziunea plantării de biserici până la saturație; pot comunica această viziune și altora;
- ◆ pot coordona fluxul de informații dintre grupurile de rugăciune și echipele de evanghelizare și plantare de biserici.

Liderii rugăciunii vor funcționa într-o mișcare de rugăciune la diverse niveluri. Unii vor fi liderii anumitor grupuri de rugăciune — poate din biserica locală sau în grupuri formate din membrii câtorva biserici din aceeași zonă. Alții vor conduce lanțuri de rugăciune — grupuri mici sau indivizi dintr-o regiune, dintr-un anumit oraș sau din întreaga țară, care țin legătura unii cu alții, având pe inimă să se roage pentru înaintarea Evangheliei într-o anumită zonă sau în rândurile unui anumit grup de oameni. Unele confesiuni pot numi responsabili cu coordonarea rugăciunii, oameni având responsabilitatea de a ajuta bisericile din confesiunea respectivă să își construiască o strategie de rugăciune și s-o pună în aplicare.

Liderii rugăciunii la nivel național îi vor mobiliza pe oameni să se roage pentru probleme care afectează întreaga țară. Îi vor îndemna de asemenea să se roage pentru guvern, armată etc.. Vor coordona lanțuri de rugăciune în întreaga țară cu obiective specifice și vor coordona anumite activități — de pildă o zi națională de rugăciune. Acești lideri ai rugăciunii de la nivel național pot ține legătura cu lideri ai rugăciunii din alte țări.

V. CERERI BIBLICE ÎN RUGĂCIUNE CARE DUC LA PLANTAREA DE BISERICI PÂNĂ LA SATURAȚIE

În continuare este prezentată o listă de subiecte biblice de rugăciune, listă strategică pe care liderii rugăciunii o pot folosi pentru coordonarea și focalizarea mai eficace a grupurilor și lanțurilor de rugăciune.

A. Rugăciune pentru nevoi și probleme personale

Cu toate că grupurile de rugăciune despre care vorbim urmăresc plantarea de biserici până la saturație, uneori trebuie să venim cu propriile noastre poveri înaintea lui Dumnezeu, astfel încât să fim eliberați pentru a ne putea concentra asupra lucrurilor pe care Dumnezeu dorește să le realizeze în țările, regiunile, orașele, satele sau cartierele în care trăim. Filipeni 4:6-7 ne spune să venim cu toate îngrijorările noastre înaintea lui Dumnezeu și pacea Lui ne va păzi inimile și gândurile în Hristos.

B. Rugăciune pentru Biserica lui Dumnezeu

Analizând situația Bisericii, putem fi tentați să ne rugăm pentru lucruri care ne deranjează pe noi personal sau chiar să ne rugăm având o atitudine critică. Nu este înțelept să facem așa, deoarece Biserica este mireasa lui Hristos (Efes. 5: 22-32) și nici unui mire nu-i place să vadă o atitudine negativă față de mireasa lui iubită. Iată câteva cereri cu care putem veni în rugăciunile noastre pentru Biserică:

1. *Ne putem ruga pentru unitate*

Când Isus S-a rugat pentru credincioși, S-a rugat pentru unitate. S-a rugat să fie una datorită dragostei pentru El și pentru Tatăl și să se iubească unii pe alții așa cum L-a iubit Hristos pe Tatăl (Ioan 17:20-23). Unitatea contribuie la plantarea de biserici până la saturație, deoarece lumea află astfel despre Hristos.

2. *Să ne rugăm pentru dragostea lui Hristos*

Apostolul Pavel s-a rugat pentru biserica din Filipi să aibă dragoste din belșug, dar nu o dragoste oarbă. S-a rugat ca dragostea lor să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere (Filip. 1:9). Lucrul acesta contribuie la plantarea de biserici până la saturație deoarece iubindu-ne unii pe alții oamenii vor cunoaște că-L urmăm pe Isus (Ioan 13:35).

3. *Să ne rugăm pentru ascultare*

Pavel s-a rugat pentru ca biserica din Efes să-și înțeleagă chemarea și nădejdea măreață ascunsă în chemarea lui Dumnezeu (Efes. 1:18). Lucrul acesta contribuie la plantarea de biserici până la saturație deoarece atunci când Biserica își înțelege chemarea va vesti Evanghelia lumii (Mat. 28:18-20).

C. Rugăciune pentru lucrători la secerișul lui Dumnezeu

Este porunca pe care o găsim în Matei 9:38. Dacă Isus ne poruncește să ne rugăm pentru ceva, iar noi Îl ascultăm și ne rugăm, oare nu va fi El credincios să ne răspundă? Nu cumva lipsa lucrătorilor se datorează lipsei rugăciunilor pentru ceea ce Domnul Însuși ne-a poruncit să ne rugăm? Gândește-te la lucrul acesta, apoi începe să te rogi.

D. Rugăciune pentru națiunea ta și pentru celelalte națiuni ale lumii

Pavel a predicat Evanghelia neamurilor, dar a continuat să mijlocească înaintea lui Dumnezeu pentru națiunea Sa, Israel. În Romani 10:1 el scrie: „Fraților, dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru Israelii, este să fie mântuiți”. În alt caz, ascultând rugăciunile sfinților din ceruri, Dumnezeu a răscumpărat oameni din toate neamurile pentru Sine, prin sângele lui Isus Hristos (Apoc. 5:8-10). Rugându-ne pentru națiuni întregi, contribuim la plantarea de biserici până la saturație înaintea Tronului lui Dumnezeu.

E. Rugăciune pentru liderii politici, sociali și religioși

1 Timotei 2:1-5 ne dă instrucțiuni clare să ne rugăm pentru guvernele țărilor noastre, pentru oamenii aflați în funcții de conducere.

F. Rugăciune pentru plantatorii de biserici

Pavel a fost un apostol care planta biserici. Cunoscând nevoile cu care se confrunta în slujba sa, a cerut bisericii din Efes să se roage pentru el să i se dea cuvintele potrivite și îndrăzneala de a vesti Evanghelia (Efes. 6:19-20).

VI. RUGĂCIUNEA CONJUGATĂ

De multe ori creștinii sunt îndemnați să se roage participând la evenimente care le oferă experiențe noi. Rugându-se împreună cu un grup mare de creștini, din diverse tradiții, din diverse biserici, credincioșii realizează că nu sunt singuri, că nu sunt izolați, ci fac parte dintr-o mare mișcare a lui Dumnezeu. Înțeleg că rugăciunea nu e un efort plictisitor, ci este ceva extraordinar, ceva care zidește credința, ceva care dă putere. Pe toate cele cinci mari continente ale lumii întâlnirile de rugăciune conjugată i-au îndemnat pe oameni să se roage pe scară largă, promovând unitatea între creștini și stimulând eforturile de evanghelizare și plantare de biserici.

Rugăciunea conjugată se concentrează asupra a două concepte biblice importante:

- ◆ Dumnezeu să-i reveleze Bisericii sale „plinătatea” lui Hristos, Domnul ei prezent în mijlocul ei. Este ideea trezirii spirituale, a înnoirii și revigorării Bisericii.
- ◆ „Împlinirea” planului lui Dumnezeu prin Biserica Sa, printre toate popoarele lumii. Este împlinirea Marii Însărcinări — evanghelizarea lumii, evanghelizarea prin bisericile locale, plantarea de biserici până la saturație.

Întâlnirile pentru rugăciune conjugată pot fi locale, organizate de o biserică, sau zonale, prin participarea mai multor biserici locale, punându-se accentul pe unitate și eforturile comune. Sugerăm în continuare un model de rugăciune conjugată care poate fi adaptat în funcție de situația specifică. Partea esențială este rugăciunea regulată și colectivă.

Iată câteva elemente care pot fi incluse într-o asemenea întâlnire. Planificați două-trei ore — de pildă o seară sau o după masă. Timpul alocat fiecărui element depinde de obiectivele fixate pentru respectiva întâlnire. Este important însă ca în orice rugăciune conjugată să existe toate aceste elemente. Astfel, întâlnirea va avea o direcție clară, va fi echilibrată, va decurge bine.

A. Alege o temă

Este utilă programarea unei întâlniri de rugăciune conjugată în jurul unei anumite teme. În felul acesta va exista o direcție clară și oamenii vor putea fi specifici în cererile lor. De pildă în capitala Kazahstanului s-a organizat o asemenea întâlnire pe tema împăcării. Timpul de închinare s-a concentrat asupra lucrării de împăcare a lui Dumnezeu, care ne-a împăcat pe noi oamenii cu Sine, și asupra faptului că noi, creștinii, suntem chemați să fim agenți ai împăcării. În timpul de rugăciune, atât rușii cât și kazahii și-au cerut iertare unii de la alții pentru răul pe care și l-au făcut în trecut. Prin această inițiativă s-a creat un spirit de unitate între bisericile rusești și cele kazahe din oraș.

B. Închinarea

Lăudați-L pe Dumnezeu pentru credincioșia Lui, pentru împărăția Lui, pentru Fiul Său, Isus Hristos etc. Laudele trebuie să se concentreze asupra caracterului lui Dumnezeu. Subliniați aspectele importante ale trezirii spirituale și evanghelizării lumii. Alegeți cu grijă imnurile și cântările pentru închinare, astfel încât să se potrivească cu tema aleasă pentru întâlnire. Fiecare cântare poate fi introdusă de câteva comentarii scurte, reținând că trebuie nu să predicați, ci să-i conduceți pe oameni în închinare.

C. Introducerea

Spuneți un bun venit tuturor și explicați-le din Scriptură pentru ce anume dorește Dumnezeu să se roage cei prezenți, care este nădejdea pe care Scriptura le-o pune înainte și datorită căreia trebuie să se roage. Explicați modul în care se va desfășura întâlnirea, elementele constitutive, importanța fiecăruia, rolul fiecăruia. Sugerați-le participanților să țină cont de cei din jur — în ceea ce privește lungimea rugăciunilor, cât de tare să se roage etc.

D. Mărturisirea și pregătirea

Cereți-le participanților să reafirme că sunt gata să audă glasul lui Dumnezeu și că doresc să slujească Biserica și lumea prin această lucrare de mijlocire în rugăciune. Conduceți-i în rugăciune, îndemnându-i să-și mărturisească orice păcat pe care-l cunosc, pentru a fi curați, gata să se roage. Mărturisirea păcatelor nu trebuie să se facă cu voce tare. Rugați-vă să fiți umpluți de Duhul Sfânt și să vă călăuzească pe tot parcursul rugăciunilor. Stați în liniște înaintea lui Dumnezeu, gata să auziți ce vă spune prin Scriptură și prin Duhul Sfânt.

E. Rugăciunile în grupuri mici

Cereți-le participanților să formeze grupuri de 2-6 persoane care să se concentreze asupra anumitor teme, la un anumit nivel — local, regional, național și internațional. După ce timpul alocat rugăciunilor în grupuri mici s-a scurs, îndemnați-i pe oameni să se roage pentru o mișcare crescândă de rugăciune. Cereți-lui Dumnezeu să îi ajute pe toți cei prezenți să continue să se roage. Rugați-vă pentru mișcarea de rugăciune care ia naștere în orașul vostru. Rugați-vă ca Dumnezeu să inițieze întâlniri de rugăciune conjugată în toată țara.

F. Prezentarea

Pe parcurs puteți folosi diverse materiale informative pentru a-i motiva pe oameni să se roage și a-i ajuta să se concentreze asupra anumitor subiecte specifice. Cu ajutorul unor hărți le puteți arăta participanților unde există biserici și unde nu, unde există o rată mare a șomajului, multe familii cu un singur părinte etc.. Asemenea materiale vizuale îi pot ajuta pe oameni să se roage cu mai mult zel.

G. Lauda și închinarea

Încheiați laudându-L pe Dumnezeu pentru căile Lui minunate și închinându-vă Lui. Spuneți-I lui Dumnezeu că sunteți gata să răspundă prin viața voastră la cererile pe care I le-ați adus și trăiți în consecință.

CONCLUZII

Nu este o idee nouă să încurajezi rugăciunea și inițiativele de rugăciune. Nu facem decât să ne alăturăm lui Dumnezeu, în lucrarea Sa. Încă din vremea primilor creștini, rugăciunea era considerată un element esențial în evanghelizarea și plantarea de biserici. Indiferent dacă rugăciunea se desfășoară la nivel local, regional sau național, obiectivul coordonării rugăciunilor și a mișcărilor de rugăciune este acela de a vedea tot mai multe biserici care îl au în centrul lor pe Hristos, care cresc din punct de vedere numeric, la care poate veni oricine, din întreaga țară, astfel încât toți să poată auzi Evanghelia într-un mod relevant pentru ei și pentru situația în care se află.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Ce experiențe personale ai în mobilizarea oamenilor la rugăciunea pentru plantare de biserici până la saturație?
- ◆ Cunoști lanțuri de rugăciune la nivelul orașului tău, la nivel regional sau la nivel național?
- ◆ Cum poți păstra o bună comunicare între echipa de rugăciune și cea de plantare de biserici?
- ◆ Discutați în timpul cursului modalitățile pe care le-ați putea folosi pentru a împărtăși mai multor biserici din zona voastră sau din confesiunea voastră, în calitate de plantatori de biserici, viziunea plantării de biserici până la saturație și cea a unirii în rugăciune.
- ◆ Ai participat vreodată la o întâlnire de rugăciune conjugată? Cum a fost? Cum ai proceda pentru a organiza o asemenea întâlnire în orașul tău?
- ◆ Care este voia lui Dumnezeu în ce privește viața ta de rugăciune? Este rugăciunea o prioritate nenegociabilă pentru lideri?
- ◆ De ce nu acordăm rugăciunii o importanță mai mare în viața și lucrarea noastră?

PLAN DE ACȚIUNE

Recapitulați diversele aspecte ale mobilizării oamenilor la rugăciunea pentru plantare de biserici până la saturație. Stabiliți ce anume trebuie să faceți concret pentru a-i mobiliza pe oameni la rugăciune în orașul, regiunea sau țara voastră.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Livingston, Glenn, *Unpublished Notes in Understanding Prayer*, Budapest, Hungary, 1998.
- ◆ Mills, Brian, *DAWN Europe Prayer Manual*, England, DAWN Europe, 1994.

RUGĂCIUNEA

LECȚIILE 11,12

Rugăciunea conjugată

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de multiplicare

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a celebra bunătatea și credințioșia lui Dumnezeu.

☞ Rezultatele dorite.

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să se simtă încurajat pentru că și-a adus aminte de binecuvântările primite de la Dumnezeu;
- ◆ Să fie gata să-și pună încrederea în Dumnezeu că va face lucruri și mai mari prin viața și lucrarea sa;
- ◆ Să dorească să formeze un grup de părtășie al plantatorilor de biserici sau să participe la un asemenea grup, pentru a primi în continuare ajutor și a fi îmbărbătat, și după încheierea acestui curs.

☞ Schița lecției

- I. Cântați cântece de laudă lui Dumnezeu, din pricina credințioșiei Sale.
- II. Amintiți-vă binecuvântările Domnului
- III. Rugați-vă pentru înaintarea lucrării de plantare de biserici
- IV. Sărbătoriți prin cântece și închinare bunătatea Domnului.

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Această întâlnire de rugăciune de două ore trebuie să urmeze după lecția despre rugăciune și să fie ultima sesiune din cadrul pregătirii pentru plantarea de biserici. Pregătiți cu grijă această întâlnire, pentru a fi o binecuvântare, o sărbătoare, o sursă de îmbărbătare pentru participanți. Alege trei sau patru oameni care să relateze modul în care Dumnezeu a binecuvântat eforturile lor de plantare de biserici. Împarte-i apoi pe cursanți în grupuri mici, pentru a putea discuta mai mult unii cu alții. În final, uniți-vă din nou întregul grup pentru a-l aduce laudă lui Dumnezeu și a vă închina Lui.
- ◆ Să aveți pregătită o hartă a țării și o listă cu grupuri de oameni la care încă nu a ajuns Evanghelia, pentru a le folosi în timpul întâlnirii. Puteți folosi de asemenea *Lecția 18, Secțiunea Biserică*, despre istoria creștinismului în țara voastră, pentru a identifica motivele de laudă la adresa lui Dumnezeu pentru credințioșia arătată poporului și țării voastre; rugați-vă ca dorința Lui de a umple națiunea voastră cu slava Lui să se împlinească.

RUGĂCIUNEA
LECȚIILE 11,12

Rugăciunea conjugată

Notă: Psalmul 67 este deosebit de potrivit ca temă a acestei întâlniri de rugăciune.

I. CÂNȚAȚI CÂNTECE DE LAUDĂ LUI DUMNEZEU, DIN PRICINA CREDINCIOȘIEI SALE.

Mulțumiți-I lui Dumnezeu pentru credințioșia arătată:

- ◆ față de cursanți
- ◆ față de familiile lor
- ◆ față de lucrarea în care sunt angajați
- ◆ față de națiunea voastră

II. AMINTIȚI-VĂ BINECUVÂNTĂRILE DOMNULUI

A. Față de biserica din țara voastră

Lecția 18, Secțiunea Biserica, „Istoria creștinismului în România” discută pe scurt istoria creștinismului în țara voastră. Folosiți-o drept călăuză în rugăciune.

- ◆ Mulțumiți-I lui Dumnezeu pentru primii misionari care au adus Evanghelia în țara voastră;
- ◆ Mulțumiți-I lui Dumnezeu că a pregătit inimile primilor credincioși să primească Evanghelia;
- ◆ Lăudați-L pe Dumnezeu pentru martirii creștini — pentru cei care au murit pentru credința lor, în țara voastră;
- ◆ Mulțumiți-I pentru misionarii care au fost trimiși din țara voastră în alte țări ale lumii;
- ◆ Lăudați-L pe Dumnezeu că Și-a păstrat Biserica, în decursul secolelor.

B. În lucrarea de plantare de biserici

1. Rugați trei sau patru participanți să împărtășească întregului grup modul în care L-au văzut pe Dumnezeu binecuvântând eforturile lor de plantare de biserici sau lecțiile pe care le-au învățat cu ajutorul lui Dumnezeu pe parcursul acestui program de pregătire.
2. Împărțiți-vă în grupuri mici, dându-i ocazia fiecărui participant să relateze, dacă dorește, modul în care l-a binecuvântat Dumnezeu.

III. RUGAȚI-VĂ PENTRU ÎNAINȚAREA LUCRĂRII DE PLANTARE DE BISERICI

Împărțiți-vă în grupuri mici, și rugați-vă pe rând pentru lucrările fiecăruia. Rugați-vă pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu în orașele sau regiunile în care încercați să plantați biserici. Rugați-vă pentru îndrăzneală în proclamarea Evangheliei.

Reuniți în grupul mare, rugați-vă pentru țara voastră. Cereți-I lui Dumnezeu ca Împărăția Lui să crească cu mai multă putere, să pătrundă în toate colțurile țării. Rugați-vă ca Evanghelia să ajungă la oamenii care n-au auzit-o. Cu ajutorul unei hărți, indicați locurile în care nu a ajuns Evanghelia și rugați-vă.

IV. SĂRBĂTORIȚI PRIN CÂNTECE ȘI ÎNCHINARE BUNĂTATEA DOMNULUI.

Notă: În încheiere, dacă doriți puteți discuta constituirea unei părtășii a plantatorilor de biserici — stabilirea unor întâlniri regulate a plantatorilor bisericii dintr-o anumită regiune (o dată pe lună sau pe trimestru) pentru a se ruga împreună, a vă împărtăși experiența câștigată, a învăța lucruri noi și a vă îmbărbăta în lucrarea de plantare de biserici.

PREDICAREA

LECȚIA 1 PREDICAREA BIBLICĂ I

Introducere

- I. Principiile studierii inductive a unui pasaj biblic
- II. Ideea principală și formularea scopului mesajului
- III. Schița pasajului

LECȚIA 2 PREDICAREA BIBLICĂ II

- I. Ilustrațiile
- II. Aplicațiile
- III. Ilustrații și aplicații ce pot fi adăugate schiței textului din Efeseni 5:15-21

LECȚIA 3 PREDICAREA BIBLICĂ III

- I. Introducerea predicii
- II. Încheierea predicii
- III. Predica terminată, gata pentru a fi prezentată
- IV. Tehnici oratorice

Predicarea biblică I

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de multiplicare

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-i ajuta pe cursanți să transforme studiul inductiv al unui pasaj biblic în schița unei predici cu o temă sau cu un scop specific.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să înțeleagă principiile studierii inductive a unui pasaj din Biblie;
- ◆ Să înțeleagă cum poate descoperi tema unui pasaj și cum poate formula scopul acestuia;
- ◆ Să știe construi schița unui pasaj, care să-i slujească în construirea predicii.

☞ Schița lecției

Introducere

- I. Principiile studierii inductive a unui pasaj biblic
- II. Ideea principală și formularea scopului mesajului
- III. Schița pasajului

☞ Lista figurilor

Figura 1.1 Schița pentru Efeseni 5:15-21

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Cereți-le cursanților să revadă *Modulul 1, Metode de studiu biblic inductiv, Lecțiile 3-5* și să studieze inductiv Efeseni 5:15-21 ca pregătire pentru acest curs.
- ◆ Notă: Această temă le poate fi comunicată cursanților în *Modulul 4*, pentru a o efectua acasă sau se poate alocă o parte din timpul de curs, pentru a face studiul inductiv pe loc.

Predicarea biblică I

IDEEA PRINCIPALĂ ȘI SCOPUL UNUI MESAJ

INTRODUCERE

Predicarea biblică presupune împletirea elementului divin cu cel uman. Atunci când predicăm Cuvântul, Dumnezeu vorbește minților și inimilor oamenilor, născând în ei credința în Hristos, făcându-i să crească în Hristos, dar aceasta prin intermediul unui om. Principalii trei agenți implicați în acest proces sunt: Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt și predicatorul. Responsabilitatea predicatorului este de a se asigura că el comunică mesajul lui Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt.

Principalul scop al predicării unui mesaj biblic este acela de a-i convinge pe oameni să creadă mesajul prezentat și să trăiască în conformitate cu el. Pentru ca lucrul acesta să se întâmple, obiectivele predicatorului sunt:

- ◆ Să convingă mintea;
- ◆ Să stârnească imaginația;
- ◆ Să determine voința;
- ◆ Să miște conștiința;
- ◆ Să miște inima.

Cea mai bună modalitate de a ne asigura că prezentăm mesajul lui Dumnezeu și nu propriile noastre gânduri este să îl construim pe baza unui studiu inductiv al unui pasaj biblic. De aceea, studierea disciplinată a unui pasaj, însoțită de rugăciune, este o condiție esențială pentru a avea certitudinea că ceea ce predicăm este cu adevărat mesajul lui Dumnezeu.

Notă: Principiile predicării biblice sănătoase pot fi aplicate într-o mare diversitate de situații: adunările bisericii, întâlnirile tinerilor, grupurile de femei, întâlniri pentru evanghelizare etc.. Atât bărbații, cât și femeile care le vor aplica vor avea de câștigat.

I. PRINCIPIILE STUDIILOR INDUCTIVE A UNUI PASAJ BIBLIC

Conținutul predicii tale trebuie să aibă la bază studiul inductiv al unui pasaj. Reține că studiem Biblia inductiv pentru a înțelege scopul inițial al autorului. Noi dorim să predicăm ceea ce a vrut el să spună. În măsura în care înțelegem ceea ce a vrut să spună autorul și predicăm pe aceeași direcție, predicăm Cuvântul lui Dumnezeu, și nu propriile noastre idei.

Lecțiile 3-5 din Modulul 1, Metode de studiu biblic, oferă baza studiului biblic inductiv necesar predicării biblice dintr-un pasaj. Revedeți principiile observării, interpretării și aplicării, prezentate în lecțiile respective.

II. IDEEA PRINCIPALĂ ȘI FORMULAREA SCOPULUI MESAJULUI

Toate dezbaterile despre oratorie au un punct comun: un vorbitor eficient își construiește mesajul în jurul unei singure idei principale. Lucrul acesta a fost susținut de profesorii de retorică din antichitate, de experții în comunicarea modernă, de predicatorii cu experiență. Mintea noastră caută ceva unitar și ordonat, de aceea este important să predicăm în așa fel încât cei care ne ascultă să poată remarca aceste caracteristici.

Ne construim predicile în jurul unei idei centrale și orice altceva spunem trebuie să aibă legătură în mod direct sau indirect cu ideea respectivă. De aceea este importantă alegerea unui pasaj din Scriptură care să aibă o singură idee centrală. Dacă alegem un pasaj care are mai multe idei centrale, am adunat probabil material pentru mai multe predici, nu pentru una singură.

A. Cum putem identifica ideea principală (tema predicii)

Ideea centrală are două elemente esențiale: un subiect (despre ce vorbește autorul biblic?) și un complement (ce spune autorul despre subiectul respectiv). Un subiect de genul „ucenicia”, „închinarea” sau „dragostea” este incomplet ca atare. Complementul completează subiectul, răspunzând la întrebarea: „Ce spune autorul despre subiectul discutat”?

Exemple:

- ◆ Psalmul 117: subiectul acestui psalm este „Lăudați pe Domnul”. Complementul este „Pentru că bunătatea Lui este mare, iar credințioșii Lui țin în veci”. Ideea principală sau tema Psalmului este: „Trebuie să-L lăudăm pe Domnul deoarece bunătatea Lui este mare, iar credințioșii Lui țin în veci”.
- ◆ Evrei 10:19-25: subiectul este: „Să intrăm în prezența lui Dumnezeu prin sângele lui Isus”. Complementul este: „Să ne apropiem de Dumnezeu, să ținem de nădejdea noastră și să ne îndemnăm unii pe alții la dragoste și la fapte bune”. Ideea principală este: „Deoarece acum putem intra în prezența lui Dumnezeu prin sângele lui Isus, să ne apropiem de El, să ținem de nădejdea noastră și să ne îndemnăm unii pe alții la dragoste și la fapte bune”.
- ◆ Efeseni 5:15-21: Subiectul este: „Fiți plini de Duhul.” Complementul este: „Pentru că este un lucru înțelept și are ca urmare o viață plină de bucurie”. Ideea principală este: „Dumnezeu dorește să fim plini de Duhul, deoarece este un lucru înțelept și are ca urmare o viață plină de bucurie.”

B. Scopul mesajului

O dată ce ai identificat ideea principală pe care autorul biblic a încercat să o comunice, ai elementul central în jurul căruia îți poți dezvolta predica. Ideea principală te ajută și să stabilești scopul predicii tale. Scopul unei predici din Efeseni 5:15-21 va fi ca cei care ne ascultă să fie umpluți de Duhul, pentru a trăi cu înțelepciune și a fi plini de bucurie.

Exercițiu în clasă: Stabiliți scopul unei predici din Psalmul 117 și Evrei 10:19-25. Rețineți că o predică trebuie să îi facă pe cei ce o ascultă să creadă mesajul propovăduit și să trăiască în conformitate cu el.

III. SCHIȚA PASAJULUI

Ideea principală este inima unei predici, iar schița pasajului este scheletul acesteia. Schița pasajului îl ajută pe predicator să-și structureze predica astfel încât ideea centrală să fie clar comunicată și să își atingă scopul. Conținutul predicii este structurat în jurul punctelor principale care susțin ideea principală. Subpunctele susțin punctele principale. În majoritatea cazurilor, schița devine evidentă după ce a fost studiat din punct de vedere gramatical paragraful sau fragmentul din Scriptură ce stă la baza predicii. Punctele principale ar trebui să corespundă afirmațiilor principale făcute în vederea susținerii ideii centrale. Subpunctele corespund afirmațiilor care susțin afirmațiile principale. Așadar, schița devine structura de bază a predicii.

În continuare este prezentată o posibilă schiță pentru o predică din Efeseni 5:15-21.

Figura 1.1 Schița pentru Efeseni 5:15-21**EFESENI 5:15-21**

Ideea principală: Dumnezeu dorește să fim plini de Duhul deoarece este un lucru înțelept și are ca urmare o viață plină de bucurie.

- I. Fiți înțelepți (v. 15-17) (Punct principal)
 - A. Aveți grijă cum trăiți (v. 15) (Subpunct)
 1. Nu ca niște neînțelepți
 2. Ci ca niște înțelepți
 - B. Folosiți bine orice oportunitate deoarece zilele sunt rele (v. 16)
 - C. Înțelegeți voia lui Dumnezeu (v. 17)
 1. Nu fiți nepricepuți
 2. Înțelegeți voia Lui
- II. Fiți plini (v. 18)
 - A. Nu vă îmbătați cu vin
 - B. Fiți plini de Duhul
- III. Bucurați-vă (v. 19-21)
 - A. Lăudați pe Domnul (v. 19)
 1. Cu psalmi
Foarte mulți psalmi au fost puși pe muzică
 2. Cu cântări de laudă
Nu trebuie să cântăm numai psalmi, ci și cântări de laudă scrise de contemporani pentru a ne închina lui Dumnezeu.
 3. Cu cântări duhovnicești
La fel ca și în cazul cântărilor de laudă. Ideea este de a ne închina, de a avea o atitudine de închinare, în diverse ocazii.
 4. Aduceți din toată inima laudă Domnului
 - B. Mulțumiți (v. 20)
 1. Întotdeauna
A fi recunoscător este o decizie. Pot alege să fiu mulțumitor sau să mă plâng.
 2. Lui Dumnezeu Tatăl
 3. Pentru toate lucrurile
 4. În Numele Domnului nostru Isus Hristos
Datorită Lui avem această viață spirituală
 - C. Supuneți-vă (v. 21)
 1. Unii altora
 2. Din respect față de Hristos

CONCLUZII

Cuvântul lui Dumnezeu este „viu și lucrător” (Evrei 4:12). Predicarea biblică este comunicarea clară a Cuvântului lui Dumnezeu într-un asemenea mod încât puterea Lui să-i transforme pe cei ce ne ascultă. Predicatorul are marea responsabilitate de a se asigura că el comunică mesajul lui Dumnezeu, și nu propriile sale idei. Primul pas în pregătirea unei predici îl reprezintă înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu prin studierea lui atentă și rugăciune. De aceea, înainte de a predica, studiați pe îndelete Cuvântul lui Dumnezeu, asigurați-vă că înțelegeți ce se spune în El.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Gândiți-vă la unul din cei mai buni predicatori pe care i-ați auzit vreodată. Ce anume făcea predicarea lui eficace? Cum reacționau oamenii la predicile lui?
- ◆ De ce predicile trebuie să aibă la bază studiul biblic inductiv?
- ◆ Care este funcția predicării biblice? Există mai multe forme prin care poate fi împlinită această funcție?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ La sfârșitul *Lecției 3* veți găsi o temă în care vi se va cere să construiți o predică pe baza unui studiu inductiv.

Predicarea biblică II

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de multiplicare

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-i ajuta pe cursanți să pregătească ilustrații și aplicații adecvate pentru predicile lor.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să poată alege ilustrațiile potrivite pentru a explica mai clar înțelesul pasajului biblic;
- ◆ Să poată aplica lecțiile pasajului biblic la viața de zi cu zi a celor ce-l ascultă;
- ◆ Să știe care sunt punctele în care trebuie inserate ilustrații și aplicații în predica sa

☞ Schița lecției

- I. Ilustrațiile
- II. Aplicațiile
- III. Ilustrații și aplicații ce pot fi adăugate schiței lui Efeseni 5:15-21

☞ Lista figurilor

Figura 2.1 Efeseni 5:15-21 cu ilustrații și aplicații

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Când veți discuta despre lecțiile intuitive, este de dorit să aveți pregătite mai multe exemple concrete, de pildă, un pahar cu lapte sau o bucată de săpun. Cereți-le cursanților să găsească în sala în care vă întâlniți și alte exemple pentru lecțiile intuitive: scaunele, podeaua, fereastra, ușa etc..

Predicarea biblică II

ILUSTRAȚIILE ȘI APLICAȚIILE

I. ILUSTRAȚIILE

Scopul ilustrațiilor este de a arunca lumină, de a face mai ușor de înțeles o anumită idee, o anumită învățătură sau un anumit subiect discutat în mesaj. Ilustrațiile pot fi folosite în orice punct al mesajului — în introducere, în cuprins sau în încheiere. Ele sunt deosebit de utile când dorim să accentuăm o anumită învățătură sau să explicăm un pasaj dificil. Trebuie însă să reținem: ilustrațiile trebuie să contribuie la înțelegerea mesajului prezentat. Nu trebuie să includem ilustrații în predică doar de dragul de a avea ilustrații.

În această lecție vom discuta trei tipuri de ilustrații care pot fi folosite în predici: ilustrații biblice, ilustrații nebiblice și exemple concrete.

A. Ilustrații biblice

1. Viețile oamenilor menționați în pasajul respectiv. De exemplu, vezi Filipeni 2:19-30.
2. Trimiterile. Cu ajutorul unei concordanțe vei găsi și alte pasaje biblice care se ocupă de același subiect sau îl clarifică. Principiul este cel al folosirii Scripturii pentru a interpreta Scriptura.
3. Întâmplări biblice. Multe întâmplări din Vechiul Testament ne ajută să explicăm principii din Noul Testament. De exemplu, viața lui Iona este o ilustrație foarte bună a principiului că Dumnezeu cere de la noi ascultare deplină.
4. Hărțile. Harta zonei unde se desfășoară o acțiune ne ajută de multe ori să înțelegem mai bine pasajul biblic.
5. Informații adunate din context. Lucrurile discutate în pasajul dinainte și cel care urmează ne ajută să înțelegem conceptul umplerii cu Duhul Sfânt din Efeseni 5:15-21.

B. Ilustrații nebiblice

1. Evenimentele curente. Adevărurile biblice sunt veșnice. De multe ori însă, ele pot fi înțelese mai bine dacă le ilustrăm printr-un eveniment din zilele noastre. Putem apela în acest sens la articole din ziare sau reviste.
2. Observații din viața de zi cu zi.
3. Experiențe personale. De multe ori experiențele personale sunt ilustrațiile cu cel mai mare impact; ai grijă însă să nu fii întotdeauna tu eroul.
4. Ilustrații din natură. Imaginea unui pescăruș liniștit, așezat pe o stâncă de care se izbesc valurile este o ilustrație foarte plastică a creștinului așezat pe stânca sa, Domnul Isus Hristos.
5. Contextul istoric. Este important să știm că în Efes exista multă imoralitate, pentru a înțelege îngrijorarea lui Pavel din Efeseni 5.

C. Lecțiile intuitive

Lecțiile intuitive sunt un instrument foarte eficace de comunicare deoarece au la bază principiul că însușirea unui concept nou este ușurată de construirea unei punți între ceea ce se cunoaște și ceea ce nu se cunoaște. Se alege sau se descrie un obiect cu care ascultătorii sunt familiari. Se face o comparație între acest obiect și conceptul nou prezentat. Obiectul nu este într-un totu asemenea conceptului prezentat, dar există o asemănare între el și concept.

Cel care ascultă va înțelege un aspect al adevărului nou discutat și va putea astfel să înțeleagă și celelalte aspecte.

Lecțiile intuitive au avantajul de a capta foarte bine atenția celor care ascultă. Hristos a folosit frecvent lecții intuitive în învățăturile date oamenilor. Pentru El, întreaga natură reflecta adevărurile lui Dumnezeu. Iată câteva lecții intuitive folosite de El:

- ◆ Apa propriu-zisă și apa vieții (în Ioan 4:7-15, femeia de la fântână)
- ◆ Un copil și simplitatea credinței (Mat. 19:13-15)
- ◆ Hrănirea celor cinci mii și afirmația „Eu sunt pâinea vieții” (Ioan 6)

Câteva sugestii pentru lecțiile intuitive sunt:

- ◆ Harta unui drum (Ioan 14:6)
- ◆ Un pahar cu lapte (1 Petru 2:2; Evrei 5:12,13)
- ◆ O bucată de săpun (1 Ioan 1:9)
- ◆ Un pahar cu apă și o bucată de pâine (Ioan 4, 6)
- ◆ O lumânare sau o lanternă (Ioan 8:12)
- ◆ O ușă sau o poartă (Ioan 10:1-10)
- ◆ Fotografia unei oi sau o oaie adevărată (Isaia 53:6; Ps. 23)
- ◆ O sabie (Evrei 4:12)
- ◆ Un ban și un cadou împachetat (Rom. 6:23)
- ◆ O oglindă (Filip. 3:7-11)
- ◆ Un casetofon care nu este băgat în priză — deconectați de la sursa puterii spirituale nu putem face nimic (Ioan 15:5)

II. APLICAȚIILE

Aplicațiile au scopul de a-i arăta ascultătorului ce trebuie să facă el cu informațiile primite. Fiecare aplicație din mesaj trebuie să aibă o legătură clară cu scopul stabilit la începutul mesajului.

Aplicațiile pot fi incluse în predică în două moduri:

1. Aplicațiile pot fi incluse la fiecare punct principal, iar uneori chiar și la subpuncte;
2. Aplicația poate fi inclusă în încheiere. În mod frecvent, aplicațiile punctelor principale sunt rezumate în concluzia mesajului.

Prin aplicație, predicatorul face legătura dintre Cuvântul etern al lui Dumnezeu și situația specifică a oamenilor cărora le vorbește. Cu alte cuvinte, ce implicații are acest Cuvânt al lui Dumnezeu pentru mine astăzi? Ce trebuie să fac eu în lumina celor auzite?

III. ILUSTRĂȚII ȘI APLICAȚII CE POT FI ADĂUGATE SCHIȚEI TEXTULUI DIN EFESENI 5:15-21

Când inserezi ilustrații și aplicații în schița predicii, este recomandabil să scrii în marginea din stânga (IL) pentru ilustrații și (APL) pentru aplicații. În felul acesta le vei remarca mai ușor în timp ce predici.

În Figura 2.1 este prezentată schița lui Efeseni 5:15-21, având inserate în ea ilustrațiile și aplicațiile.

Figura 2.1 Efeseni 5:15-21 cu ilustrații și aplicații**EFESENI 5:15-21**

Ideea principală: Dumnezeu dorește să fim plini de Duhul deoarece este un lucru înțelept și are ca urmare o viață plină de bucurie.

I. Fiți înțelepți (v. 15-17) (Punct principal)

A. Aveți grijă cum trăiți (v. 15) (Subpunct)

1. Nu ca niște neînțelepți

(IL) Cum trăiesc oamenii neînțelepți? Vezi Efes. 5:3-7

2. Ci ca niște înțelepți

(IL) Pădurea trebuie privită din elicopter, nu de pe pământ. Trebuie să avem perspectiva lui Dumnezeu.

(APL) Cum pot primi înțelepciune? Iacov 1:5: „Cereți-I lui Dumnezeu”.

B. Folosiți bine orice oportunitate deoarece zilele sunt rele (v. 16)

(APL) Folosesc eu bine toate oportunitățile? Cât timp din săptămâna mea aloc televizorului, studiului biblic, rugăciunii, evanghelizării?

C. Înțelegeți voia lui Dumnezeu (v. 17)

1. Nu fiți nepricepuți

(IL) „Cine se încrede în inima lui este un nebun, dar cine umblă în înțelepciune va fi mântuit” (Prov. 28:26).

2. Înțelegeți voia Lui

(IL) Cum pot înțelege voia Lui? Rom. 12:1, 2: „Înnoirea minții voastre”

II. Fiți plini (v. 18)

A. Nu vă îmbătați cu vin

(IL) Arată o sticlă de alcool și explică modul în care acesta preia controlul unui om. „Sub influența”.

(APL) Ce anume mă stăpânește? Banii, sexul, puterea, mânia — orice mă stăpânește.

B. Fiți plini de Duhul

(APL) Supuneți-vă lui Dumnezeu, timpul prezent, acțiune permanentă. Mărturisiți-vă păcatele (1 Ioan 1:9). Adevărata bucurie o trăim doar sub domnia lui Dumnezeu.

III. Bucurați-vă (v. 19-21)

A. Lăudați pe Domnul (v. 19)

1. Cu psalmi

Foarte mulți psalmi au fost puși pe muzică

2. Cu cântări de laudă

Nu trebuie să cântăm numai psalmi, ci și cântări de laudă scrise de contemporani pentru a ne închina lui Dumnezeu.

3. Cu cântări duhovnicești

La fel ca și în cazul cântărilor de laudă. Ideea este de a ne închina, de a avea o atitudine de închinare, în diverse ocazii.

4. Aduceți din toată inima laudă Domnului

(IL) Tatăl meu nu are o voce bună. Dar Dumnezeu ascultă cântecul din inima sa și se bucură.

(APL) Dorești să știi dacă ești plin de Duhul? Ce anume îți iese pe buze — vorbe de închinare și laudă sau critici și plângeri?

B. Mulțumiți (v. 20)

1. Întotdeauna

A fi recunoscător este o decizie. Pot alege să fiu mulțumitor sau să mă plâng.

(IL) Am fost în vizită la Margareta, o femeie pe moarte, la spital, pentru a o îmbărbăta. În cele din urmă eu am fost cel îmbărbătat văzându-i inima plină de recunoștință față de Dumnezeu.

2. Lui Dumnezeu Tatăl

(IL) Mă bucur să-i văd pe copiii mei recunoscători, să-i aud mulțumindu-mi. Și Tatălui nostru ceresc îi place să ne vadă recunoscători.

3. Pentru toate lucrurile

(IL) Rom. 8:28

4. În Numele Domnului nostru Isus Hristos

Datorită Lui avem această viață spirituală

(APL) Vrei să știi dacă ești plin de Duhul? Vrei să știi dacă ai o inimă recunoscătoare? Vorbele tale sunt pline de recunoștință?

C. Supuneți-vă (v. 21)

1. Unii altora

(IL) Filip. 2:4; 4:2-3 Evodia și Sintichia

2. Din respect față de Hristos

(IL) Filip. 2:5-11

(APL) Trebuie să avem aceeași atitudine unii față de alții cum a avut Hristos față de noi. De dragul nostru S-a dezbrăcat de Sine.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Gândește-te la o ilustrație sau la o lecție intuitivă care ți-a comunicat cu multă forță un adevăr biblic. Împărtășește-le-o și celorlalți cursanți.
- ◆ De ce aplicațiile sunt o componentă importantă a predicării eficiente?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ La sfârșitul *Lecției 3* veți găsi o temă în care vi se va cere să construiți o predică pe baza unui studiu inductiv.

Predicarea biblică III

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru planarea de biserici**

Etapa de multiplicare

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a-i ajuta pe cursanți să pregătească introduceri și încheieri ale mesajelor lor și de a progresa în arta omileticii.

☞ **Rezultatele dorite**

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să știe cum trebuie pregătite introducerile mesajelor biblice;
- ◆ Să știe cum trebuie pregătite încheierile mesajelor biblice;
- ◆ Să își mărească eficacitatea vorbirii în public

☞ **Schița lecției**

- I. Introducerea predicii
- II. Încheierea predicii
- III. Predica terminată, gata pentru a fi prezentată
- IV. Tehnici oratorice

☞ **Lista figurilor**

Figura 3.1 Schița completă a predicii din Efeseni 5:15-21

☞ **Sugestii pentru coordonatori**

- ◆ Cereți-le cursanților să discute caracteristicile oratorilor din cultura lor cu un impact deosebit.

PREDICAREA

LECTIA **3**

Predicarea biblică III

INTRODUCEREA, ÎNCHEIEREA, TEHNICI ORATORICE

I. INTRODUCEREA PREDICII

Cele mai importante momente ale unui mesaj sunt introducerea și încheierea lui. Dacă în introducere nu câștigi atenția ascultătorilor și interesul lor pentru mesajul prezentat, îți pierzi vremea predicându-le. Trupurile lor vor rămâne probabil în sală, dar gândurile lor vor fi departe.

Introducerea unei predici prezintă adunării ideea principală și modul în care urmează să fie abordată. Introducerea trebuie să prezinte ideea principală a predicii.

A. Obiectivele introducerii

1. *Să capteze atenția ascultătorilor*
2. *Să facă legătura dintre subiect și nevoile pe care ascultătorii consideră că le au.*

Dacă cei care te ascultă nu pot face nici o legătură între o nevoie a lor și mesajul pe care li-l prezinți, nu vor fi prea interesați de ceea ce le vei spune.

3. *Să prezinte subiectul predicii.*

B. Ce trebuie inclus într-o introducere

1. *O ilustrație biblică sau nebiblică*
Revedeți, vă rog, comentariile despre ilustrații. Sunt foarte potrivite aici evenimentele curente, experiențele personale, întâmplările adevărate sau chiar o întâmplare hazlie, de bun gust.
2. *Definirea termenilor importanți care vor fi folosiți.*
3. *Contextul istoric și biblic al pasajului care urmează să fie prezentat.*
4. *Scopul predicii.*

Este important în introducere să trecem de la ceea ce se cunoaște la ceea ce nu se cunoaște. De aceea abordarea unor evenimente curente, menționarea unor experiențe personale, relatarea unor întâmplări etc. care au legătură cu subiectul prezentat ajută mult.

Aveți grijă ca introducerea să nu fie prea lungă. La o predică de treizeci de minute, introducerea n-ar trebuie să fie mai lungă de zece minute; probabil cinci minute vor fi suficiente.

II. ÎNCHEIEREA PREDICII

Scopul încheierii este de a trage concluziile mesajului, și nu doar de a pune punct. Ea trebuie să facă legătura dintre diversele părți ale mesajului să arate legătura dintre acestea și ideea centrală. Trebuie, de asemenea, să-l ajute pe cel care ascultă să înțeleagă exact ce anume dorește Dumnezeu ca el să facă în lumina mesajului prezentat.

Concluziile îmbracă forme diferite, funcție de natura predicii. Iată câteva elemente care pot fi incluse în încheierea unei predicii:

1. *Rezumatul punctelor principale*
2. *O ilustrație care face legătura între punctele principale și ideea centrală.*
3. *Un citat care realizează același lucru ca și o ilustrație.*
4. *O întrebare*

O întrebare care poate încheia o predică pe Efeseni 5:15-21 este: „Dați-mi voie să închei cum am început. Ești plin de Duhul? Dacă da, este un lucru foarte bun. Dar dă-mi voie să te întreb, Îl lauzi pe Dumnezeu? Ești plin de recunoștință? Ești supus fraților și surorilor tale de aici? Dacă poți răspunde da la toate aceste întrebări, atunci probabil ești plin de Duhul”.

5. *O rugăciune*

Predicatorul poate conduce audiența într-o rugăciune în care să ceară ajutorul lui Dumnezeu să aplice în viețile lor mesajul auzit.

6. *Sugestii specifice sau un îndemn la acțiune*

Ajută-i pe oameni să știe foarte clar ce anume crezi tu că Dumnezeu le cere să facă în lumina acestui mesaj.

Încheierea trebuie să fie specifică și scurtă. Trebuie să aibă legătură directă cu ideea centrală, cu scopul predicii și cu punctele principale ale mesajului. Întregul mesaj este un pachet în jurul ideii centrale.

Un predicator deosebit de apreciat din America de Nord a fost rugat să explice de ce predicile sale sunt atât de eficace. Răspunsul său a fost: „Le spun ce urmează să le spun, apoi le spun ce am de spus, după care le spun ce le-am spus”. Acest om a înțeles foarte bine scopul introducerii, cuprinsului și încheierii.

III. PREDICA TERMINATĂ, GATA PENTRU A FI PREZENTATĂ

Figura 3.1 conține schița predicii din Efeseni 5:15-21, terminată prin adăugarea introducerii și încheierii.

Figura 3.1 Schița completă a predicii din Efeseni 5:15-21**EFESENI 5:15-21**

Ideea principală: Dumnezeu dorește să fim plini de Duhul deoarece este un lucru înțelept și are ca urmare o viață plină de bucurie.

INTRODUCERE:

- ◆ Toată lumea dorește fericirea. Unii încearcă să o găsească în alcool, alții în bani, alții în statutul social, în prietenii sau în plăceri. Mulți oameni ajung să fie obsedați de aceste lucruri.
- ◆ Cum stau lucrurile în cazul tău? Ai găsit adevărata fericire?
- ◆ Pavel ne spune în Efeseni 5:15-21 că adevărata fericire o au doar cei plini de Duhul Sfânt.
- ◆ Dumnezeu dorește să fim plini de Duhul, pentru a fi înțelepți și plini de bucurie.

Contextul:

Istoric: Efesul, o cetate importantă, port la mare, cu o viață imorală, sediul renumitului templu al Diane, o casă de toleranță.

Biblic: Capitolele 4, 5 se ocupă de modul în care trebuie să ne trăim viața, ca și creștini, într-o lume rea. Umblarea în lumină este prezentată în contrast cu umblarea în întuneric, trăirea cu înțelepciune este prezentată în contrast cu nebunia.

I. Fiți înțelepți (v. 15-17) (Punct principal)**A. Aveți grijă cum trăiți (v. 15) (Subpunct)****1. Nu ca niște neînțelepți**

(IL) Cum trăiesc oamenii neînțelepți? Vezi Efes. 5:3-7

2. Ci ca niște înțelepți

(IL) Pădurea trebuie privită din elicopter, nu de pe pământ. Trebuie să avem perspectiva lui Dumnezeu.

(APL) Cum pot primi înțelepciune? Iacov 1:5: „Cereți-I lui Dumnezeu”.

B. Folosiți orice oportunitate deoarece zilele sunt rele (v. 16)

(APL) Folosesc toate oportunitățile? Cât timp din săptămâna mea aloc televizorului, studiului biblic, rugăciunii, evanghelizării?

C. Înțelegeți voia lui Dumnezeu (v. 17)**1. Nu fiți nepricepuți**

(IL) „Cine se încrede în inima lui este un nebun, dar cine umblă în înțelepciune va fi mântuit” (Prov. 28:26).

2. Înțelegeți voia Lui

(IL) Cum pot înțelege voia Lui? Rom. 12:1, 2: „Înnoirea minții voastre”.

II. Fiți plini (v. 18)**A. Nu vă îmbătați cu vin**

(IL) Arată o sticlă de alcool și explică modul în care acesta preia controlul unui om. „Sub influența”.

(APL) Ce anume mă stăpânește? Banii, sexul, puterea, mânia — orice mă stăpânește.

B. Fiți plini de Duhul

(APL) Supuneți-vă lui Dumnezeu, timpul prezent, acțiune permanentă. Mărturisiți-vă păcatele (1 Ioan 1:9). Adevărata bucurie o trăim doar sub domnia lui Dumnezeu.

III. Bucurați-vă (v. 19-21)

A. Lăudați pe Domnul (v. 19)

1. Cu psalmi

Foarte mulți psalmi au fost puși pe muzică

2. Cu cântări de laudă

Nu trebuie să cântăm numai psalmi, ci și cântări de laudă scrise de contemporani pentru a ne închina lui Dumnezeu.

3. Cu cântări duhovnicești

La fel ca și în cazul cântărilor de laudă. Ideea este de a ne închina, de a avea o atitudine de închinare, în diverse ocazii.

4. Aduceți din toată inima laudă Domnului

(IL) Tatăl meu nu are o voce bună. Dar Dumnezeu ascultă cântecul din inima sa și se bucură.

(APL) Dorești să știi dacă ești plin de Duhul? Ce anume îți iese pe buze — vorbe de închinare și laudă sau critici și plângeri?

B. Mulțumiți (v. 20)

1. Întotdeauna

A fi recunoscător este o decizie. Pot alege să fiu mulțumitor sau să mă plâng.

(IL) Am fost în vizită la Margareta, o femeie pe moarte, la spital, pentru a o îmbărbăta. În cele din urmă eu am fost cel îmbărbătat văzându-i inima plină de recunoștință față de Dumnezeu.

2. Lui Dumnezeu Tatăl

(IL) Mă bucur să-i văd pe copiii mei recunoscători, să-i aud mulțumindu-mi. Și Tatălui nostru ceresc îi place să ne vadă recunoscători.

3. Pentru toate lucrurile

(IL) Rom. 8:28

4. În Numele Domnului nostru Isus Hristos

Datorită Lui avem această viață spirituală

(APL) Vrei să știi dacă ești plin de Duhul? Vrei să știi dacă ai o inimă recunoscătoare? Sunt vorbele tale pline de recunoștință?

C. Supuneți-vă (v. 21)

1. Unii altora

(IL) Filip. 2:4; 4:2-3 Evodia și Sintichia

2. Din respect față de Hristos

(IL) Filip. 2:5-11

(APL) Trebuie să avem aceeași atitudine unii față de alții cum a avut Hristos față de noi. De dragul nostru S-a dezbrăcat de Sine.

ÎNCHEIERE

— Asemenea celor din Efes, trăim într-o lume imorală, ostilă creștinilor. Pavel ne-ar da și nouă același sfat:

◆ fiți înțelepți

◆ fiți plini

◆ fiți bucuroși

Poți trăi astfel astăzi, mâine și tot restul vieții tale. Va trebui să începi prin a te pocăi, a-ți mărturisi păcatele și a te supune.

IV. TEHNICI ORATORICE

Vorbirea în public este o deprindere care se însușește. Este adevărat că unii oameni au un talent înăscut pentru a vorbi în public, dar învățând câteva tehnici utile, oricine poate vorbi în public cu eficacitate. Predicarea este o formă specială de vorbire în public. Este proclamarea în public a cuvintelor lui Dumnezeu. Este important ca predicatorul, prin anumite ticuri sau un control prost al vocii, să nu le distragă atenția oamenilor de la conținutul mesajului său.

În această secțiune sunt discutate principalele probleme care pot apărea atunci când vorbim în public, cât și modalitatea de a le depăși. Prin însușirea acestor tehnici, printr-o bună pregătire și cu multă practică, vei putea predica astfel încât oamenii să înțeleagă tot mai bine Cuvântul lui Dumnezeu, să îl pună în aplicare, să crească în relația lor cu Dumnezeu.

A. Teama de a vorbi în public

1. Nu orice teamă este rea

- ◆ Ea ne trezește simțurile
- ◆ Ne motivează să ne dăm silințele
- ◆ Ne ajută să realizăm că suntem dependenți de Dumnezeu

2. Cauzele acestor temeri

- ◆ Teama de eșec. De multe ori ne e teamă că vom face ceva stupid și oamenii vor râde de noi.
- ◆ Teama de necunoscut. Ne vom adresa unui număr mare de oameni într-un loc în care nu am mai fost.
 - Mă vor accepta oare?
 - Cum vor reacționa oare la ceea ce voi spune?
- ◆ Teama este consecința unei pregătiri insuficiente.

3. Ce putem face.

- a. Teama de eșec și teama de necunoscut pot fi învinse doar prezentând efectiv mesajul și constatând că Dumnezeu este cu noi și ne poartă de grijă.
- b. Teama poate fi micșorată amintindu-ne câteva lucruri:
 - ◆ Trebuie să facem totul pentru Domnul. Mai presus de orice, dorim aprobarea Sa, nu cea a oamenilor.
 - ◆ Mesajul prezentat este foarte important, este Cuvântul lui Dumnezeu. Concentrează-te asupra mesajului pe care-l prezinți și asupra nevoii ascultătorilor de a-l auzi.
 - ◆ Pregătește-te temeinic, stăpânește bine lucrurile pe care urmează să le spui.

4. Controlează tensiunea produsă de teamă

- a. Înainte de a te ridica în picioare să vorbești, relaxează-te. Așează-te într-o poziție confortabilă și relaxează-ți mușchii gâtului, spatelui, picioarelor și brațelor.
- b. Controlează-ți respirația
 - ◆ Înainte de a vorbi, respiră adânc pentru a-ți umple plămâni cu aer proaspăt. Fă lucrul acesta de mai multe ori.
 - ◆ În timpul predicii fă pauză de mai multe ori, respiră adânc. Nu vorbi prea repede.

B. Controlul vocii

1. Caracteristicile vocii

- a. Volumul
- b. Tonul
 - ◆ Alege un ton nu prea puternic, nici prea slab.
 - ◆ Este recomandabil să te înregistrezi și să asculți. Îți vei putea schimba tonul, pentru a fi mai plăcut.
- c. Articularea cuvintelor
 - ◆ Modul în care pronunți consoanele și vocalele
 - ◆ Când vorbești în public trebuie să deschizi larg gura, pentru a articula clar cuvintele.
- d. Ritmul sau viteza
 - ◆ Nu trebuie să vorbești nici prea repede, nici prea încet.
 - ◆ Emoțiile ne fac de multe ori să vorbim prea repede. Exersează singur în cameră și concentrează-te asupra vitezei cu care vorbești.
 - ◆ Ritmul trebuie adaptat la auditoriu. Trebuie să te poată înțelege și urmări fără dificultate.

2. Vocea trebuie folosită asemenea unui instrument

- a. Nu fi monoton. Variază tonul vocii.
- b. Vorbește natural. Evită folosirea unei tonalități speciale, dedicată exclusiv predicării.
 1. Folosește următoarele două caracteristici ale conversației:
 - ◆ spontaneitatea
 - ◆ atitudinea relaxată
 2. Adaptează volumul vocii emoției și semnificației mesajului.
 3. Schimbă atât inflexiunile vocii, cât și intensitatea ei.
 4. Folosește pauzele în mod creativ, ca într-o conversație normală.

3. Adaptează-ți vocea, în funcție de acustica sălii

Pentru a te asigura că te aude toată lumea, trebuie să vorbești așa încât să te audă și persoanele din spatele sălii. Acest aspect este important mai ales în cazul în care nu există un sistem de amplificare. Dacă acustica sălii este slabă, este recomandabil:

- ◆ Să vorbești mai rar
- ◆ Să folosești fraze scurte, cu pauze între ele
- ◆ Să pronunți foarte atent cuvintele
- ◆ Să variezi tonul
- ◆ Să îți însoțești cuvintele de gesturi
- ◆ Să folosești un ton scăzut al vocii

C. Limbajul trupului

1. *Îmbrăcămintea*

Prima impresie este importantă. Nu este recomandabil să te îmbraci nici prea elegant, nici neglijent. Nu vrei să atragi atenția asupra ta însuși, ci asupra lui Dumnezeu. De aceea, îmbracă-te în funcție de grupul căruia te adresezi.

2. *Poziția corpului*

Înainte de-a ne auzi, audiența ne vede. Modul în care ne îndreptăm spre amvon comunică deja ceva audienței. Când te îndrepti spre amvon, dorești ca oamenii să știe că ai pentru ei un mesaj din partea lui Dumnezeu. Este un mesaj important. De aceea mergi cu capul drept, cu o ținută demnă.

Când te afli în fața oamenilor, nu ține mâinile în buzunare și nu te agăța cu ele de amvon. În timp ce comunică, fă gesturi firești. Evită următoarele posturi:

- ◆ Cea militară — trupul drept și rigid, cu mâinile la spate. Transmiți duritate și tensiune.
- ◆ Cea apatică — evită să te lași cu toată greutatea pe un singur picior sau să stai cu umerii dezechilibrați. Comunică lene, lipsă de interes.
- ◆ Cea preoțească — în această poziție încerci să pari extrem de sfânt. Îți ridici mâinile într-o poziție rigidă, ca și cum te-ai ruga.
- ◆ Cea a leului — predicatorul se plimbă dintr-o parte a platformei în cealaltă ca un leu în cușcă.

Adaptează-ți poziția corpului la emoția pe care o comunică mesajul tău. Te adresezi audienței atât prin glasul tău, cât și prin trupul tău. Poziția corpului trebuie să țină pasul cu vocea ta. Atunci vor comunica împreună, și nu se vor contrazice.

3. *Gesturile*

Când stai de vorbă cu prietenii, folosești diverse gesturi, mișcări ale capului, ale umerilor, ale brațelor, ale picioarelor, și se schimbă expresia feței. Întregul corp comunică. Când predici, trebuie să fii la fel de natural ca și atunci când stai de vorbă cu niște prieteni.

- a. Gesturile trebuie să fie autentice și naturale. Trebuie să însoțească mesajul așa cum însoțesc o conversație cu un prieten.
- b. Nu trebuie să zâmbești tot timpul. De fapt, ai crea o senzație de fals, pentru că în mesajul tău, de pildă, i-ai putea îndemna pe oameni să se pocăiască. Expresia feței trebuie să fie în ton cu emoția comunicată de mesajul tău.
- c. Când prezinți o ilustrație din viața unui om sau citezi pe cineva, este de dorit să îi imiți tonul vocii sale, gesturile, expresia feței. Cu alte cuvinte trebuie să trăiești scenele din Biblie sau din viața de zi cu zi pe care le zugrăvești.
- d. Păstrează contactul vizual cu audiența. Dorești să le comunică că te interesează fiecare dintre cei prezenți. Lucrul acesta poate fi cel mai bine făcut păstrând contactul vizual cu ei. De asemenea, dorești să urmărești modul în care răspund la mesajul tău. Vei afla lucrul acesta doar urmărindu-le privirea.

D. Lectura interpretativă

Înainte de a citi cu glas tare un pasaj biblic, trebuie să înțelegi învățătura aceluia mesaj. Trebuie să înțelegi mai întâi ce anume încearcă să comunice autorul, pentru a fi un instrument eficace a lui Dumnezeu, comunicând același lucru ascultătorilor tăi.

1. Citește pasajul atent, cel puțin de trei ori.
2. Observă punctuația
3. Studiază vocabularul. Dacă există cuvinte pe care nu le știi, caută-le în dicționar.
4. Observă atât tema pasajului, cât și învățătura lui. Observă totodată modul în care este dezvoltată tema respectivă.
5. Remarcă scopul cu care autorul include acest pasaj în narațiunea biblică. Pentru a face lucrul acesta, trebuie să analizezi contextul.
6. Dacă în pasajul respectiv sunt menționați oameni, observă ce anume îi caracterizează.
7. Dacă pasajul este o întâmplare biblică, modul în care îl citești trebuie să urmărească introducerea, desfășurarea acțiunii, punctul culminant și încheierea respectivei întâmplări. Încearcă să transmiți prin tonul vocii tale emoția ce caracterizează respectiva întâmplare.

Citești Cuvântul lui Dumnezeu, de aceea citește-l cu convingere și entuziasm.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Gândește-te la un predicator eficace pe care-l cunoști. Ce anume îl face să fie eficace? Descrie modul în care-și folosește vocea și limbajul trupului.
- ◆ Precizează două idei utile din această lecție care îți vor mări eficacitatea în predicare.

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Studiază inductiv Filipeni 4:4-9. Pe baza acestui studiu pregătește o predică parcurgând următorii pași:
 1. Identifică ideea principală
 2. Stabilește scopul predicii
 3. Construiește schița pasajului
 4. Pregătește-ți ilustrațiile
 5. Identifică aplicații potrivite
 6. Pregătește introducerea
 7. Pregătește încheierea
- ◆ Scrie de mână sau dactilografiază întreaga predică și arată-i-o mentorului sau coordonatorului tău. Cere-i unui coleg sau mentorului tău să te urmărească în timp ce predici. Roagă-l să discute cu tine stilul de prezentare a mesajului, cât și conținutul acestuia. Analizați elementele pozitive și elementele mai slabe ale prezentării și, pe baza concluziilor la care ajungeți, îmbunătățește-ți tehnica predicării.

